

ศึกษาวิธีการที่ครูและครูแนะแนวใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน
ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์

ของ

มาลินี จุฑาปะมา

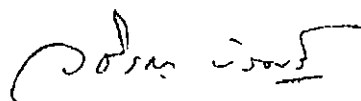
เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

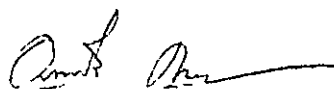
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

๑๐ มีนาคม ๒๕๒๐

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำวันสัปดาห์ได้พิจารณาปัญหานี้จนบัดนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้.

ประธาน

กรรมการ

มีนาคม ๒๕๒๐

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ เนื่องจากผู้เขียนได้รับคำแนะนำและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก อาจารย์ ดร.วชิรญา บัวศรี และอาจารย์ อรุณศรี กุมุท ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ อังคณา สายยศ อาจารย์ บุษกร เพชรวิวรรธน์ ที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลือในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้อย่างดียิ่ง ตลอดจนคุณพ่อ คุณแม่ ที่ได้กำลังใจตลอดมา ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ.ที่นี้ด้วย

ขอขอบคุณ อาจารย์ใหญ่ ครู และครูแนะแนวของโรงเรียนในกลุ่มตัวอย่าง ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งขอขอบคุณ พันญญฤทธิ์ จุโทปะมา ที่ช่วยกรุณาพิมพ์แบบสอบถามให้ คุณฉัตรวิทย์ ห่อสกุลกล คุณวิเชียร ประยูรชาติ พี่ ๆ น้อง ๆ และเพื่อนทุกคน ที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลือจนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี.

มาลินี จุโทปะมา

✓ สารบัญ

✓ บทที่	หน้า
✓ ๑ บทนำ	๑
- ภูมิหลัง	๑
- ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	๔
- ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	๔
- ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	๕
- คำนิยามศัพท์เฉพาะ	๕
- นิยามปฏิบัติการ	๗
✓ ๒ เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	๘
- เกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา	๘
- เกี่ยวกับวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	๑๑
- เกี่ยวกับตัวแปรประเภทของบุคคลากร	๑๕
- เกี่ยวกับตัวแปรวุฒิและประสบการณ์ในการทำงาน	๑๗
- สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	๑๘
✓ ๓ วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	๒๐
- การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	๒๐
- การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	๒๔
- การเก็บรวบรวมข้อมูล	๒๖
- การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๗

๔	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๔
	/ สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๔
	/ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๔
	การวิเคราะห์ปริมาณของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่ครู	
	และครูแนะแนวพบ	๒๔
	การวิเคราะห์วิธีการที่ครูและครูแนะแนวใช้ในการแก้	
	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	๓๕
	การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของวิธีการที่	
	ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้ในการแก้พฤติกรรม	
	ที่เป็นปัญหา	๖๑
๕	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	๕๑
	ความมุ่งหมาย	๕๑
	กลุ่มตัวอย่าง	๕๑
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	๕๑
	การวิเคราะห์ข้อมูล	๕๑
	สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๕๒
	อภิปรายผล	๑๐๑
	ข้อเสนอแนะ	๑๐๔

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
๑ แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างครู แยกตามโรงเรียน	๒๕
๒ คะแนนเฉลี่ย ค่าความแปรปรวน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่ครูและครูแนะแนวพบ โดยส่วนรวม	๒๘
๓ คะแนนเฉลี่ย ค่าความแปรปรวน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่ครูพบ	๓๑
๔ คะแนนเฉลี่ย ค่าความแปรปรวน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่ครูแนะแนวพบ	๓๓
๕ ค่าร้อยละ และอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหาของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมไม่สนใจเรียน	๓๖
๖ ค่าร้อยละ และอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหาของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมหนีเรียน	๓๗
๗ ค่าร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหาของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมไม่ส่งการบ้าน	๓๘
๘ ค่าร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหาของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมหลับในห้องเรียน	๓๙
๙ ค่าร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหาของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมขาดอุปกรณ์การเรียน	๔๐
๑๐ ค่าร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหาของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมขาดเรียนบ่อย ๆ	๔๑

๑๑	คำร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหาของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมทฤษฎีเวลาสอบ	๔๒
๑๒	คำร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหาของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมเล่นการพนัน	๔๓
๑๓	คำร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหาของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมติดยาเสพติด	๔๔
๑๔	คำร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหาของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมลวงงานคนอื่นมาส่ง	๔๕
๑๕	คำร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหาของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมรบกวนชั้นขณะกำลังสอน	๔๖
๑๖	คำร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหาของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน	๔๗
๑๗	คำร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหาของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมมาเรียนสาย	๔๘
๑๘	คำร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหาของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมเกียจคร้าน	๔๙
๑๙	คำร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหาของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมทำลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน	๕๐
๒๐	คำร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหาของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมสูบบุหรี่	๕๑
๒๑	คำร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหาของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมลักขโมย	๕๒

๒๒	ค่าร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมลองคิดกับครู	๕๓
๒๓	ค่าร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมเข้ากับเพื่อนไม่ได้	๕๔
๒๔	ค่าร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมพุด	๕๕
๒๕	ค่าร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมพุดจาหายบาย	๕๖
๒๖	ค่าร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมประพุดคนในทำนองซู่สาว	๕๗
๒๗	ค่าร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมซู่	๕๘
๒๘	ค่าร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมซิม นังเหมอลอย	๕๙
๒๙	ค่าร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้ปัญหของครูและครูแนะแนว ในพฤติกรรมวิวาทชกต่อยกับคนอื่น ๆ	๖๐
๓๐	ค่า χ^2 ของวิธีการที่ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้ในการแก้ พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	๖๑
๓๑	ค่า χ^2 ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น ที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน	๖๖
๓๒	ค่า χ^2 ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น ที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน	๗๑

๓๓ ค่า χ^2 ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว
ที่มีวิธีการแนะแนวต่างกัน

๗๗

๓๔ ค่า χ^2 ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว
ที่ประสบการณ์ในการทำงานแนะแนวต่างกัน

๘๖

บทนำ

ปัญหา

ในปัจจุบันความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งในด้านการเมือง การศึกษา เศรษฐกิจ และสังคม ทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ในโรงเรียนหลายด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาด้านพฤติกรรมของนักเรียน สาเหตุแห่งปัญหาทางพฤติกรรมมีหลายประการ เช่น ความขัดแย้งระหว่างบุคคลที่ต่างวัย ความไม่เข้าใจกันระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ กล่าวคือ เด็กคิดว่าผู้ใหญ่เข้มงวดมากเกินไปไม่ให้สิทธิเสรีภาพ ในขณะที่ผู้ใหญ่คิดว่าเด็กก็ยังไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่กำหนด (ชัยนาท นาคบุปผา, ๒๕๑๕ : ๓๒๕) ปัญหาการทะเลาะวิวาทถึงกับยกพวกทำร้ายร่างกายกันในหมู่ของนักเรียน ปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง ปัญหาทางสภาพครอบครัว ในปัจจุบันทำให้เด็กขาดความอบอุ่น พ่อแม่ต้องเหินห่างจากลูกเพราะภาระทางเศรษฐกิจบังคับให้ต้องออกไปทำงานนอกบ้านมากขึ้น เป็นต้น ปัญหาดังกล่าวนั้นทำให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่เป็นปัญหามากขึ้น เช่น เกเร หนีเรียน หนีออกจากบ้าน ไม่เชื่อฟังผู้ใหญ่ พอใจที่จะประพฤติปฏิบัติตนโดยอิสระเสรี (สุชาติ ธีระวัฒน์, ๒๕๑๓ : ๓๑)

พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนที่เกิดขึ้นในโรงเรียนนั้น อาจแบ่งออกได้เป็น ๒ ลักษณะ คือ ลักษณะที่เป็นปัญหาซึ่งเมื่อเกิดขึ้นแล้วมีผลกับตัวนักเรียนเอง กล่าวคือ พฤติกรรมที่แสดงออกมาไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยในสังคมไม่ขัดต่อระเบียบวินัยของโรงเรียน ไม่ทำให้อุญคนหนึ่งคนใดไม่พอใจแต่เป็นภัยต่อสุขภาพจิตของนักเรียนเอง และอาจแสดงออกอย่างรุนแรงได้ เช่น เด็กเฝ้าห้องซึม เหม่อใจลอย ไม่ชอบยุ่งสิ่งกับใคร เก็บตัว และอีกลักษณะหนึ่งเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นและมีผลต่อบุคคลอื่น หรือสังคมของโรงเรียน ปัญหาชนิดนี้กลายมาเป็นปัญหาของโรงเรียน เช่น การหนีโรงเรียน การทะเลาะวิวาท การแต่งกาย การฝ่าฝืนระเบียบ การไม่ทำการบ้าน (สวัสดิ์ ชัยโอภาส, ๒๕๑๓ : ๑๓ - ๑๔)

๑๖๑
* พฤติกรรมที่เป็นปัญหาคงกล่าวเป็นที่หนักใจของผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนทุกคน พ่อ แม่ ผู้ปกครอง ครู ผู้บริหาร ฝ่ายปกครอง ครูแนะแนวจะต้องร่วมมือกันแก้ไขปัญหาดังกล่าวนี้ บุคคลสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในชีวิต การเรียน และการปรับตัวในสังคม ก็คือครู ครูจึงมีภาระอันหนักยิ่งในการที่จะคอยดูแลเด็กในความรับผิดชอบ สอดส่องความเคลื่อนไหว ในพฤติกรรมต่าง ๆ ของเด็กอยู่ตลอดเวลา เพื่อช่วยเด็กเตรียมตัวก่อนที่จะออกไปสู่โลกภายนอก (ประสาธ เมืองหมุก, ๒๕๑๓ : ๕๔) การที่เด็กมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหามากน้อยเพียงใดนั้น ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับตัวครู ดังที่ บัลลิกา เภาวิจิตร (๒๕๐๖ : ๑) มีความเห็นสอดคล้องกับ ประสาท หลักศิลา (๒๕๐๗ : ๑๗๑ - ๑๗๒) ว่าครูทุกคนในโรงเรียนจะต้องรับผิดชอบเกี่ยวกับการคุมเด็กให้อยู่ในระเบียบวินัย ซึ่งจะต้องคำนึงถึงพัฒนาการและวิถีวิทยาของเด็กวัยต่าง ๆ การที่จะหาช่องทางแก้ปัญหาเด็กนั้น ควรที่จะพิจารณาถึงตัวครูซึ่งต้องปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างอันดีงาม ควรแก่การยกย่องบูชา ครูให้ความสนใจในตัวเด็กเพียงใด ให้ความรัก ความอบอุ่นแก่เด็ก เพียงพอหรือไม่ ครูสละเวลาเพื่ออบรมสั่งสอนเด็กเท่าที่ควรหรือยัง ซึ่ง ซิมมอนส์ (Symonds, 1947 : 253) ได้สังเกตพฤติกรรมของครู ปรากฏว่ามีส่วนสัมพันธ์กับพฤติกรรมของนักเรียนคือ บุคลิกลักษณะของครูมีอิทธิพลกับการปรับตัวของนักเรียน

การที่จำนวนนักเรียนเพิ่มมากขึ้น และโรงเรียนหลายแห่งมีการเรียนทั้งรอบเช้า รอบบ่าย ทำให้ครูประจำชั้นไม่มีเวลาที่จะเอาใจใส่นักเรียนเท่าที่ควร จึงจำเป็นที่จะต้องมีการแนะแนว มาช่วยเหลือเด็กเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าวนี้ให้แก่เด็ก ดังที่ สมนึก บำรุง (๒๕๑๗ : ๑ - ๑๐) มีความเห็นว่าปัญหาเด็กวัยรุ่นที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในปัจจุบันทำให้ภาระอันหนักของ ครูแนะแนวเพิ่มขึ้นมากมาย ดังนั้นผู้มีหน้าที่เกี่ยวกับการศึกษาทุกฝ่าย ได้แก่ผู้มีหน้าที่วางแผน การศึกษาจัดและบริหารการศึกษา ครู อาจารย์ ผู้ปกครอง หน่วยงาน องค์กร ประชาชน จำเป็นที่จะต้องให้ความร่วมมือกันในการแก้ปัญหาดังกล่าวนี้ ความเห็นอันนี้สอดคล้องกับ วชิรญา บัวศรี (๒๕๑๘ : ๑๓) ซึ่งได้กล่าวไว้ว่ากระบวนการแนะแนวให้คำปรึกษาเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

แก่เยาวชนที่จะช่วยให้เด็กมีพัฒนาการในด้านสังคม จิตใจ ควบคู่ไปกับการให้ความรู้ทาง ด้าน วิชาการ โดยเป็นหน้าที่ของทุกคนคือ พ่อ แม่ ผู้ปกครอง ผู้บริหาร ผู้เชี่ยวชาญ และมี ครูแนะแนวทางหน้าที่ประสานงานเป็นตัวตั้งตัวตีในการพัฒนาเด็ก

นักเรียนทุกระดับย่อมจะมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาแตกต่างกันออกไป แต่นักเรียนที่มีปัญหา มากที่สุดนั้นได้แก่ นักเรียนที่อยู่ในวัยรุ่นตอนต้น ซึ่งมีอายุระหว่าง ๑๓ - ๑๗ ปี (Hurlock, 1963) นักเรียนในวัยนี้เป็นผู้ที่ได้เรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาซึ่งเป็นแหล่งที่ให้การอบรมศึกษาที่ สำคัญที่สุด วัยรุ่นเป็นวัยที่สำคัญยิ่ง ดังที่ ฮอลล์ (Hall อ้างจาก นาฏเนลิยว สุมาวงศ์, ๒๕๐๔ : ๒๒) กล่าวถึงไว้ว่าเป็นวัยพายุพายุแฉะมีอารมณ์ความรู้สึกที่เปลี่ยนแปลงทั้งมวลในตัวเด็กทั้งทาง ด้านร่างกาย สมอง จิตใจมีอารมณ์อ่อนไหวแปรปรวน มีทั้งความเข้มแข็ง ความอ่อนแอ ขาดความมั่นคงในการควบคุมตนเอง หากครูให้ความเอาใจใส่กวักชัน อบรมอย่างใกล้ชิด ให้อุปถัมภ์ตามหลักจิตวิทยาแล้วย่อมจะช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวได้หลายประการ (สุชาติตา ถิระวัฒน์, ๒๕๑๓ : ๓๑)

การแก้ปัญหาดังพฤติกรรมของนักเรียนที่ครูใช้มีหลายวิธีแตกต่างกันออกไป เช่น กุ คา เขียน ชู่ว่าจะรายงานครูใหญ่ซึ่งเป็นวิธีลงโทษวิธีอื่นก็มี เช่น ให้ความสนใจเด็กเป็น รายบุคคล ให้คำแนะนำ ให้คำอธิบาย หากการศึกษาเป็นรายกรณี และส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ เช่น ครูใหญ่ ฝ่ายปกครอง เป็นต้น (สาเร้ง บุญเรืองรัตน์, ๒๕๑๕ : ๑๓๓) แต่โดยทั่วไป ครูมักใช้การลงโทษเป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาดังพฤติกรรม แม้การลงโทษจะมีผลเสียหายใน บางครั้งครูก็จำเป็นต้องใช้การลงโทษช่วยควบคุมพฤติกรรมของเด็กบ้าง เพราะการลงโทษมีส่วน ขยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้อง และมีส่วนบังคับให้เด็กทุกคนพยายามแสดงพฤติกรรมที่ดีงาม (เอนกกุล กริแสง, ๒๕๑๗ : ๑๗๗ - ๑๗๘) แต่การลงโทษมิใช่เป็นวิธีการแก้ปัญหาดังกล่าวอย่าง เกี่ยว ที่ครูใช้ การจะแก้ปัญหาดังพฤติกรรมของเด็ก หรือการจะฝึกเด็กให้อยู่ในวินัยนั้นจะต้องแก้โดยการ ให้ความรักแทนการลงโทษ เฉพาะอย่างยิ่งเด็กวัยรุ่นซึ่งต้องการความรักและความอบอุ่นมาก (Williamson, 1955 : 79) นอกจากนี้การจะวางแนวทางแก่นักเรียนในการประพฤติปฏิบัติ

ไม่ควรบังคับหรือปล่อยเด็กจนเกินไป แต่ควรกำหนดทางสายกลางโดยให้คำแนะนำชี้แจงเหตุผล
เด็กจะได้เกิดความเข้าใจ และการเรียนรู้เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองไปในทางที่ดีขึ้น
(กาญจนา หาสีตะพันธ์, ๒๕๑๐ : ๒๐๑)

พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนไม่ว่าจะเกิดขึ้นจากสาเหตุใด ๆ ก็ตาม ครูและ
ครูแนะแนวจะต้องรับผิดชอบทำการแก้ไข และจัดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเหล่านั้น ผู้วิจัยมี
ความสนใจในเรื่องการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนจึงเลือกศึกษาพฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่ครูและครูแนะแนวใช้

๖. ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

๑. เพื่อศึกษาวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่ครูและครูแนะแนวใช้
๒. เพื่อศึกษาอันกับความสำเร็จของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่ครูและครูแนะแนวใช้
๓. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบว่าครูและครูแนะแนวที่มีวุฒิและประสบการณ์ต่างกันจะใช้วิธีการ
แก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาแตกต่างกันหรือไม่

๓

ความสำคัญในการศึกษาค้นคว้า

๑. เพื่อให้ทราบพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในปัจจุบัน
และวิธีการที่ครูและครูแนะแนวใช้แก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น
๒. เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูและครูแนะแนว
กับครูประจำชั้น
๓. เพื่อประโยชน์แก่ผู้บริหารในการบริหารกิจการนักเรียน

✓ ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

๑. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย

๑.๑ ครูประจำชั้น ที่สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัด กรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา ๒๕๑๔ จำนวน ๒๕๐ คน

๑.๒ ครูแนะแนวที่ทำหน้าที่แนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัด กรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา ๒๕๑๔ จำนวน ๑๐๐ คน

๒. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า มีดังนี้

๒.๑ ตัวแปรอิสระ ได้แก่

๒.๑.๑ ครูประจำชั้น

๒.๑.๒ ครูแนะแนว

๒.๑.๓ วุฒิ

๒.๑.๔ ประสบการณ์ในการทำงาน

๒.๒ ตัวแปรตาม ได้แก่ วิธีการแก้ปัญหา

✓ คานิยามศัพท์เฉพาะ

๑. ครู หมายถึง ผู้ที่ทำการสอนและทำหน้าที่ครูประจำชั้น อันมีหน้าที่เกี่ยวกับการปกครองชั้น เช่น สมุครายงาน สมุคประจำชั้น

๒. ครูแนะแนว หมายถึง ครูที่ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่เกี่ยวกับให้บริการแนะแนว ในโรงเรียนของรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ซึ่งอาจจะเป็นบริการรวบรวมข้อมูล เกี่ยวกับตัวนักเรียน บริการสนเทศ บริการให้คำปรึกษา บริการจัดวางตัวบุคคล และบริการ ติดตามผล

(๓) นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง นักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ถึงมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา ๒๕๑๔

๔. วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา หมายถึง วิธีการที่ครูและครูแนะแนวนำมาใช้แก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน วิธีการต่าง ๆ เหล่านี้คือ

๔.๑ วิธีการลงโทษ เช่น กู ตี ชูว่าจะรายงานครูใหญ่ หักคะแนนกิจกรรม ไล่ออกนอกชั้น เพิ่มหรือลดงานที่มอบหมายให้ทำ เป็นต้น

๔.๒ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก

๔.๓ วิธีการค้นหาสาเหตุว่าทำไมเด็กจึงประพฤติเช่นนั้น แล้วแก้ไขใหม่

๔.๔ วิธีการให้รางวัล เช่น ยกย่อง ชมเชย หรือกระตุ้นเตือนให้เกิดความมานะ

๔.๕ วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ เช่น ส่งไปให้แพทย์ ครูใหญ่ ครูฝ่ายปกครอง ครูฝ่ายแนะแนว เป็นต้น

๕. วุฒิ

๕.๑ วุฒิของครู หมายถึง ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งแบ่งไว้ ๒ ระดับคือ

๕.๑.๑ ต่ำกว่าปริญญาตรี

๕.๑.๒ ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป

๕.๒ วุฒิของครูแนะแนว หมายถึง ความรู้ทางการแนะแนว แบ่งไว้เป็น

๓ ระดับคือ

๕.๒.๑ ไม่ได้ศึกษา หรืออบรมทางแนะแนวมาโดยตรง

๕.๒.๒ ได้รับวุฒิปริญญาทางการแนะแนว

๕.๒.๓ ได้รับการศึกษาทางการแนะแนว หรือจิตวิทยาเป็นวิชาเอก หรือโท

ตั้งแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไป

๖. ประสบการณ์ในการทำงาน

๖.๑ ประสบการณ์ในการทำงานของครู หมายถึง ระยะเวลาที่ครูเข้ารับราชการ จนถึงปัจจุบัน ในการศึกษาครั้งนี้แบ่งออกเป็น ๓ กลุ่ม

๖.๑.๑ ๑ - ๕ ปี

๖.๑.๒ ๖ - ๑๐ ปี

๖.๑.๓ สูงกว่า ๑๐ ปีขึ้นไป

๖.๒ ประสบการณ์ในการทำงานของครูแนะแนว หมายถึง ระยะเวลาที่ปฏิบัติหน้าที่แนะแนว จนถึงปัจจุบัน ในการศึกษาครั้งนี้แบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม

๖.๒.๑ ทำงานแนะแนวมากกว่า ๓ ปี

๖.๒.๒ ทำงานแนะแนวมา ๓ - ๑๐ ปี

✓ นิยามปฏิบัติการ

พฤติกรรมที่เป็นปัญหา หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกในโรงเรียน ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องตามหลักศีลธรรม จริยธรรม จารีตประเพณี ระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ของโรงเรียน ตลอดจนหลักความประพฤติของหมู่คณะ เช่น การลักขโมย การเล่นเกมพนัน การติดยาเสพติด เป็นต้น พฤติกรรมที่เป็นปัญหาทั้งหมดได้จากข้อมูลที่ครูและครูแนะแนวออกแบบสอบถามพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา หมายถึง วิธีการที่ครูและครูแนะแนวนำมาใช้แก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาจะได้ข้อมูลจากครูและครูแนะแนวที่เลือกใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาในแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น.

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาเรื่องปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียนและวิธีการแก้ปัญหของ ครูมีผู้ทำการวิจัย
หลายท่าน ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ สรุปได้ดังนี้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

การสำรวจปัญหาทางพฤติกรรมในระดับมัธยมมีผู้ศึกษาไว้หลายท่าน ร้อยโทเสงี่ยม
อินภิรมย์ (๒๕๐๕ : ๔๓ - ๔๘) ทำการสำรวจความเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ จำนวน ๔๐ โรงเรียน
ใช้กลุ่มตัวอย่าง ๑๐๐ คน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาที่สำคัญของครูโรงเรียนรัฐบาล ได้แก่ การไม่
สนใจเรียน การหนีโรงเรียน การดื้อ การไม่สนใจเรียน และการพูดปด ปัญหาที่สำคัญที่สุด
ของครูโรงเรียนราษฎร์ ได้แก่ การหนีโรงเรียน การไม่สนใจเรียน การสูบบุหรี่ ปัญหาที่ควบคุมยาก
ได้แก่ การสูบบุหรี่ การไม่สนใจเรียน การลักขโมย การพูดปด ซึ่งผลการวิจัยที่ ไพศาล
อันประเสริฐ และคณะ (๒๕๑๓ : ๔๒ - ๕๘) ทำใน ๑๒ ปีต่อมา โดยเปลี่ยนกลุ่มตัวอย่างเป็น
นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาประถม มัธยม ป.ศ.สูง และ ป.ศ. ที่ออกฝึกสอน เพื่อศึกษา
พฤติกรรมที่เป็นปัญหานักศึกษาพบ จากผลการวิจัยปรากฏผลสอดคล้องกัน ปัญหาที่พบมี ไม่สนใจเรียน
ก้าวร้าว รังแกเพื่อน ไม่ทำการบ้าน ไม่เคารพครู ขาดเรียนบ่อย ๆ หนีเรียน ขี้อาย พูดจา
หยาบคาย และปรับตัวเข้ากับเพื่อนไม่ได้ ลักขโมย เป็นต้น ซึ่งทั้งนี้ก็นับว่าใกล้เคียงกับ บีคาร์ด
(Bedard, 1964 : 288) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเขียนนโยบายทางวินัยของโรงเรียนมัธยมใน
รัฐแคลิฟอร์เนีย และสร้างหลักเกณฑ์ทางวินัยขึ้น ปรากฏผลการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาทางวินัยที่เด่นคือ
การสูบบุหรี่ หนีโรงเรียน ประพฤติผิดในชั้นเรียน ดื้อยาเสพติด และลักขโมย

สำหรับนิยาม ศรีโสภา และเพื่อน (๒๕๑๐ : ๕๓) จำแนกปัญหาระดับมัธยมศึกษาออกเป็น
ปัญหาที่มาจากตัวเด็กเอง ได้แก่ สุขภาพ การคบเพื่อน จากทางบ้าน ได้แก่ ความลำเอียงของ
พ่อแม่ ความแตกแยก และการเงินของครอบครัว และปัญหาที่มาจากทางโรงเรียน ได้แก่

ความประพฤติไม่ดี ชอบหาผิวนัยของโรงเรียน ผ่าฝืนกฎข้อบังคับของโรงเรียน ทั้งนี้ อีตัน และคณะ (Eaton and others, 1956 : 350 - 357) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการฝ่าฝืนกฎข้อบังคับของนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษา โดยสัมภาษณ์ครูจำนวน ๑๐ คน ที่สอนในโรงเรียนที่เปิกเรียนในภาคฤดูร้อน ค.ศ. ๑๙๕๔ ผลปรากฏว่า การฝ่าฝืนกฎข้อบังคับของโรงเรียนและความประพฤติที่ชั่วคือศีลธรรมอันดีงาม ได้แก่ การลักขโมย การหนีโรงเรียน การทะเลาะวิวาทกับเพื่อน ๆ การหาลายทรัพย์สินของโรงเรียน หุจริตในการสอบ สิ่งเหล่านี้เป็นปัญหาทางพฤติกรรมที่เกิดขึ้นกับเด็กเป็นส่วนใหญ่ ร้อยละ ๖๖ ของปัญหาเหล่านี้เกิดขึ้นในโรงเรียน สอดคล้องกับปัญหาทางพฤติกรรมที่ ซีเรีย บี. สแตนเลอร์ (Celia B. Stanler อ้างจาก Galadarci, Arthur P., 1955 : 184 - 192) ได้ศึกษาวิธีการที่ครูใช้ในการควบคุมปัญหาทางพฤติกรรมของเด็ก โดยออกแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหารวม ๒๕ ปัญหา ส่งไปยังครู ๑๕๗ คน ที่สอนอยู่ในโรงเรียนประถมในภาคตะวันตกกลางของสหรัฐอเมริกา ปัญหาทางพฤติกรรม ได้แก่ ลักขโมย ไม่สนใจเรียน มาลาายน้อย ๆ พูดยกพูจหายาบคาย หุจริตในการสอบ รังแกเพื่อน ไม่เชื่อฟังครู หาลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน เหม่อ ใจลอย เป็นต้น

นอกจากนี้ ศูนย์อินโนเทค (Innotech Center, 1972 : 137) ได้ทำการวิจัยโดยใช้กลุ่มตัวอย่างครูระดับมัธยมจากโรงเรียนละ ๖ คน ใน ๙๐ โรงเรียน ในกลุ่มประเทศ ซีมีโอ (Semeo) ซึ่งประกอบด้วย เชมร อินโดนีเซีย ลาว มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ ไทย และเวียดนาม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจและรวบรวมปัญหาที่เกิดขึ้นในห้องเรียนในระดับมัธยม พบพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเรียงลำดับความสำคัญดังนี้

๑. รบกวนชั้นขณะครูกำลังสอน
๒. ขัดคำสั่งระเบียบของโรงเรียน
๓. ไม่สนใจเรียน
๔. แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อนักเรียน โรงเรียน และสมบัติของโรงเรียน
๕. เวียนหนังสือไม่ดี
๖. หนีโรงเรียน

๓. ไม่ทำการบ้าน
๔. ทุจริตเวลาสอบ
๕. ไม่เคารพนับถือครู
๑๐. ลักขโมย

ทั้งนี้ สาเรง บุญเรืองรัตน์ (๒๕๑๕ : ๑๑๓) ได้เข้าร่วมโครงการวิจัยของศูนย์อินโนเทค (Innotech) ด้วย โดยศึกษาพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ออกแบบสอบถามครู พบพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเรียงลำดับความสำคัญดังนี้

๑. ผ่าฝืนระเบียบข้อบังคับ /
๒. ไม่สนใจการเรียน
๓. แสดงพฤติกรรมก้าวร้าว
๔. เรียนหนังสือไม่คี่
๕. ไม่สุภาพ
๖. ไม่เคารพครู
๗. ลักขโมย
๘. รบกวนชั้นขณะการสอน
๙. หนีโรงเรียน

จากการศึกษาของ มานะ วีระไพบุลย์ (๒๕๔๔ : ๓) เกี่ยวกับสาเหตุที่เด็กวัยรุ่น ชอบก่อให้เกิดปัญหาค้าง ๆ ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ ๑ - ๓ จำนวน ๑๐ โรงเรียน ในเขตพระนคร - ธนบุรี ผลการวิจัยปรากฏว่า การที่เด็กชอบปล่อยชายเสื้อไว้นอกกางเกงเพราะเห็นว่า โก่ก็ สะดวกสบาย คำตอบที่รองลงมาคือ ทำไปตามธรรมเนียม ทำไปโดยไม่คิดว่าเป็นเรื่องเลวร้าย เหตุผลที่หนีเรียนเพราะเรียนไม่รู้เรื่อง ครูใช้อารมณ์ในการสอน กลัวถูกทำโทษและเกลียดครูบ้าน เหตุผลที่สูบบุหรี่ เพราะสูบบุหรี่บ่อย ๆ ทำให้คิด สูบเพื่อเข้าสังคม เห็นว่าโก้ และสูบเพราะถูกชักจูง จะเห็นได้ว่า

พฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่ไ้แก่หนึโรงเรียน ผ่านระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน และชุมชนที่ ซึ่ง โจส (Jones, 1954 : 781 - 832) ได้ศึกษาพบว่า เด็กชายวัยรุ่นจะมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหามากกว่า เด็กหญิงวัยรุ่น ทั้งนี้เพราะสังคมมีค่านิยมให้หญิงและชายมีพฤติกรรมเหมือนกัน ดังนั้นการฝึกอบรม เด็กแต่ละเพศจึงแตกต่างกัน เนื่องจากการยอมรับหรือปฏิเสธจากสังคมมีความหมายต่อหญิงมากกว่าชาย และสังคมเข้มงวดกวดขันกับความประพฤติของหญิงมากกว่าชาย ในระยะเด็กวัยรุ่นตอนปลาย และวัยรุ่น เด็กชายจะผ่านระเบียบวินัยมาก และไม่เต็มใจที่จะกระทำตามกฎข้อบังคับต่าง ๆ นอกจากนั้นเขายัง ใ้ศึกษาระดับความมุ่งหวังของเด็ก โดยศึกษานักเรียนระดับชั้น ๔ จำนวน ๔๖ คน เป็นนักเรียนชาย ๒๖ คน นักเรียนหญิง ๒๐ คน พบว่าปัญหาทางพฤติกรรมทางวินัยของเด็กจะเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของ ครูด้วย ทั้งนี้ เวอร์วิล (Verville, 1968 : 287) ก็ได้ทำการศึกษาพบพฤติกรรมก้าวร้าว ปฏิเสธ และไม่เชื่อฟัง จะเกิดขึ้นเนื่องจากเด็กถูกผู้ใหญ่ขัดขวางการกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ของตน และยังพบว่าพฤติกรรมก้าวร้าวจะแสดงออกมาได้หลายทาง เช่น การปฏิเสธ และไม่เชื่อฟัง พุคปะ ลักขโมย การหนีออกจากบ้าน ทำลายสิ่งของ เป็นต้น

สรุปจากผลงานการวิจัยข้างที่กล่าวมานั้นจะเห็นได้ว่า พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนมีมากมาย กว้างไกล แต่ส่วนใหญ่ปัญหาทางพฤติกรรมที่พบเห็น ๆ คือ การหนีเรียน ไม่สนใจเรียน ลักขโมย พุคปะ ไม่เคารพครู ผ่านระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน ดิเคยาเสพยาติค เป็นต้น

✓ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการแก้ปัญหทางพฤติกรรม

วิธีการแก้ปัญหที่ครูใช้ขึ้นอยู่กับการศึกษาจิตใจ และการพิจารณาของครูเองเป็นสำคัญ ซึ่งในเรื่อง การแก้ปัญหานั้น สแตนลีย์ (Stanler, 1955 : 184 - 192) ได้ศึกษาวิธีการที่ครูใช้ในการควบคุม ปัญหาทางพฤติกรรม รวม ๒๕ ปัญหา ส่งไปยังครู ๑๕๗ คน ที่สอนอยู่ในโรงเรียนประถมในภาค ตะวันออกกลางของสหรัฐอเมริกา ผลจากการวิจัยพบว่าในการควบคุมปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียน ครูใช้วิธีการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้คือ วิธีชี้แจงให้เห็นผิด เห็นถูก ๓๓.๔ % วิธีเพิ่มรางวัลลงงานที่มอบหมาย ให้ทำ ๒๒.๕ % วิธีค้นหาสาเหตุว่าทำไมเด็กจึงประพฤติเช่นนั้น แล้วแก้ไขใหม่ ๑๔.๖ % ใช้วิธีการลงโทษ ๑๓.๕ % ใช้วิธียกย่องหรือกระตุ้นเตือนให้เกิดความภูมิใจ ๕.๑ % ใช้วิธีส่งไปให้แพทย์ทำการรักษา

หรือให้บุคคลอื่น ๆ ช่วยแก้ ๒.๗ % และครูอีก ๓.๘ % ไม่มีคำตอบแต่อย่างใด ซึ่งวิธีการแก้ปัญหาที่ครูใช้สอดคล้องกับวิธีการแก้ปัญหาที่ สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ (๒๕๑๕ : ๑๙๔) เขียนสรุปไว้ว่าเกี่ยวกับวิธีการแก้ปัญหของครูในกลุ่มประเทศ ซีมีโอ (Semeo) ว่าเมื่อครูพบกับปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียน ครูใช้วิธีแก้ต่าง ๆ ดังนี้

๑. การลงโทษ เช่น คุ ทำ ตี ทุ รายงานครูใหญ่ หักคะแนน กักบริเวณ ไล่ออกนอกชั้นเรียน เป็นต้น
๒. ให้ความช่วยเหลือและความสนใจเป็นรายบุคคล เช่น ช่วยเหลือนักเรียนในการเรียน การแก้ปัญหา
๓. ให้คำแนะนำ คำอธิบาย เช่น การให้คำแนะนำเกี่ยวกับความประพฤติที่เหมาะสม
๔. ไม่สนใจต่อปัญหานั้น เช่น เวลาครูโกรธก็เดินออกจากห้องเสีย
๕. การศึกษาเป็นรายกรณี
๖. ส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ เช่น ให้นักเรียนแก้ปัญหากันเอง ส่งปัญหาไปให้ครูใหญ่ หรือครูอื่น ๆ แก่
๗. ร่วมมือกับครู หรือผู้อื่นในการแก้ปัญหา เช่น ร่วมมือกับนักเรียนในการแก้ปัญหา ร่วมมือกับครูใหญ่ในการแก้ปัญหา เป็นต้น

ในเรื่องข้อ เสนอแนะในการแก้ปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียนนั้น มีผู้เขียนเป็นบทความไว้มากมาย เช่น น้ำทิพย์ สิริโรส (๒๕๑๖ : ๑๖ - ๒๐) ได้ให้ข้อคิดเกี่ยวกับการช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนไม่ทันเพื่อนว่าเด็กที่เรียนไม่ทันเพื่อน ครูควรจะใช้วิธียกย่องชมเชย เพื่อให้กำลังใจแก่เขา นอกจากนั้นครูควรจะได้ค้นหาความสามารถพิเศษของเด็กที่เรียนช้า ให้ความสนใจอย่างลึกซึ้งต่อกิจกรรมที่นักเรียนทำ ครูไม่ควรทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกเหลื่อมล้ำต่ำสูงในห้องเรียน พอจะสรุปได้ว่า น้ำทิพย์ สิริโรส เสนอแนะให้ใช้วิธีเสริมกำลังใจเด็ก แต่มีผู้ให้ข้อ เสนอแนะบางท่านให้หาทางจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้เด็ก ทั้งที่ สวัสดิ์ สุวรรณอักษร (๒๕๑๖ : ๒ - ๖) กล่าวว่า ปัญหาทางอารมณ์ของเด็ก ครูควรจะให้เอาใจใส่ให้มากเพราะเด็กมีปัญหา นั้น มักจะแสดงอารมณ์ในชั้นแตกต่างกัน ครูควรหาทางช่วยเหลือ

และแก้ไขให้ทันเวลาที่ อาศัยความร่วมมือกับครูที่ปรึกษา ครูแนะแนว ถ้าเป็นปัญหาร้ายแรง ควรส่งจิตแพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญ เช่น เด็กก้าวร้าว อาจมีสาเหตุมาจากการที่ตนถูกคุกคาม หรือได้รับความกดดันจากผู้ใหญ่ ครูควรหาทางจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้เด็กได้แสดงออกทางอื่น ทั้งนี้ คณะอาจารย์ (๒๕๑๕ : ๔๒ - ๕๐) ได้ให้ข้อเสนอเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และวิธีแก้ไข เช่น เด็กชอบขโมย วิธีแก้ควรให้ความสนใจเด็กในการจัดหาเครื่องอุปโภคบริโภค จัดสถานการณ์ให้เด็กแสดงออกในทางที่ถูก อาจส่งแพทย์ถ้าพบว่าเกิดความบกพร่องทางประสาท เด็กก้าวร้าว วิธีแก้พยายามให้เด็กทำกิจกรรม ไม่ควรตำหนิเด็กต่อหน้าผู้อื่น เด็กปรับตัวเข้ากับเพื่อนไม่ได้ วิธีแก้พยายามให้เด็กได้ทำงานอยู่กับผู้อื่น เด็กพูดวิธีแก้ควรให้ความสนใจแก่เด็ก เด็กเชื่องซึม วิธีแก้ให้ความเอาใจใส่เป็นกันเอง เด็กไม่เคารพครู วิธีแก้พยายามทำตัวให้ใกล้ชิดเพื่อจะได้เข้าใจกันดีขึ้น

นอกจากนี้ยังมีผู้ทำการวิจัยและให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับวิธีการแก้ปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียน โดยทำการลงโทษ ดังที่ กอร์ริสัน (Garrison, 1959 : 153 - 156) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการฝึกให้นักเรียนมีวินัยในโรงเรียนมัธยมศึกษา ๒ โรงเรียนแห่งรัฐจอร์เจีย โดยศึกษาจากนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา จำนวน ๒๓๖ คน ผลการศึกษาปรากฏว่าพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กส่วนใหญ่ครูใช้วิธีการลงโทษ เช่น การกักตัวนักเรียนไว้หลังจากเลิกเรียนแล้ว การให้ทำงานพิเศษ การเปลี่ยนที่นั่ง การส่งไปให้อาจารย์ใหญ่ ฝ่ายปกครองจัดการลงโทษ และการลดเกรด เป็นต้น ทั้งนี้สอดคล้องกับ เฮนดริกส์ กรีนส (๒๕๑๓ : ๑๗๗ - ๑๗๘) ที่กล่าวว่าครูต้องให้การลงโทษ ช่วยควบคุมพฤติกรรมของเด็กบ้าง เพราะการลงโทษมีส่วนช่วยยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้อง และมีส่วนช่วยบังคับให้เด็กทุกคนพยายามแสดงพฤติกรรมที่ดีงาม แต่ครูควรใช้วิธีการลงโทษที่พอที่ ดังที่ เฟื่องแซ ประจวบจิณิก (๒๕๑๘ : ๕๑) ได้เสนอว่าครูควรใช้วิธีการลงโทษที่พอเหมาะพอที่กับความผิดของเด็กไม่ทำจนพรวดพราด ผู้ที่ทำโทษต้องไม่ใช่อารมณ์ และควรลงโทษทันทีที่เด็กทำผิด สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้การลงโทษมีความหมายยิ่งขึ้น

✓ สำหรับวิธีการลงโทษที่จะใช้ ประสาท หลักศีกา (๒๕๐๔ : ๑๓๒) ก็ได้ให้ข้อเสนอว่า ควรใช้การว่ากล่าวตักเตือน ไม่ให้รับสิทธิบางอย่าง การเขียนคำ สำหรับความผิดที่ร้ายแรง ครูควรส่งไปหาครูใหญ่ หรือครูผู้รับผิดชอบ วิธีดังกล่าวก็มีส่วนสัมพันธ์กับ ช่างง บัวศรี (๒๕๐๖ : ๑๔๗ - ๑๖๒) ซึ่งกล่าวว่า วิธีการลงโทษนักเรียนควรใช้วิธีการดังต่อไปนี้ การแสดงความสำนึกผิด เช่นขอโทษ แต่ควรชี้แจงเกี่ยวกับความผิดด้วย ตักสิทธิบางอย่างทั้งส่วนรวม และส่วนตัว การภาคทัณฑ์ การลงโทษเขียนคำ การตัดคะแนน การกักขัง การเปลี่ยนที่นั่ง ในชั้นเรียน การคุกคามให้อาย ทั้งนี้ พันธ์ หันนาสินทร์ (๒๕๑๓ : ๒๑๑ - ๒๑๒) ได้เสนอวิธีการลงโทษตามลำดับความหนักเบาของความผิดดังนี้คือ การลงโทษให้เจ็บกาย การลงโทษ โดยการกักขัง การใช้คำเสียหาย การให้ส่งผมลงโทษ การชู้หรือทำให้อาย การพักการเรียน และไล่ออก เป็นต้น

✓ วิธีการแก้ปัญหาโดยใช้วิธีการลงโทษนั้นมีผู้ทำการศึกษาและให้ข้อเสนอแนะว่า **ควรหลีกเลี่ยง** ดังที่ บัสเสน (Mussen, 1969 : 513 - 514) ได้ทำการศึกษาพบว่า การใช้การลงโทษ จะทำให้เกิดความวิตกกังวล การใช้วิธีการชี้แจงให้เหตุผล เมื่อเด็กกระทำผิด ซึ่งจะช่วยให้เด็กเข้าใจและรับฟัง เพื่อแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็ก เป็นการกระตุ้นให้เด็กยอมรับทั้งกายและใจ ทั้งนี้ ชูชีพ อ่อนโคกลุง (๒๕๑๖ : ๕) กล่าวว่า การลงโทษเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กเกิดความกลัว และความวิตกกังวล หรือเป็นต้นเหตุของการขาดความเชื่อมั่นในตนเอง แต่การแก้ความผิดของเด็กควรให้เด็กได้เรียนรู้เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง อันสอดคล้องกับความคิดของ สุชา จันทน์เอม (๒๕๑๖ : ๑๕๐ - ๑๕๒) และ กาญจนา หาสิตะพันธ์ (๒๕๑๐ : ๑๕๓ - ๒๐๑) เสนอข้อคิดเห็นว่า เด็กผัดผวนระเบียบของโรงเรียนนั้น ควรใช้วิธีการอบรมสั่งสอนแทนการลงโทษ และควรให้มีการเรียนรู้เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลที่ทำความผิด นอกจากนั้นในด้านการลงโทษและการให้รางวัลก็มีผู้ทำการวิจัย นำทรัพย์ จันทน์หอม (๒๕๐๕ : ๕๕) ศึกษาเกี่ยวกับความมุ่งหวังของนักเรียนต่อครูในเรื่องการลงโทษและการให้รางวัล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ พบว่า การให้รางวัลที่เด็กชอบมากที่สุดคือ การชมเชย การสัญญาว่าจะให้รางวัล การให้สิทธิพิเศษ การให้รางวัล และไม่สนใจตามลำดับ ส่วนการลงโทษที่เด็กชอบมากที่สุดคือ การตักเตือน การลงโทษ การคุกคาม การตัดสิทธิ และไม่สนใจตามลำดับ

สรุปจากผลงานการวิจัยและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ทั้งที่ได้กล่าวมานั้น จะเห็นได้ว่าวิธีการ
แก้ปัญหานั้นที่ครูใช้ส่วนใหญ่แตกต่างกันออกไป เช่น การลงโทษ การชี้แจงให้เห็นผิดถูก
การศึกษาสาเหตุ การส่งไปให้ผู้อื่นช่วยแก้ไข เช่น ครูใหญ่ ฝ่ายปกครอง และการยกย่องชมเชย
 เป็นต้น

✓ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรประเภทของบุคลากร

จากการที่สภาพสังคมในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ เพิ่มขึ้น
เกิดช่องว่างระหว่างครูและนักเรียน ทำให้ครูประจำชั้นและนักเรียนมีความเห็นต่างกันมาก ครูแนะแนว
จึงต้องเข้าไปมีส่วนสัมพันธ์ใกล้ชิดกับครูประจำชั้น ในการช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ของเด็ก เพื่อให้เด็ก
สามารถปรับตัวให้ดีขึ้น วิธีการของครูและครูแนะแนวย่อมแตกต่างกันออกไป ทั้งที่ สุชา จันทน์เอม
(๒๕๑๒ : ๒๓ - ๒๓) ได้กล่าวว่าผู้ทำงานด้านแนะแนวเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี ได้ศึกษา
เรื่องความต้องการ และความสนใจ สามารถทำงานร่วมกับนักเรียนได้เป็นอย่างดี สามารถทำให้เด็ก
รู้จักตัวเองและเข้าใจตัวเองดีขึ้น นอกจากนี้สามารถเข้ากับบิดามารดาของเด็ก และมีทัศนคติที่ดีต่อนักเรียน
ทั้งนี้ เวทส์โตน (Whetstone, 1965 : 886 - 890) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่าง
ในลักษณะและบุคลิกภาพของผู้แนะแนวที่ได้รับความนิยมสำเร็จกับครูที่มีประสิทธิภาพ ผลจากการศึกษาพบว่า
ครูแนะแนวมีความสอดคล้องกันในพฤติกรรมน้อยกว่าครู แต่เป็นผู้ที่มีวิธีการในการแก้ปัญหาได้ดีกว่า
สุขุมกว่า และมีความเมตตากรุณามากกว่าครูด้วย

นอกจากนี้ วิคแมน (Wickman, E.K., 1928 : 119 - 121) รายงานการค้นคว้า
พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็ก เมื่อ ค.ศ. ๑๙๒๕ โดยส่งแบบสอบถามไปยังครู ๕๑๑ คน และ
นักสุขวิทยาจิต ๓๐ คน ให้ตัดสินพฤติกรรมที่เขาได้ให้หัวข้อในแบบสอบถามรวม ๕๐ หัวข้อ เพื่อ
ต้องการทราบความคิดเห็นของครูและนักสุขวิทยาจิตที่มีต่อพฤติกรรมเหล่านั้นว่าแตกต่างกันอย่างไร
ผลปรากฏว่า พฤติกรรมที่ครูตอบว่าเป็นปัญหานั้น นักสุขวิทยาจิตไม่เห็นว่าเป็นปัญหาร้ายแรงอย่างที่ครูคิด

ซึ่งผลการวิจัยนี้ขัดแย้งกับ มิทเชล (Mitchell, John C., 1940 : 292 - 307) ซึ่งได้สำรวจความประพฤติของเด็ก โดยสอบถามนักสูขวิทยาคิต ๒๓ คน กับครูที่สอนในโรงเรียน เทียบกันกับที่ วิคแมน ได้ทดสอบไว้ แบบสอบถามและวิธีการใช้คงดื้อแบบเดียวกับวิคแมน แต่มีการแก้ไข คัดแปลงบ้าง พบว่า ความคิดเห็นของนักสูขวิทยาคิตสอดคล้องกันเป็นส่วนมาก เมื่อนำคำตอบของครู ที่วิคแมนรายงานไว้เมื่อ ค.ศ. ๑๙๒๕ มาเปรียบเทียบกับคำตอบของนักสูขวิทยาคิตที่เขารวบรวมไว้ แล้วหาค่าสหสัมพันธ์ได้ .๖๑ ซึ่งสูงกว่าที่วิคแมนรายงานไว้

สำหรับ ศาสตราจารย์ แมนเฟรด และเคลตัน (Manfred and Kelton อ้างจาก Caladare, Arthur P., 1955 : 173) ได้สำรวจความคิดเห็นของครูที่มีต่อปัญหาทาง พฤติกรรมของเด็กอีก เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับรายงานการค้นคว้าของวิคแมนกับมิทเชลล์ทำไว้ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างครู ๑๕๕ คน จากครูที่สอนอยู่ในโรงเรียนประถมและมัธยมในเมืองซานติเอโก รัฐแคลิฟอร์เนีย และใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักสูขวิทยาคิต ๓๗ คน ซึ่งทำงานประจำอยู่ที่ในแผนกแนะแนว ของโรงเรียนและสถานสูขวิทยาคิต แยกเป็นจิตแพทย์ ๑ คน นักจิตวิทยา ๑๒ คน และอีก ๒๔ คน เป็นนักสังคมสงเคราะห์ และครูแนะแนว พบว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคำตอบครู และนักสูขวิทยาคิต เท่ากับ .๕๖ และถ้าเปรียบเทียบกับที่วิคแมนทำไว้ เมื่อปี ๑๙๒๕ กับที่มิทเชลล์ทำไว้ จะเท่ากับ .๔๓ และ .๖๑ ตามลำดับ ซึ่งผลการวิจัยขัดแย้งกับวิคแมน แต่สอดคล้องกับมิทเชล นอกจากนี้ สแตนเลอร์ (Stanler, 1955 : 192) ซึ่งได้ศึกษาวิธีการแก้ปัญหาของครู พบว่า ครูส่วนใหญ่ใช้วิธีการลงโทษ เป็นวิธีการในการแก้ปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียนทั้ง ๒๕ ปัญหาที่ส่งไปให้ครูตอบ แต่เมื่อนำมาให้ นักสูขวิทยาคิตตอบ ปรากฏว่า วิธีการที่นักสูขวิทยาคิตใช้ส่วนใหญ่เป็นการหาสาเหตุของพฤติกรรมก่อน จากเอกสารการวิจัยและข้อเสนอแนะ สรุปได้ว่า ครู และครูแนะแนวมีวิธีการแก้ปัญหา แตกต่างกัน

✓ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรและประสบการณ์ในการทำงาน

คูวาคี ชูวงศ์ (๒๕๑๕ : ๔๖) ได้ศึกษาปัญหาทางวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อสำรวจความเห็นของครูเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อระเบียบของโรงเรียน ความเหมาะสมของระเบียบ การแต่งกายของนักเรียน และระเบียบความประพฤติของนักเรียน การลงโทษนักเรียนผู้ประพฤติผิดระเบียบ และความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นครูในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน ๓๖๐ คน จากผลการศึกษาพบว่า ครูที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรีขึ้นไปมีความเห็นแตกต่างในเรื่องเกี่ยวกับระเบียบความประพฤติของนักเรียน การลงโทษนักเรียนที่ประพฤติผิดระเบียบและความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน นอกจากนั้นครูที่มีอายุต่างกัน ครูที่ทำหน้าที่ในโรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนรัฐบาล ซึ่งทำหน้าที่ฝ่ายบริหาร ฝ่ายวิชาการ และฝ่ายธุรการ มีความเห็นแตกต่างกันด้วย ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับบุญเอก เกตะวันที (๒๕๐๖ : ๑๕ - ๑๖) ได้ศึกษาทัศนคติของครูที่มีต่อนักเรียนใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นครู ๕๐๐ คน ซึ่งเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในปีการศึกษา ๒๕๐๔ พบว่า ครูที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีทัศนคติต่อนักเรียนแตกต่างกัน

นอกจากนี้ ฮัลลิเวล (Halliwell, 1964 : 190 - 191) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเตรียมครู และความสำเร็ของครูเริ่มเป็นครูในรัฐฟลอริดา ซึ่งเป็นรัฐที่ไม่บังคับให้ครูเรียนวิชาการสอน โยเยเปรียบเทียบความสำเร็จของครูประเภทที่เรียนวิชาการสอนมากกว่า ๑ รายวิชา จำนวน ๒๑ คน กับครูที่ไม่ได้เรียนวิชาการสอน จำนวน ๑๕ คน ใช้คะแนนจากแผนกทะเบียน การสังเกต และแบบวัดเทคนิคการสอนเป็นเครื่องมือในการศึกษา ผลปรากฏว่าครูที่ได้รับการเตรียมหรืออบรมเต็มที่ จะมีความสำเร็จในทุก ๆ ด้าน โดยเฉพาะการแก้ปัญหาในชั้นเรียนได้ดีกว่าครูที่ไม่ได้รับการเตรียมเพื่อเป็นครู หรือได้รับการเตรียมน้อย

ในเรื่องความรู้ทางการแนะแนวที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับวิธีการแก้ปัญหานั้น มีผู้ให้ข้อเสนอแนะและทำการศึกษาไว้ดังนี้ นิคยา นวลนิม (๒๕๑๓ : ๑๖) กล่าวว่าบุคคลที่ทำหน้าที่แนะแนวควรมีคุณสมบัติที่จะทำให้งานมีประสิทธิภาพ คือมีวุฒิทางการแนะแนวสำหรับวุฒิทางการศึกษาก็ควรจบ

ปริญญานิพนธ์เป็นอย่างน้อย ทั้งนี้สอดคล้องกับ ออลเลน (Allen, 1955 : 15 - 21)

ซึ่งได้ศึกษาการจัดโครงการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมตอนกลางของรัฐอินเดียนา ๓ แห่ง ผลของการศึกษาที่ได้คือการจัดบุคลากรสำหรับโครงการแนะแนวเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะบุคคลเหล่านี้มีส่วนร่วมดำเนินงานแนะแนวให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องเลือกบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถ ในด้านการแนะแนวเป็นอย่างดี เพราะจะสามารถแก้ปัญหาและช่วยเหลือได้อย่างเหมาะสม

ส่วนในด้านความแตกต่างประสพการณ์การทำงานของครูที่มีผลต่อความสามารถในการแก้ปัญหา มีผู้ทำการวิจัยไว้ถึง เช่น ละเวียค จันทรทิวพันธ์ (๒๕๑๔ : ๖๔) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการแก้ปัญหาของครู ป.กศ. โดยติดตามผลการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จ ป.กศ. ตั้งแต่ ปี ๒๕๐๕ - ๒๕๑๑ ในภาคการศึกษา ๑ และ ๒ สอดถามจากผู้บริหาร ปรากฏผลว่า ครูใหญ่ มีความเห็นเกี่ยวกับผู้สำเร็จ ป.กศ. ว่ามีความสามารถในการแก้ปัญหา ระดับกลาง และให้เหตุผลว่า อาจเนื่องมาจากประสบการณ์น้อยหรือขาดการปฏิบัติ และฝึกฝนให้มีความสามารถในการแก้ปัญหา ดังนั้น เวลาที่พบกับปัญหาในขณะที่ทำการสอนทำให้ไม่สามารถแก้ปัญหาได้ก็เท่าที่ควร ซึ่ง ขม ภูมิภาค (๒๕๑๖ : ๕๖ - ๖๒) กล่าวว่า ความสามารถในการแก้ปัญหานั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์เป็นอันมาก โดยเฉพาะประสบการณ์ในการแก้ปัญหา ปัญหาที่เกิดขึ้นในโอกาสต่าง ๆ โดยพื้นฐานมักจะไม่ได้ฝึกกันมากนัก จึงสามารถใช้ความรู้เดิม หรือประสบการณ์เดิมอันเป็นหลักการใหญ่ ๆ มาใช้ในการแก้ปัญหาได้ ทั้งนี้ สถาบันระหว่างชาติสำหรับครูค้นคว้าเรื่องเด็ก (๒๕๑๖ : ๕๕ - ๕๘) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมที่ ชักกับสังคม กลุ่มตัวอย่างเป็นครูในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ ในกรุงเทพมหานคร จำนวน ๔๓๓ คน ปรากฏผลว่า ประสบการณ์ของครูทางด้านการสอนมีส่วนทำให้ครูมีความเห็นต่างกัน ในเรื่องพฤติกรรมที่ชักกับสังคม ครูที่เคยทำการสอนมาแล้วนานกว่า ๓๐ ปี มีความเห็นเรื่องพฤติกรรมที่ชักกับสังคม แตกต่างกับครูที่เคยทำการสอนมาแล้วไม่เกิน ๓๐ ปี

ในเรื่องประสบการณ์ในการทำการแนะแนวที่มีผลต่อความสามารถในการแก้ปัญหานั้น คอตเทิล และดาวน์นี (Cottle and Downie, 1960 : 7) ได้ให้ข้อเสนอแนะว่าปัจจัยอย่างน้อยที่สุด ประการหนึ่งที่ทำให้ผู้ทำงานแนะแนวได้รับความสำเร็จในหน้าที่กะนั้นคือความรู้ และประสบการณ์

ในการทำงานของผู้แนะแนวยิ่งผู้แนะแนวมีประสบการณ์มากขึ้นก็จะมีประสิทธิภาพในการทำงานมากขึ้นเท่านั้น ทั้งนี้ เจนเสน, รอบบ์ และแบงค์ (Jansen, Robb and Dank, 1970 : 162 - 170) ได้ศึกษาเรื่องลักษณะของผู้เข้าเรียนในสาขาการแนะแนว และการให้คำปรึกษาในระดับที่สูงกว่าปริญญาตรี พบว่า ผู้ที่มีประสบการณ์ทางด้านการแนะแนวน้อย และอายุน้อยมักเป็นผู้มีความรู้สึกท้อแท้กว่า และมีความมั่นคงทางอารมณ์น้อยกว่าผู้ที่มีประสบการณ์ทางด้านการแนะแนวมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ สู่โท เจริญสุข (๒๕๑๒ : ๑๙ - ๒๐) ได้กล่าวสรุปลักษณะของผู้แนะแนวว่าข้อสำคัญควรมีความรู้และประสบการณ์ในเรื่องการแนะแนวเป็นอย่างดี โดยวิธีการศึกษาในสถาบันชั้นสูง พร้อมทั้งมีประสบการณ์ทำการสอนหนังสือมานานมีพอสมควร ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ แมคดาเนียล (Mc Daniel, 1956 : 448 - 449) กล่าวว่า คุณสมบัติของผู้แนะแนวควรมีประสบการณ์ในการทำงานด้านแนะแนวมาโดยตรง และยิ่งกว่านั้นผู้แนะแนวทางด้านอาชีพก็ควรมีประสบการณ์ในงานธุรกิจ และอุตสาหกรรมด้วย

สรุปจากความคิดเห็นและวิจัยที่รวบรวมมาได้จะเห็นได้ว่าครูและครูแนะแนวที่มีวุฒิและประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีวิธีการแก้ปัญหาทางพฤติกรรมต่างกัน

✓ สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า

- ✓ ๑. ครูและครูแนะแนวจะใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาแตกต่างกัน
- ✓ ๒. ครูที่มีวุฒิต่างกันจะใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาแตกต่างกัน
- ✓ ๓. ครูแนะแนวที่มีวุฒิต่างกันจะใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาแตกต่างกัน
- ✓ ๔. ครูที่มีประสบการณ์ต่างกันจะใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาแตกต่างกัน
- ✓ ๕. ครูแนะแนวที่มีประสบการณ์ต่างกันจะใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาคุณค่า

การศึกษาค้นคว้า วิจัยแบ่งวิธีดำเนินการออกเป็นขั้นตอนตามลำดับดังนี้

๑. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
๒. การกำหนดกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย
๓. การเก็บรวบรวมข้อมูล
๔. การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่แบบสอบถามซึ่งแบ่งออกเป็น

๓ ตอนดังนี้

ตอนที่ ๑ เป็นรายละเอียดของประการเกี่ยวกับตัวครูประจำชั้นและครูแนะแนว ที่ตอบแบบสอบถาม ซึ่งจะมุ่งให้ทราบถึงตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้

๑. วุฒิ
๒. ประสบการณ์ในการทำงาน

ตอนที่ ๒ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยดำเนินการดังนี้

๑. ศึกษาเอกสารและผลงานการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และวิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของสำเริง บุญเรืองรัตน์ Celia B. Stainler กลุ่มประเทศ ซีมีโอ ไชยทอ อันประเสริฐ และคณะ ร้อยโทเสงี่ยม อินภิรมย์ และคนอื่น ๆ เพื่อนำไปสร้างเป็นแบบสอบถามปลายเปิด

✓ ๒. นำแบบสอบถามที่สร้างไปทดลองสอบถามกลุ่มตัวอย่าง จำนวน
ครูประจำชั้น ๒๐ คน ครูแนะแนว ๑๐ คน เพื่อรวบรวมพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และวิธีแก้
พฤติกรรมที่เป็นปัญหาในปัจจุบัน ✓

✓ ๓. นำข้อมูลทั้งหมดมารวบรวม และสร้างเป็นแบบสอบถามใช้เป็น
เครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งรวบรวมพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ ๒๕ พฤติกรรม คือ ๑-๑๕

✓ (๑) ไม่สนใจเรียน

✓ (๒) หนีเรียน

(๓) ไม่ส่งการบ้าน

(๔) หลับในห้องเรียน

(๕) ขาดอุปกรณ์การเรียน

(๖) ขาดเรียนบ่อย ๆ

(๗) พุจริตเวลาสอบ

(๘) เล่นการพนัน

✓ (๙) ดึกยาเสพติด เช่น ฝิ่น กัญชา เฮโรอีน

(๑๐) ลอกงานคนอื่นมาส่ง

(๑๑) รบกวนชั้นขณะกำลังสอน

✓ (๑๒) ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน

(๑๓) มาเรียนสาย

(๑๔) เกียจคร้าน

(๑๕) ทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน

(๑๖) สูบบุหรี่

(๑๗) ลักขโมย

- ✓ (๑๘) ลองก็กับครู ✕
 (๑๙) เข้ากับเพื่อนไม่ได้ ✕
 (๒๐) พุดปก
 (๒๑) พุดจาหยาบคาย
 (๒๒) ประพฤติตนในทำนองชู้สาว ✕
 (๒๓) ชู้ยาย ✕
 (๒๔) ชิม เหมวลอย
 (๒๕) วิวาทต่อยกับคนอื่น ๆ

✓ ๔. กำหนดน้ำหนักัศัตราส่วนในแบบสอบถามเป็นคะแนน ดังนี้

มาก	มีค่า	๔ คะแนน
ปานกลาง	มีค่า	๓ คะแนน
น้อย	มีค่า	๒ คะแนน
ไม่เคยพบ	มีค่า	๑ คะแนน

สำหรับข้อตกลงในการตอบแบบสอบถาม ผู้ตอบจะได้รับกำลังใจให้ประเมิน
 พฤติกรรมที่เป็นปัญหาว่ามีปริมาณการเกิดมากน้อยเพียงไร แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง
 ซึ่งตรงกับสภาพความเป็นจริง ดังตัวอย่าง

พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เคยพบ
(๐) ไม่สนใจเรียน				
(๐๐) พุดปก				

ตอนที่ ๓ ประกอบด้วยการสังเกตที่แสดงถึงพฤติกรรมที่เป็นปัญหา จำนวน

๕๕ พฤติกรรม กับวิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา จำนวน ๕ วิธี กับวิธีอื่น ๆ ที่มีไว้กำหนดไว้ให้
วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาทั้ง ๕ วิธีนี้ ผู้วิจัยรวบรวมจากเอกสารงานวิจัย และ จากข้อมูลที่ได้
จากการออกแบบสอบถามปลายเปิดมาก่อน คือ

✓ (๑) วิธีลงโทษ เช่น ถู ตี ชูว่าจะรายงานครูใหญ่ หักคะแนน ถักบริเวณ
ไล่ออกนอกชั้น เพิ่ม หรือลดงานที่มอบหมายให้ทำ

✓ (๒) วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก

✓ (๓) วิธีการค้นหาสาเหตุว่าทำไมเด็กจึงประพฤติเช่นนั้น แล้วแก้ไขใหม่

✓ (๔) วิธีการให้รางวัล เช่น ยกย่องชมเชย หรือกระตุ้นเตือนให้เกิดความมานะ

✓ (๕) วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ เช่น ส่งไปให้แพทย์ทำการรักษา ส่งไปให้
ครูใหญ่ ครูฝ่ายปกครอง และครูฝ่ายแนะแนว เป็นต้น

✓ (๖) วิธีอื่น ๆ (ถ้าใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาอื่น ๆ นอกจากที่กล่าวมา
ไประบุ)

สำหรับข้อตกลงในการตอบแบบสอบถาม ผู้ตอบจะได้รับคำชี้แจงให้พิจารณาในแต่ละสถานการณ์
ของพฤติกรรมที่เป็นปัญหานักเรียนจะใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาแบบใด โดยเขียนตัวเลข
แสดงอันดับความมากน้อยลงในช่องว่าง ซึ่งอาจตอบได้มากกว่า ๑ วิธี ดังตัวอย่าง

พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					อื่น ๆ (ไประบุ)
	วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	
๐. ในระหว่างทำการสอน ท่านสังเกตเห็น ว่าสุซสันต์เอาหนังสือการ์ตูนขึ้นมาอ่าน	๒	๑				
๐๐. สมชาติ เป็นเด็กที่ไม่ชอบทำงานส่ง ตามกำหนด ไม่ตั้งใจฟังคำอธิบายขณะที่ ครูสอน และไม่กระตือรือร้นในการเรียน เลย	๓			๑		

(๒) ให้ทำกิจกรรม
ที่เด็กชอบ

จากข้อ ๐ แสดงว่าท่านใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากเป็นอันดับที่ ๑ และใช้วิธีการลงโทษมากเป็นอันดับที่ ๒

จากข้อ ๐๐ แสดงว่าท่านใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากเป็นอันดับที่ ๑ และใช้วิธีการอื่น ๆ มากเป็นอันดับที่ ๒ และวิธีการลงโทษมากเป็นอันดับที่ ๓

เกณฑ์การให้คะแนน

วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่อยู่อันดับที่ ๑ หมายถึง ครูประจำชั้นและครูแนะแนว ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น ๆ มากที่สุด ซึ่งจะให้ ๕ คะแนน อันดับที่ ๒ ให้ ๔ คะแนน อันดับที่ ๓ ให้ ๓ คะแนน อันดับที่ ๒ ให้ ๒ คะแนน และอันดับที่ ๑ ให้ ๑ คะแนน

✓ ๒. การกำหนดกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา

✓ ๒.๑ การเลือกกลุ่มตัวอย่างแยกออกเป็น

✓ ๒.๑.๑ ครูประจำชั้นที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัด กรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา ๒๕๑๔ จำนวน ๒๕๐ คน ✓ ซึ่งเลือกมาโดยใช้เทคนิคการสุ่มตามระดับชั้น (Stratified Random Sampling) โดยดำเนินการดังนี้

๑. ศึกษาจำนวนและรายชื่อโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัด กรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร โดยสอบถามจากกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวนโรงเรียนทั้งหมด ๗๖ โรงเรียน

๒. จัดโรงเรียน ๗๖ โรงเรียนออกเป็น ๓ กลุ่ม โดยถ้าเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการ ได้โรงเรียนกลุ่มต่าง ๆ ดังนี้

โรงเรียนขนาดใหญ่ มี ๔๕ โรงเรียน

โรงเรียนขนาดกลาง มี ๑๖ โรงเรียน

โรงเรียนขนาดเล็ก มี ๑๕ โรงเรียน

๓. จัดกลุ่มโรงเรียนแล้วส่งโรงเรียนออกมา โดยใช้อัตราส่วน
๔ : ๓ : ๓ จะได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ๑๕ โรงเรียน โดยแบ่งออกเป็น

โรงเรียนขนาดใหญ่ ๕ โรง

โรงเรียนขนาดกลาง ๓ โรง

โรงเรียนขนาดเล็ก ๓ โรง

๔. เมื่อได้จำนวนโรงเรียนแล้วจึงสุ่มกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด ๕๕๐ คน
ซึ่งเป็น ๑๐ % ของจำนวนประชากร ดังตาราง ๑

ตาราง ๑ จำนวนกลุ่มตัวอย่างครูในแต่ละโรงเรียน

โรงเรียน	จำนวนครู
๑. โรงเรียนวัดนวลนรดิศ	๒๒
๒. โรงเรียนวัดรางบัว	๒๐
๓. โรงเรียนทริชชาติเสก	๒๔
๔. โรงเรียนวัดสังเวช	๑๕
๕. โรงเรียนสวนกุหลาบ	๒๒
๖. โรงเรียนสตรีวิทยา ๑	๒๔
๗. โรงเรียนวัดมกุฏกษัตริย์	๒๕
๘. โรงเรียนวัดราชาธิวาส	๓๒
๙. โรงเรียนจันทน์ประดิษฐ์วามวิทยาคม	๒๑
๑๐. โรงเรียนสายบุญญา	๑๖
๑๑. โรงเรียนวัดนายโรง	๑๑
๑๒. โรงเรียนลาหะปดาคำวิทยาคม	๑๓
๑๓. โรงเรียนพุทธจักรวิทยา	๘
๑๔. โรงเรียนพุทธมณฑลวิทยาคม	๕
๑๕. โรงเรียนบุญญาวรรณ	๑๐
รวม	๒๕๐

✓ ๒.๑.๒ กลุ่มเป้าหมายที่ทำหน้าที่แนะนำในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา ๒๕๑๕ เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้
เทคนิคการสุ่มแบบ Simple Random Sampling จำนวน ๑๐๐ คน

✓ ๓. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นตั้งกล่าวข้างต้นไปสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างที่ได้
เลือกไว้ด้วยตนเอง จากจำนวนกลุ่มตัวอย่างครูประจำชั้นจำนวน ๓๒๐ คน ได้รับแบบสอบถาม
ที่สมบูรณ์มา ๒๕๐ ชุด สำหรับกลุ่มตัวอย่างครูแนะแนว จำนวน ๑๐๐ คน ได้รับแบบสอบถาม
ที่สมบูรณ์มา ๘๐ ชุด จึงนำผลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างมาทรวัดให้คะแนน
และสำรวจความถี่เพื่อการวิเคราะห์สถิติต่อไป

กลุ่มตัวอย่างครูประจำชั้น จำแนกตามวุฒิทางการศึกษา

ต่ำกว่าปริญญาตรี ๕๖ คน

ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป ๑๘๔ คน

กลุ่มตัวอย่างครูประจำชั้น จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน

๑ - ๕ ปี ๑๓๔ คน

๖ - ๑๐ ปี ๗๔ คน

๑๐ ปีขึ้นไป ๗๒ คน

กลุ่มตัวอย่างครูแนะแนว จำแนกตามวุฒิทางการแนะแนว

ไม่ได้รับการศึกษาหรืออบรมแนะแนวมาโดยตรง ๒๒ คน

ได้รับวุฒิบัตรทางการแนะแนว ๓๒ คน

ได้รับการศึกษาทางการแนะแนวหรือจิตวิทยาเป็นวิชาเอกหรือโท ๒๖ คน

กลุ่มตัวอย่างครูแนะแนว จำแนกตามประสบการณ์ทางการแนะแนว

ต่ำกว่า ๓ ปี ๔๔ คน

๓ - ๑๐ ปี ๓๑ คน

✓ ๔. การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการจัดกระทำกับข้อมูล และการทดสอบสมมุติฐาน ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

✓ ๑. หาค่าคะแนนเฉลี่ยในแต่ละพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N} \quad (\text{Edward, 1968 : 280})$$

✓ ๒. หาค่าคะแนนเฉลี่ยในแต่ละพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง โดยแยกออกเป็นครูและครูแนะแนว

✓ ๓. หาค่าร้อยละของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้นแต่ละพฤติกรรม โดยแยกออกเป็นครู และครูแนะแนว

✓ ๔. การวิเคราะห์เพื่อทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างในการใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของกลุ่มตัวแปร ๒ กลุ่ม คือ ครูประจำชั้น และครูแนะแนว แยกตามวุฒิ และประสบการณ์ในการทำงาน สำหรับสมมุติฐานทุกข้อ โดยใช้ χ^2 ในรูป Test of Independent โดยใช้สูตร

$$\chi^2 = \sum \frac{(O - E)^2}{E} \quad (\text{Siegal, 1956 : 104})$$

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการแปลความหมายได้ตรงกันต่อไป

✓ $\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
✓ S^2	แทน	ค่าความแปรปรวน
✓ S	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
✓ f	แทน	ความถี่
✓ χ^2	แทน	ค่า χ^2 test ในรูป Test of Independence

✓ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น ๓ ตอนคือ

- ✓ ๑. การวิเคราะห์ปริมาณของพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ที่ครูประจำชั้น และครูแนะแนว พบในโรงเรียน
- ✓ ๒. การวิเคราะห์วิธีการที่ครูประจำชั้น และครูแนะแนว ใช้แก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
- ✓ ๓. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของวิธีการที่ครูประจำชั้น และครูแนะแนว ใช้แก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

✓ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจะนำเสนอตามลำดับดังต่อไปนี้

- ✓ ๑. การวิเคราะห์ปริมาณของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่ครูประจำชั้นและครูแนะแนวพบ
 - ๑.๑ ปริมาณของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาทั้ง ๒๕ พฤติกรรม ที่ครูประจำชั้น และครูแนะแนวพบ พิจารณาเป็นส่วนรวม ปรากฏผลดังตาราง ๒

✓ ตาราง ๒ คะแนนเฉลี่ย ค่าความแปรปรวน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่
ของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	$\bar{x}$	s^2	s	อันดับที่
✓ ๑	ไม่สนใจเรียน	๒.๘๑๖๖	๐.๕๓๓๘	๐.๗๖๐๑	๒
✓ ๒	หนีเรียน	๒.๒๒๕๐	๐.๓๓๕๔	๐.๖๑๒๖	๑๒
๓	ไม่ส่งการบ้าน	๒.๓๘๑๖	๐.๕๓๓๐	๐.๗๓๐๐	๓
✓ ๔	หลับในห้องเรียน	๒.๐๘๑๖	๐.๓๓๓๑	๐.๖๑๐๘	๑๔
๕	ขาดอุปกรณ์การเรียน	๒.๖๔๑๖	๐.๖๔๓๐	๐.๘๐๑๘	๕
✓ ๖	ขาดเรียนบ่อย ๆ	๒.๓๑๓๘	๐.๔๕๕๕	๐.๖๗๔๘	๑๑
✓ ๗	ทุจริตเวลาสอบ	๒.๐๘๐๘	๐.๔๘๐๘	๐.๖๘๓๔	๑๖
๘	เล่นการพนัน	๑.๘๑๓๘	๐.๔๘๖๑	๐.๖๙๓๒	๒๔
✓ ๙	ศึกษาเฉพาะที่ตนเอง ชอบ, ภูษา, เฮโรอีน	๑.๗๓๐๘	๐.๕๐๘๓	๐.๗๑๓๖	๒๕
✓ ๑๐	ลอกงานคนอื่นมาส่ง	๒.๘๑๘๘	๐.๖๗๔๘	๐.๘๒๒๑	๑
✓ ๑๑	รบกวนในชั้นขณะกำลังสอน	๒.๓๔๗๒	๐.๔๘๔๖	๐.๗๐๓๒	๑๐
✓ ๑๒	ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน	๒.๔๓๘๘	๐.๔๘๖๕	๐.๖๙๓๘	๘
✓ ๑๓	มาเรียนสาย	๒.๔๕๘๐	๐.๕๘๑๕	๐.๗๖๒๕	๗
✓ ๑๔	เกียจคร้าน	๒.๓๔๗๒	๐.๕๘๐๕	๐.๗๖๒๕	๔
๑๕	ทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน	๒.๐๕๘๓	๐.๕๓๓๑	๐.๗๓๐๐	๑๘
✓ ๑๖	สูบบุหรี่	๒.๒๒๕๐	๐.๗๓๐๕	๐.๘๕๓๘	๑๓
๑๗	ลักขโมย	๑.๘๗๒๒	๐.๖๖๒๗	๐.๖๘๐๒	๒๓
✓ ๑๘	ลงมือทำผิด	๒.๐๐๕๕	๐.๔๐๑๐	๐.๖๓๓๓	๒๐

ตาราง ๒ (ต่อ)

ลำดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	$\bar{X}$	S^2	S	อันดับที่
๑๙	เข้ากับเพื่อนไม่ได้	๑.๙๘๓๓	๐.๐๐๐๕	๐.๕๕๘๒	๒๑
๒๐	พูดปด	๒.๔๒๓	๐.๕๓๖๔	๐.๗๓๒๐	๙
๒๑	พูดจาหยาบค้าย	๒.๖๑๙๔	๐.๗๕๔๕	๐.๘๖๘๒	๖
๒๒	ประพฤติกินในทานองชู้สาว	๑.๙๐๕๕	๐.๕๓๖๐	๐.๗๕๘๙	๒๒
✓ ๒๓	ขี้อาย	๒.๐๘๓๓	๐.๔๐๕๒	๐.๖๓๖๖	๑๕
๒๔	ขี้ม นิ่งเหมอลอย	๒.๐๗๗๗	๐.๒๙๔๗	๐.๕๔๔๙	๑๗
✓ ๒๕	วิวาทชกต่อยกับคนอื่น ๆ	๒.๐๒๕๐	๐.๔๐๓๒	๐.๖๓๕๐	๑๙

✓ จากตาราง ๒ แสดงว่าพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีปริมาณมากที่สุดคือ ลอกงานคนอื่นมาส่ง และอันดับรองลงมาก็คือ ไม่สนใจเรียน ไม่ส่งการบ้าน เกียจคร้าน ขาดอุปกรณ์การเรียน พูดจาหยาบค้าย มาเรียนสาย ผ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของ โรงเรียน ตามลำดับ และพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่พบเป็นปริมาณน้อยที่สุด คือ ดิถยาละพยัค

๖.๒ ปริมาณของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาทั้ง ๒๕ พฤติกรรม ที่ครูประจำชั้นพบ
ปรากฏผลดังตาราง ๓

ตาราง ๓ คะแนนเฉลี่ย ค่าความแปรปรวน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
และอันดับของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	$\bar{X}$	S^2	S	อันดับที่
๑	ไม่สนใจเรียน	๒.๘๕๓๑	๐.๕๔๘๘	๐.๗๔๓๓	๑
๒	หนีเรียน	๒.๑๕๓๖	๐.๓๕๒๓	๐.๕๙๓๔	๑๒
๓	ไม่ส่งการบ้าน	๒.๓๓๒๑	๐.๕๔๘๑	๐.๗๔๐๓	๓
๔	หลับในห้องเรียน	๒.๐๓๕๓	๐.๓๖๓๓	๐.๖๐๓๕	๑๕
๕	ขาดอุปกรณ์การเรียน	๒.๖๐๐๐	๐.๖๕๖๖	๐.๘๑๐๓	๕
๖	ขาดเรียนบ่อย ๆ	๒.๒๓๑๔	๐.๔๓๐๔	๐.๖๕๖๒	๑๑
๗	ทุจริตเวลาสอบ	๒.๐๑๔๓	๐.๔๒๒๓	๐.๖๕๐๑	๑๓
๘	เล่นการพนัน	๑.๗๕๑๑	๐.๕๑๕๑	๐.๗๑๗๓	๒๔
๙	ติดยาเสพติด เช่น ฝิ่น, กัญชา, เฮโรอีน	๑.๖๗๕๖	๐.๕๕๕๘	๐.๗๔๕๕	๒๕
๑๐	ลอกงานคนอื่นมาส่ง	๒.๘๕๓๑	๐.๖๖๖๒	๐.๘๐๓๔	๑
๑๑	รบกวนในชั้นเรียน กำลังสอน	๒.๓๐๓๖	๐.๖๖๓๑	๐.๖๕๐๕	๑๐
๑๒	ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน	๒.๓๖๐๓	๐.๖๖๘๐	๐.๖๕๔๑	๕ /
๑๓	มาเรียนสาย	๒.๔๔๒๑	๐.๕๕๘๘	๐.๗๔๓๕	๓ /
๑๔	เกียจคร้าน	๒.๓๒๑๔	๐.๖๑๓๕	๐.๗๘๕๘	๔
๑๕	ทำลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน	๒.๐๑๐๓	๐.๕๕๑๒	๐.๗๖๘๘	๑๘
๑๖	สูบบุหรี่	๒.๑๒๕๐	๐.๓๑๕๑	๐.๕๖๒๕	๑๓

ตาราง ๓ (ต่อ)

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	$\bar{X}$	S^2	S	อันดับที่
๑๗	ดึกขโมย	๑.๘๔๒๘	๐.๔๔๘๕	๐.๗๐๖๐	๒๓
๑๘	ลองดีกับครู	๑.๘๘๕๗	๐.๔๐๑๒	๐.๖๓๓๔	๑๕
๑๙	เข้ากับเพื่อนไม่ได้	๑.๙๖๐๗	๐.๓๓๙๐	๐.๕๘๒๒	๓๐
๒๐	พูดปด	๒.๓๖๔๓	๐.๕๕๐๐	๐.๗๔๑๖	๘
๒๑	พูดจาหยาบคาย	๑.๕๓๙๒	๐.๗๒๘๖	๐.๘๕๔๑	๖
๒๒	ประพฤตินี้ในทำนองซู้สาว	๑.๙๐๓๕	๐.๕๙๖๔	๐.๗๗๒๒	๒๒
๒๓	ซื่อๆ	๒.๐๕๗๑	๐.๒๙๘๑	๐.๕๔๕๙	๑๔
๒๔	ซิม นิ่งเหมอลอย	๒.๐๓๕๗	๐.๒๙๙๗	๐.๕๔๗๕	๑๕
๒๕	วิวาทชกต่อยกับคนอื่น ๆ	๑.๙๕๓๕	๐.๔๓๘๑	๐.๖๖๑๘	๒๑

จากตาราง ๓ แสดงว่าครูประจำชั้นพบพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีปริมาณมากที่สุดคือ ลองงานคนอื่นมาส่ง และไม่สนใจเรียน อันดับรองลงมาคือ ไม่ส่งการบ้าน เกียจคร้าน ทำอุปการะการเรียน พูดจาหยาบคาย มาเรียนสาย พูดปด ตามลำดับ และพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่พบมีปริมาณน้อยที่สุดคือ ดึกขโมย

๑.๓ ปริมาณของพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ทั้ง ๒๕ พฤติกรรม ที่ครูแนะแนวพบ
ปรากฏผลดังแสดงไว้ในตาราง ๔

ตาราง ๔ คะแนนเฉลี่ย ค่าความแปรปรวน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่
ของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	$\bar{X}$	S^2	S	อันดับที่
๑	ไม่สนใจเรียน	๓.๑๒๕๐	๐.๔๘๐๕	๐.๖๙๓๓	๒
๒	หนีเรียน	๒.๔๗๕๐	๐.๓๗๙๑	๐.๖๑๕๗	๑๒
๓	ไม่ส่งการบ้าน	๓.๐๐๐๐	๐.๔๓๐๔	๐.๖๕๖๐	๓
๔	หลับในทางเรียน	๒.๒๘๗๕	๐.๓๕๙๓	๐.๕๙๙๔	๑๕
๕	อุปกรณ์ในการเรียน	๒.๗๘๗๕	๐.๕๘๘๘	๐.๗๖๗๔	๗
๖	ขาดเรียนบ่อย ๆ	๒.๔๖๒๕	๐.๐๖๑๙	๐.๒๔๘๗	๑๓
๗	ทุจริตเวลาสอบ	๒.๓๑๒๕	๐.๖๒๒๒	๐.๗๘๙๐	๑๔
๘	เล่นการพนัน	๑.๙๒๕๐	๑.๙๓๔๐	๑.๓๙๐๖	๒๓
๙	ดื้อยาเสพติดคิก เช่น ฝิ่น, กัญชา, เฮโรอีน	๑.๙๑๒๕	๐.๓๐๘๗	๐.๕๕๕๖	๒๔
๑๐	ลอกงานคนอื่นมาส่ง	๓.๑๓๗๕	๐.๗๒๗๗	๐.๘๕๓๐	๑
๑๑	รบกวนในชั้นขณะกำลังสอน	๒.๕๐๐๐	๐.๕๔๒๓	๐.๗๓๖๐	๑๑
๑๒	ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน	๒.๓๑๒๕	๐.๔๖๐๖	๐.๖๗๘๖	๘
๑๓	มาเรียนสาย	๒.๘๒๕๐	๐.๕๗๖๖	๐.๗๕๙๓	๖
๑๔	เกียจคร้าน	๒.๙๑๒๕	๐.๓๕๙๓	๐.๕๙๙๔	๔
๑๕	ทำลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน	๒.๒๒๕๐	๐.๔๘๐๔	๐.๖๙๓๓	๑๘
๑๖	สูบบุหรี่	๒.๕๖๒๕	๐.๘๕๖๘	๐.๙๒๕๖	๕

ตาราง ๔ (ต่อ)

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	$\bar{X}$	S^2	S	อันดับที่
๑๗	ลักขโมย	๑.๕๗๕๐	๐.๓๒๔๕	๐.๕๗๓๑	๒๒
๑๘	ลองดีกับครู	๒.๒๓๕๐	๐.๓๔๕๔	๐.๖๒๓๕	๑๖
๑๙	เข้ากับเพื่อนไม่ได้	๒.๐๖๒๕	๐.๑๖๐๖	๐.๔๐๐๓	๒๑
๒๐	พูดปด	๒.๕๓๗๕	๐.๔๕๔๓	๐.๖๗๔๐	๑๐
๒๑	พูดจาหยาบคาย	๒.๕๐๐๐	๐.๓๔๕๔	๐.๕๘๕๖	๕
๒๒	ประพฤตินในทำนองชั่วสาว	๑.๕๑๒๕	๐.๕๑๑๒	๐.๗๑๕๕	๒๔
๒๓	ขี้อาย	๒.๑๓๕๐	๐.๔๗๒๓	๐.๖๘๗๕	๒๐
๒๔	ขีมนั่งเหมอลอย	๒.๒๒๕๐	๐.๒๕๒๕	๐.๕๐๒๕	๑๘
๒๕	วิวาทชกต่อยกับคนอื่น ๆ	๒.๒๓๕๐	๐.๒๐๑๔	๐.๔๔๘๓	๑๖

จากตาราง ๔ แสดงว่า ครูแนะแนวพบพฤติกรรมที่เป็นปัญหามีปริมาณมากเป็นอันดับ ๑ คือ ลองงานคนอื่นมาลง และอันดับรองลงมาคือ ไม่สนใจเรียน ไม่ส่งการบ้าน เกียจคร้าน พูดจาหยาบคาย ขาดอุปกรณ์การเรียน และพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ที่พบมีปริมาณน้อยที่สุดคือ ศึกษาเสียยติค และประพฤตินในทำนองชั่วสาว

๒. การวิเคราะห์วิธีการที่ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
 เพื่อแสดงให้เห็นวิธีการที่ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
 วิธีต่าง ๆ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีวิเคราะห์ความถี่ของการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาวิธีต่าง ๆ ที่ได้จากคำตอบ
 ของครูประจำชั้นและครูแนะแนว จากนั้นจึงเทียบเป็นคะแนน โดยมีหลักเกณฑ์ ดังนี้

- ✓ วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหามากเป็นอันดับที่ ๑ ให้ ๕ คะแนน
- ✓ วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหามากเป็นอันดับที่ ๒ ให้ ๔ คะแนน
- ✓ วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหามากเป็นอันดับที่ ๓ ให้ ๓ คะแนน
- ✓ วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหามากเป็นอันดับที่ ๔ ให้ ๒ คะแนน
- ✓ วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหามากเป็นอันดับที่ ๕ ให้ ๑ คะแนน

จากนั้นจึงเทียบเป็นจำนวนร้อยละของคะแนนรวม ซึ่งวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
 มี ๕ วิธี ครูประจำชั้นและครูแนะแนวสามารถเลือกตอบได้ตั้งแต่วิธีที่ ๑ จนถึงวิธีที่ ๕ ในแต่ละ
 พฤติกรรมโดยให้ครูประจำชั้น และครูแนะแนวจัดอันดับของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่ซ้ำมากที่สุด
 และรองลงมาตามลำดับ

ในการเสนอตารางวิเคราะห์ข้อมูลต่อไปนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงวิธีการแก้พฤติกรรม
 ที่เป็นปัญหาทั้ง ๕ วิธี โดยกำหนดเป็นตัวเลขแทนวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา ดังนี้

- ✓ วิธีที่ ๑ วิธีการลงโทษ เช่น คุ ดิ ชู่ว่าจะรายงานครูใหญ่ หักคะแนน
 กับบริเวณ เป็นต้น
- ✓ วิธีที่ ๒ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก
- ✓ วิธีที่ ๓ วิธีการค้นหาสาเหตุว่าทำไมถึงประพฤติเช่นนั้น แล้วแก้ไขใหม่
- ✓ วิธีที่ ๔ วิธีการให้รางวัล เช่น ยกย่อง ชมเชย หรือกระตุ้นเตือนให้เกิดความมานะ
- ✓ วิธีที่ ๕ ส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ เช่น ครูใหญ่ ครูฝ่ายปกครอง ครูฝ่ายแนะแนว
 แพทย์ เป็นต้น

๒.๑ การวิเคราะห์ความถี่ในเชิงเปรียบเทียบระหว่างวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ของครูประจำชั้น และครูแนะแนวในพฤติกรรมไม่สนใจเรียน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏตามตาราง ๕

ตาราง ๕ ค่าร้อยละ และอันดับที่ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น							วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหของครูแนะแนว						
	อันดับที่					ร้อยละ	อันดับที่	อันดับที่					ร้อยละ	อันดับที่
	๑	๒	๓	๔	๕			๑	๒	๓	๔	๕		
	f	f	f	f	f			f	f	f	f	f		
วิธีที่ ๑	๕๖	๔๕	๒๓	—	—	๓๖.๕	๒	๕	๑๔	๑๒	—	—	๑๑.๓	๓
วิธีที่ ๒	๒๑๑	๓๕	๘	—	—	๑๒.๑๔	๑	๔๓	๒๐	—	—	—	๓๑.๕	๑
วิธีที่ ๓	๔๕	๔๑	๑๕	๔๕	—	๕.๒๔	๓	๒๒	๒๐	๓	—	—	๑๕.๕	๒
วิธีที่ ๔	๑	๓	—	๔	๒	๒.๓	๔	๑	๒	๓	๑	—	๒.๓	๔
วิธีที่ ๕	—	๒	๒	๓	๒	๒.๒	๕	—	—	๒	—	๒	๑.๖๖	๕
รวม	๓๓๓	๑๓๖	๔๘	๕๒	๔	๒๕.๑๒	๑๐๐	๓๕	๕๒	๒๐	๑	๒	๖๖.๓	๑๐๐

จากตาราง ๕ แสดงว่า สำหรับพฤติกรรมไม่สนใจเรียนครูประจำชั้นใช้วิธีแก้โดยวิธี
วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากเป็นอันดับที่ ๑ วิธีการลงโทษมากเป็นอันดับที่ ๒ และวิธีการค้นหาสาเหตุ
มากเป็นอันดับที่ ๓ ส่วนครูแนะแนวใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากเป็นอันดับที่ ๑ วิธีการค้นหาสาเหตุ
มากเป็นอันดับที่ ๒ และวิธีการลงโทษมากเป็นอันดับที่ ๓ สำหรับอันดับที่ ๔ และอันดับที่ ๕ ครูประจำชั้น
และครูแนะแนวใช้วิธีการแก้เหมือนกัน

๒.๒ การวิเคราะห์ความถี่ในเชิงเปรียบเทียบ ระหว่างวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ของครูประจำชั้นและครูแนะแนวในพฤติกรรมหนึ่งเรียน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังตาราง ๖

ตาราง ๖ ค่าร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

แก้ พฤติกรรม เป็นปัญหา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น								วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว							
	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่
	๑	๒	๓	๔	๕				๑	๒	๓	๔	๕			
	f		f	f	f				f		f	f	f			
			—	๑	๖๔๐	๒๖.๙๔	๓	๗		๕	—	—	๑๑๐	๑๖.๕๔	๓	
			—	—	๘๔๕	๓๕.๕๖	๑	๓๔		—	—	—	๒๖๖	๔๐.๑๒	๑	
			—	๑	๗๔๘	๓๑.๘๔	๒	๔๐		๒	—	—	๒๖๒	๓๙.๕๒	๒	
			๔	๒	๒๒	๐.๙๓	๕	—		—	—	—	๔	๐.๖๐	๕	
			๓	๕	๑๑๐	๔.๖๓	๔	๑		๒	๑	—	๒๑	๓.๑๓	๔	
๖	๒๙๔	๑๗๖	๕๗	๗	๕	๒๓๗๖	๑๐๐	๘๓	๑	๔๑	๔	๑	—	๖๖๓	๑๐๐	

จากตาราง ๖ แสดงว่า สำหรับพฤติกรรมหนึ่งเรียน ครูประจำชั้น และครูแนะแนว
เรียงอันดับการใช้วิธีการแก้เหมือนกัน กล่าวคือ ใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก วิธีการค้นหาเหตุ
วิธีการลงโทษ วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ และวิธีการกระตุ้นเตือนให้เกิดความมานะ ความกล้าทำ

๒.๓ การวิเคราะห์ความถี่ในเชิงเปรียบเทียบ ระหว่างวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ของครูประจำชั้น และครูแนะแนวในพฤติกรรมไม่ส่งการบ้าน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังตาราง ๗

ตาราง ๗ ค่าร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีแก้ พฤติกรรม ที่เป็นปัญหา	วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น							วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว						
	อันดับที่					คะแนนร้อยละ		อันดับที่					คะแนนร้อยละ	
	๑	๒	๓	๔	๕	รวม	ละ กับ ที่	๑	๒	๓	๔	๕	รวม	ละ กับ ที่
วิธี วิธีที่ ๑	๑๑๓	๕๘	๒๕	—	๑	๑๑๙๓	๘๘.๑๖	๑	๒๓				๑๓๕	๒๕.๘๘
วิธีที่ ๒	๖๓	๕๑	๔	—	—	๕๕๑	๒๒.๒๔	๓	๑๑				๑๖๑	๒๕.๐๘
วิธีที่ ๓	๙๒	๒๘	๘	—	—	๖๐๐	๒๔.๒๒	๖	๔๑				๒๔๕	๓๘.๓๕
วิธีที่ ๔	๘	๕	๒	๖	๒	๖๕	๒.๖๒	๕	๑				๒๓	๔.๒๑
วิธีที่ ๕	๓	๙	๔	๑	๓	๖๘	๒.๗๕	๔	๑				๒๖	๔.๐๕
รวม	๒๔๔	๑๕๒	๔๓	๓	๖	๒๙๓	๑๐๐	๘๑	๕๒	๕	—	—	๖๕๒	๑๐๐

จากตารางที่ ๗ แสดงว่า สำหรับพฤติกรรมไม่ส่งการบ้าน ครูประจำชั้นใช้วิธีการลงโทษ
มากเป็นอันดับที่ ๑ วิธีการค้นหาสาเหตุมากเป็นอันดับที่ ๒ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากเป็นอันดับที่ ๓
วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ มากเป็นอันดับที่ ๔ และวิธีการให้รางวัลมากเป็นอันดับที่ ๕ ส่วนครูแนะแนว
ใช้วิธีการค้นหาสาเหตุมากเป็นอันดับที่ ๑ วิธีการลงโทษมากเป็นอันดับที่ ๒ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก
มากเป็นอันดับที่ ๓ วิธีการให้รางวัลมากเป็นอันดับที่ ๔ และ วิธีการส่งปัญหาให้ผู้อื่นแก้มากเป็นอันดับที่ ๕

๖.๔ การวิเคราะห์ความถี่ในเชิงเปรียบเทียบ ระหว่างวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา ของครูประจำชั้น และครูแนะแนวในพฤติกรรม หลังในห้องเรียน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏ ดังตาราง ๔

ตาราง ๔ ความถี่ และอันดับที่ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีแก้ พฤติกรรม ที่เป็นปัญหา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น								วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว							
	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่
	๑	๒	๓	๔	๕				๑	๒	๓	๔	๕			
	f	f	f	f	f				f	f	f	f	f			
วิธีที่ ๑	๒๔	๒๔	๒๐	—	๓	๒๔๕	๑๔.๘๕	๓	๓	—	๕	—	—	๓๐	๕.๑๖	๔
วิธีที่ ๒	๔๕	๔๕	—	—	—	๔๒๕	๒๑.๘๘	๒	๔	๑๘	๑	—	—	๑๒๐	๒๐.๔๔	๒
วิธีที่ ๓	๑๔๖	๒๑	—	—	—	๑๐๖๔	๕๓.๘๕	๑	๖๕	๔	—	—	—	๓๔๔	๕๘.๘๓	๑
วิธีที่ ๔	๒	๔	๕	๓	—	๒๓	๓.๑๓	๕	๒	๓	๓	—	—	๔๓	๘.๐๒	๓
วิธีที่ ๕	๒	๒๔	๔	—	—	๑๔๐	๗.๐๔	๔	—	๔	๔	—	—	๔๔	๗.๑๕	๕
รวม	๒๓๗	๑๓๑	๒๔	๓	๕	๑๔๘๗	๑๐๐		๓	๓๔	๑๓	—	—	๕๔๖	๑๐๐	

จากตารางที่ ๔ แสดงว่า สำหรับพฤติกรรมหลักในห้องเรียน ครูประจำชั้นใช้วิธีการค้นหาสาเหตุมากเป็นอันดับที่ ๑ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากเป็นอันดับที่ ๒ วิธีการลงโทษมากเป็นอันดับที่ ๓ วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้มากเป็นอันดับที่ ๔ และวิธีการให้รางวัลมากเป็นอันดับที่ ๕ ส่วนครูแนะแนวใช้วิธีการค้นหาสาเหตุมากเป็นอันดับที่ ๑ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากเป็นอันดับที่ ๒ วิธีการให้รางวัลมากเป็นอันดับที่ ๓ วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้มากเป็นอันดับที่ ๔ และวิธีการลงโทษมากเป็นอันดับที่ ๕

๒.๕ การวิเคราะห์ความถี่ในเชิงเปรียบเทียบ ระหว่างการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ของครูประจำชั้น และครูแนะแนวในพฤติกรรม ขาคืออุปกรณ์การเรียน ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
ปรากฏดังตาราง ๕

ตาราง ๕ ค่าร้อยละ และอันดับที่ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีแก้ พฤติกรรม ที่เป็นปัญหา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น								วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว							
	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	วัน ที่	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	วัน ที่
	๑	๒	๓	๔	๕				๑	๒	๓	๔	๕			
	f	f	f	f	f				f	f	f	f	f			
วิธีที่ ๑	๔๔	๓๓	๑๒	๑	—	๙๐๖	๒๑.๒๓	๓	๓	๔	๒	—	—	๓๔	๖.๘๒	
วิธีที่ ๒	๓๕	๒๖	—	—	—	๔๓๕	๒๕.๐๕	๒	๒๔	๑๓	—	—	—	๑๕๒	๓๕.๖๒	
วิธีที่ ๓	๑๓๓	๒๕	๔	—	—	๓๕๓	๔๑.๖๘	๑	๔๔	๑๑	—	—	—	๒๖๔	๔๘.๕๘	
วิธีที่ ๔	๑๕	๕	๒	๒	๑	๕๖	๕.๐๒	๕	๑	๑	๑	—	—	๑๒	๒.๒๓	
วิธีที่ ๕	๑๑	๑๘	๒	—	๑	๓๓๔	๓.๐๑	๔	๒	๖	—	—	—	๓๔	๖.๓๑	
รวม	๒๔๐	๑๑๑	๒๐	๓	๒	๑๕๑๒	๑๐๐		๓๕	๓๕	๓	—	—	๕๓๕	๑๐๐	

จากตารางที่ ๕ แสดงว่า สำหรับพฤติกรรมขาดอุปกรณ์การเรียน ครูประจำชั้น และ
ครูแนะแนวเรียงอันดับการใช้วิธีการแก้เหมือนกัน กล่าวคือ ใช้วิธีการค้นหาสาเหตุ วิธีการชี้แจง
ให้เห็นผิดถูก วิธีการลงโทษ วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ และวิธีการให้รางวัล ตามลำดับ

๖.๖ การวิเคราะห์ความถี่ในเชิงเปรียบเทียบ ระหว่างวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ของครูประจำชั้น และครูแนะแนวในพฤติกรรม ขาดเรียนบ่อย ๆ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏ
ดังในตาราง ๑๐

ตาราง ๑๐ ค่าร้อยละ และอันดับที่ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีแก้ พฤติกรรม ที่เป็นปัญหา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น								วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว							
	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่
	๑	๒	๓	๔	๕				๑	๒	๓	๔	๕			
	f	f	f	f	f				f	f	f	f	f			
วิธีที่ ๑	๑๒	๑๕	๓๑	๒	๒	๒๑๔	๑๐.๐๖	๔	—	๕	๔	—	—	๒๔	๔.๘๒	๔
วิธีที่ ๒	๒๕	๒๕	๓	—	—	๕๐๖	๑๘.๖๕	๒	๔	๒๒	๓	—	—	๑๑๓	๒๐.๑๔	๒
วิธีที่ ๓	๒๑๓	๑๓	—	—	—	๑๑๑๓	๕๑.๓๑	๑	๖๖	—	—	—	—	๓๓๐	๕๖.๘๐	๑
วิธีที่ ๔	๖	๖	๖	๖	๒	๘๖	๓.๕๕	๕	๑	๔	—	—	—	๓๑	๓.๖๑	๕
วิธีที่ ๕	๒๒	๕๔	๑	—	—	๓๔๔	๑๖.๐๓	๓	๔	๑๑	๔	—	—	๕๘	๑๔.๖๓	๓
รวม	๒๓๔	๑๕๔	๔๕	๘	๔	๒๑๓๓	๑๐๐		๓๕	๔๑	๑๔	—	—	๕๘๑	๑๐๐	

จากตาราง ๑๐ แสดงว่า สำหรับพฤติกรรมขาดเรียนบ่อย ๆ ครูประจำชั้นและครูแนะแนว
เรียงอันดับการใช้วิธีการแก้เหมือนกันกล่าวคือ ใช้วิธีการค้นหาสาเหตุ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก
วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ วิธีการลงโทษ และวิธีการให้รางวัล ตามลำดับ

๖.๗ การวิเคราะห์ความถี่ในเชิงเปรียบเทียบ ระหว่างวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ของครูประจำชั้น และครูแนะแนว ในพฤติกรรมทุจริตเวลาสอบ ผลการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ปรากฏ

ตาราง ๑๑

ตาราง ๑๑ การวัดคะแนน และอันดับของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีแก้ พฤติกรรม ที่เป็นปัญหา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น								วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหของครูแนะแนว							
	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่
	๑	๒	๓	๔	๕				๑	๒	๓	๔	๕			
	f	f	f	f	f				f	f	f	f	f			
วิธีที่ ๑	๑๓๓	๕๐	๑	—	—	๑๐๘๘	๕๕.๓%	๑	๓๐	๑๔	—	—	—	๒๒๖	๕๓.๘๘	
วิธีที่ ๒	๔๔	๔๓	—	—	—	๖๖๒	๓๓.๕๓	๒	๓๔	๑๓	—	—	—	๒๕๒	๕๖.๔๔	
วิธีที่ ๓	๘	๘	๔	—	—	๘๔	๔.๓๑	๔	๒	๓	๑	—	—	๒๔	๖.๘๘	
วิธีที่ ๔	๑	๒	๑	—	๑	๑๓	๐.๘๓	๕	—	—	๑	—	—	๓	๐.๕๘	
วิธีที่ ๕	๔	๑	๓	๓	—	๑๐๐	๕.๓๓	๓	—	๔	๑	—	—	๑๔	๓.๖๔	
รวม	๒๒๓	๑๑๓	๙	๓	๑	๑๙๕๑	๑๐๐		๗๖	๓๔	๓					

จากตาราง ๑๑ แสดงว่า สำหรับพฤติกรรมทุจริตเวลาสอบ ครูประจำชั้นใช้วิธีการลงโทษ
มากเป็นอันดับที่ ๑ วิธีการชี้แจงมากเป็นอันดับที่ ๒ วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้มากเป็นอันดับที่ ๓
วิธีการค้นหาสาเหตุมากเป็นอันดับที่ ๔ และวิธีการกระตุ้นเตือนให้เกิดความมานะมากเป็นอันดับที่ ๕
ส่วนครูแนะแนวใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากเป็นอันดับที่ ๑ วิธีการลงโทษมากเป็นอันดับที่ ๒
วิธีการค้นหาสาเหตุมากเป็นอันดับที่ ๓ วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้มากเป็นอันดับที่ ๔ และวิธีการ
กระตุ้นเตือนให้เกิดความมานะมากเป็นอันดับที่ ๕

๒.๔ การวิเคราะห์ความถี่ในเชิงเปรียบเทียบ ระหว่างวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น และครูแนะแนวในพฤติกรรม เล่นการพนัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดัง

ตาราง ๑๒

ตาราง ๑๒ คำร้อยละ และอันดับที่ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีแก้	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น							วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว							
พฤติกรรม ที่เป็นปัญหา	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ กับ ที่	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ
	๑	๒	๓	๔	๕				๑	๒	๓	๔	๕		
	f					f			f	f	f	f	f		
วิธีที่ ๑	๑๓๐	๓๔	๑๐	—	—	๕๗๖	๔๐.๕๓	๑	๓๐	๑๔	๔	—	—	๓๖๘	๓๔.๖๖
วิธีที่ ๒	๕๔	๒๖	๑	—	—	๕๗๗	๒๕.๕๔	๒	๔๔	๑๓	—	—	—	๒๖๒	๔๓.๒๔
วิธีที่ ๓	๑๖	๑๓	๓	—	—	๑๓๘	๗.๐๗	๔	๘	๗	๓	—	—	๗๗	๑๒.๒๔
วิธีที่ ๔	—	๑	—	๑	๑	๓	๐.๓๖	๕	—	—	—	—	—	—	—
วิธีที่ ๕	๔๓	๑๐	—	—	—	๒๕๕	๑๓.๐๖	๓	๒	๑๓	—	—	—	๖๒	๕.๘๖
รวม	๑๘๓	๑๒๔	๑๓	๑	๑	๑๕๕๓	๑๐๐		๘๔	๔๗	๗	—	—	๖๒๕	๑๐๐

จากตาราง ๑๒ แสดงว่า สำหรับพฤติกรรมเล่นการพนัน ครูประจำชั้นใช้วิธีการลงโทษมากเป็นอันดับที่ ๑ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากเป็นอันดับที่ ๒ วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้มากเป็นอันดับที่ ๓ วิธีการค้นหาสาเหตุมากเป็นอันดับที่ ๔ และวิธีการให้รางวัลมากเป็นอันดับที่ ๕ ส่วนครูแนะแนวใช้วิธีการชี้แจงมากเป็นอันดับที่ ๑ ใช้วิธีการลงโทษมากเป็นอันดับที่ ๒ ใช้วิธีการค้นหาสาเหตุมากเป็นอันดับที่ ๓ และใช้วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้มากเป็นอันดับที่ ๔

๒.๕ การวิเคราะห์ความถี่ในระเบียบเทียบ ระหว่างวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น และครูแนะแนวในพฤติกรรมศึกษาพิเศษ เช่น ผื่น, กัญชา, เฮโรอีน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังตาราง ๑๓

ตาราง ๑๓ ค่าร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีแก้ พฤติกรรม ที่เป็นปัญหา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น							วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว							
	อันดับที่					รวม	ร้อยละ	อันดับที่	อันดับที่					รวม	ร้อยละ
	๑	๒	๓	๔	๕				๑	๒	๓	๔	๕		
f	f	f	f	f	f	f	f	f	f	f	f	f	f	f	
วิธีที่ ๑	๑๕	๑๕	๑๔	—	—	๑๓๓	๘.๒๐	๔	—	๑	๔	—	—	๑๖	๒.๒๕
วิธีที่ ๒	๘๒	๔๐	—	—	—	๕๓๐	๒๒.๔๑	๒	๒๓	๒๑	—	—	—	๑๔๔	๒๒.๐๓
วิธีที่ ๓	๓๑	๓๓	๕	—	—	๕๐๒	๒๓.๒๖	๓	๓๓	๑๒	๑	—	—	๒๓๖	๓๓.๒๔
วิธีที่ ๔	๒	๒	—	๒	—	๒๒	๑.๐๒	๕	—	—	๒	—	—	๔	๑.๑๓
วิธีที่ ๕	๑๑๐	๕๖	๓๔	๕	๑	๔๔๓	๔๑.๑๐	๑	๒๒	๒๔	๑๕	—	—	๒๕๑	๓๕.๓๕
รวม	๒๔๐	๑๔๖	๕๓	๗	๑	๒๑๕๔	๑๐๐		๔๒	๕๘	๒๒	—	—	๓๑๐	๑๐๐

จากการวาง ๑๓ แสดงว่า พฤติกรรมศึกษาพิเศษ คุรุประจำชั้นให้วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้มากที่สุดเป็นอันดับที่ ๑ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากที่สุดเป็นอันดับที่ ๒ วิธีการค้นหาสาเหตุมากที่สุดเป็นอันดับที่ ๓ วิธีการลงโทษมากที่สุดเป็นอันดับที่ ๔ และวิธีการให้รางวัลมากที่สุดเป็นอันดับที่ ๕ ส่วนครูแนะแนวให้วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้มากที่สุดเป็นอันดับที่ ๑ วิธีการค้นหาสาเหตุมากที่สุดเป็นอันดับที่ ๒ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากที่สุดเป็นอันดับที่ ๓ วิธีการลงโทษมากที่สุดเป็นอันดับที่ ๔ และวิธีการให้รางวัลมากที่สุดเป็นอันดับที่ ๕

๒.๑๐ การวิเคราะห์ความถี่เชิงเปรียบเทียบระหว่างวิธีการแก้พฤติกรรมของครูประจำชั้น และครูแนะแนวในพฤติกรรม ตลอดจนคนอื่นมาลง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง ๑๔

ตาราง ๑๔ การวัดและระดับที่ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีแก้ พฤติกรรม ที่เป็นปัญหา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น								วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว							
	อันดับที่					คะแนน	ร้อยละ	อันดับที่	อันดับที่					คะแนน	ร้อยละ	อันดับที่
	๑	๒	๓	๔	๕				๑	๒	๓	๔	๕			
	f	f	f	f	f	รวม		ที่	f	f	f	f	f	รวม		ที่
วิธีที่ ๑	๘๒	๔๖	๑๓	—	—	๖๔๑	๓๑.๓๖	๒	๑๓	๑๕	๔	๑	—	๑๕๘	๓๓.๐๓	๓
วิธีที่ ๒	๖	๔๓	๖	—	—	๕๑๐	๔๒.๖๘	๑	๔๕	๑๓	๑	—	—	๓๐๐	๔๓.๓๓	๑
วิธีที่ ๓	๔๕	๔๔	๖	—	—	๔๓๕	๒๐.๓๕	๓	๑๘	๑๕	๕	—	—	๑๖๘	๒๔.๐๔	๒
วิธีที่ ๔	๔	๑๒	๓	—	—	๘๙	๔.๑๓	๔	๒	๓	๓	—	—	๔๓	๖.๘๕	๔
วิธีที่ ๕	—	๔	๕	๑	๑	๓๔	๑.๕๘	๕	—	๒	๒	๑	—	๑๖	๒.๓๓	๕
รวม	๑	๑๖๓	๔๑	๑	๑	๒๑๕๓	๑๐๐		๘๒	๕๖	๑๖	๒	—	๖๘๖	๑๐๐	

จากตาราง ๑๔ แสดงว่า สำหรับพฤติกรรมของคนอื่นมาลง ครูประจำชั้นใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นว่าถูกมากเป็นอันดับที่ ๑ วิธีการลงโทษมากเป็นอันดับที่ ๒ วิธีการค้นหาสาเหตุมากเป็นอันดับที่ ๓ ส่วนครูแนะแนวใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากเป็นอันดับที่ ๑ วิธีการค้นหาสาเหตุมากเป็นอันดับที่ ๒ และวิธีการลงโทษมากเป็นอันดับที่ ๓ สำหรับอันดับที่ ๔ และ ๕ ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้วิธีการแก้เหมือนกัน

๒.๑๑ การวิเคราะห์ความถี่ในเชิงเปรียบเทียบ ระหว่างวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ของครูประจำชั้นและครูแนะแนวในพฤติกรรมรบกวนชั้นขณะกำลังสอน ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
ปรากฏดังตาราง ๑๕

ตาราง ๑๕ การร้อยละ และอันดับที่ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีแก้	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น							วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว								
พฤติกรรม ที่เป็นปัญหา	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่
	๑	๒	๓	๔	๕				๑	๒	๓	๔	๕			
	f	f	f	f	f				f	f	f	f	f			
วิธีที่ ๑	๑๔๓	๖๘	๑๔	—	—	๑๐๓.๒	๔๓.๒๓	๑	๒๕	๑๘	๖	—	—	๒๓๕	๓๕.๔๖	
วิธีที่ ๒	๕๕	๖๔	๒	—	—	๓๓๓	๓๓.๓๓	๒	๓๔	๑๕	—	—	—	๒๖๕	๓๘.๘๖	
วิธีที่ ๓	๔๒	๒๕	๓	—	—	๓๑๕	๑๕.๖๐	๓	๑๓	๑๓	๓	—	—	๑๔๖	๒๑.๔๑	
วิธีที่ ๔	๑	—	๑	๑	—	๑๐	๐.๔๖	๕	๑	๖	—	—	—	๕	๑.๓๒	
วิธีที่ ๕	๔	๖	๑๒	๓	๑	๘๓	๓.๕๘	๔	—	๓	๕	—	—	๒๓	๓.๕๖	

๒.๑๒ การวิเคราะห์ความถี่ในเชิงเปรียบเทียบ ระหว่างการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น และครูแนะแนว ในพฤติกรรมผ่านระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏดังตาราง ๑๖

ตาราง ๑๖ ค่าร้อยละ และอันดับที่ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีแก้ พฤติกรรม ที่เป็นปัญหา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น								วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว							
	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่
	๑	๒	๓	๔	๕				๑	๒	๓	๔	๕			
	f	f	f	f	f				f	f	f	f	f			
วิธีที่ ๑	๔๔	๓๘	๒๐	—	—	๖๖๔	๒๔.๘๐	๒	๔	๑๖	๕	—	—	๑๑๕	๑๓.๓๓	๓
วิธีที่ ๒	๑๔	๔๐	—	—	—	๕๔๕	๔๐.๕๓	๑	๔๖	๑๖	—	—	—	๓๘๔	๔๖.๕๒	๑
วิธีที่ ๓	๕๐	๔๒	—	—	—	๔๑๔	๑๔.๑๐	๓	๒๐	๑๒	๕	—	—	๑๖๓	๒๖.๘๐	๒
วิธีที่ ๔	๑	—	๕	๑	—	๒๒	๐.๘๔	๕	—	—	๑	—	—	๓	๐.๔๔	๕
วิธีที่ ๕	๓๓	๒๘	๒๖	—	—	๒๕๕	๑๑.๒๖	๔	๓	๑๓	๕	๒	—	๑๐๖	๑๕.๕๓	๔
รวม	๒๓๕	๑๔๘	๕๒	๑	—	๒๓๐๑	๑๐๐		๘๑	๕๓	๑๖	๒	—	๖๘๕	๑๐๐	

จากตาราง ๑๖ แสดงว่า สำหรับพฤติกรรมผ่านระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน ครูประจำชั้นใช้วิธีการชี้แจงให้เหตุผลมากที่สุดเป็นอันดับที่ ๑ วิธีการลงโทษมากเป็นอันดับที่ ๒ และวิธีการค้นหาสาเหตุมากเป็นอันดับที่ ๓ ส่วนครูแนะแนวใช้วิธีการชี้แจงให้เหตุผลมากที่สุดเป็นอันดับที่ ๑ วิธีการค้นหาสาเหตุมากเป็นอันดับที่ ๒ และวิธีการลงโทษมากเป็นอันดับที่ ๓ สำหรับอันดับที่ ๔ และ ๕ ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้วิธีการแก้เหมือนกัน

๒.๑๓ การวิเคราะห์ความถี่ในเชิงเปรียบเทียบ ระหว่างวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ของครูประจำชั้น และครูแนะแนวในพฤติกรรมมาเรียนสาย ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏทั้ง

ตาราง ๑๓

ตาราง ๑๓ ค่าร้อยละ และอันดับที่ขอ วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีแก้ พฤติกรรม ที่เป็นปัญหา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น							วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว								
	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่
	๑	๒	๓	๔	๕				๑	๒	๓	๔	๕			
	f	f	f	f	f				f	f	f	f	f			
วิธีที่ ๑	๒๔	๔๕	๑๕	๖	—	๙๓	๒๐.๒๓	๓	๑	๔	๑๑	๑	—	๓๖	๓๓.๐๘	๓
วิธีที่ ๒	๕๗	๘๐	๔	—	—	๖๑	๒๖.๕๐	๒	๑๑	๒๔	๑	—	—	๑๓๕	๒๔.๕๕	๒
วิธีที่ ๓	๑๔๐	๓๐	—	—	—	๑๗๐	๔๕.๕๖	๑	๖๖	๕	๑	—	—	๓๕๓	๖๐.๓๖	๑
วิธีที่ ๔	๓	—	๒	๐	—	๕	๐.๔๕	๕	—	๔	๒	—	—	๒๖	๓.๓๔	๕
วิธีที่ ๕	๔	๑๕	๑๘	๖	—	๓๙	๖.๒๓	๔	๑	๘	๕	๒	—	๕๖	๔.๖๔	๔
รวม	๒๔๓	๑๗๐	๖๔	๑๓	—	๔๙๓	๑๐๐		๓๕	๕๕	๒๐	๓	—	๕๘๑	๑๐๐	

จากตาราง ๑๓ แสดงว่า สำหรับพฤติกรรมมาเรียนสาย ครูประจำชั้นและครูแนะแนว
เรียงอันดับการใช้วิธีการแก้เหมือนกัน กล่าวคือ ใช้วิธีการค้นหาสาเหตุ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก
วิธีการลงโทษ วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ และวิธีการให้รางวัล ตามลำดับ

๒.๑๔ การวิเคราะห์ความถี่ในเชิงเปรียบเทียบ ระหว่างวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ของครูประจำชั้น และครูแนะแนวในพฤติกรรมเกียจคร้าน ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏดัง
ตาราง ๑๔

ตาราง ๑๔ ค่าร้อยละ และอันดับที่ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีแก้ พฤติกรรม ที่เป็นปัญหา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น								วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว							
	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่
	๑	๒	๓	๔	๕				๑	๒	๓	๔	๕			
	f	f	f	f	f				f	f	f	f	f			
วิธีที่ ๑	๔๑	๓๔	๔๐	๒	—	๔๔๕	๒๐.๓๘	๓	๔	๘	๗	๒	—	๗๗	๑๓.๔๑	๓
วิธีที่ ๒	๖๕	๖๗	๒	๑	—	๖๐๑	๒๕.๒๕	๒	๑๐	๒๖	๑	—	—	๑๑๗	๒๐.๓๘	๒
วิธีที่ ๓	๑๕๔	๒๘	—	—	—	๘๘๖	๓๗.๒๓	๑	๖๐	๑๐	—	—	—	๓๔๐	๕๘.๒๓	๑
วิธีที่ ๔	๗	๑๑	๖	๒	—	๑๐๑	๔.๒๔	๕	๑	๔	๘	—	—	๖๔	๑๑.๓๒	๕
วิธีที่ ๕	๑๐	๒๕	๕	๓	๑	๓๐๗	๑๓.๕๐	๔	๔	๗	๗	๓	—	๓๕	๑๓.๐๗	๔
รวม	๒๗๗	๑๔๑	๕๓	๘	๑	๒๓๘๐	๑๐๐		๗๕	๖๐	๓๓	๕	—	๕๗๔	๑๐๐	

จากตาราง ๑๔ แสดงว่า สำหรับพฤติกรรมเกียจคร้าน ครูประจำชั้นและครูแนะแนว
เรียงอันดับการใช้วิธีการแก้เหมือนกัน กล่าวคือ ใช้วิธีการค้นหาสาเหตุ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก
วิธีการลงโทษ วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ และวิธีการให้รางวัล ตามลำดับ

๒.๑๕ การวิเคราะห์ความถี่ในเชิงเปรียบเทียบ ระหว่างวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น และครูแนะแนวในพฤติกรรมทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังตาราง ๑๘

ตาราง ๑๘ ค่าร้อยละ และอันดับที่ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีแก้ พฤติกรรม ที่เป็นปัญหา	วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น								วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว							
	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่
	๑	๒	๓	๔	๕				๑	๒	๓	๔	๕			
	f	f	f	f	f				f	f	f	f	f			
วิธีที่ ๑	๘๘	๘๔	๒๐	—	—	๘๙๑	๓๘.๑๑	๒	๙	๑๙	๑๐	—	๔	๑๕๕	๒๑.๘๐	๓
วิธีที่ ๒	๑๓๖	๔๖	๔	—	—	๘๙๖	๓๙.๖๙	๑	๔๓	๑๗	—	—	—	๒๔๓	๓๙.๘๐	๑
วิธีที่ ๓	๕๔	๑๘	๑๒	๓	—	๓๘๔	๑๙.๔๐	๓	๒๖	๑๗	๑	—	—	๒๐๑	๒๘.๒๗	๒
วิธีที่ ๔	๒	—	—	—	๑	๑๑	๐.๕๐	๕	๒	—	๑	—	—	๑๙	๒.๓๙	๕
วิธีที่ ๕	๕	๘	๑๒	๑	—	๙๕	๔.๓๐	๔	๒	๘	๙	๒	—	๕๕	๙.๙๔	๔
รวม	๒๔๖	๑๕๖	๔๘	๔	๑	๒๓๐๙	๑๐๐		๘๒	๕๙	๑๙	๒	๔	๙๑๑	๑๐๐	

จากตาราง ๑๘ แสดงว่า สำหรับพฤติกรรมทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน ครูประจำชั้นใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากเป็นอันดับที่ ๑ วิธีการลงโทษมากเป็นอันดับที่ ๒ และวิธีการค้นหาสาเหตุมากเป็นอันดับที่ ๓ ส่วนครูแนะแนวใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากเป็นอันดับที่ ๑ วิธีการค้นหาสาเหตุมากเป็นอันดับที่ ๒ และวิธีการลงโทษมากเป็นอันดับที่ ๓ สำหรับอันดับที่ ๔ และ ๕ ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้วิธีการแก้เหมือนกัน

๒.๑๖ การวิเคราะห์ความถี่ในเชิงเปรียบเทียบ ระหว่างวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ของครูประจำชั้น และครูแนะแนวในพฤติกรรม สุ่มสุ่มสุ่ม ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏ ดังตาราง ๒๐

ตาราง ๒๐ ความถี่และอันดับที่ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีแก้ พฤติกรรม ที่เป็นปัญหา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น							วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว								
	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่
	๑	๒	๓	๔	๕				๑	๒	๓	๔	๕			
	f	f	f	f	f				f	f	f	f	f			
วิธีที่ ๑	๔๓	๔๒	๑๔	๒	—	๑๐๑	๑๓.๕๐	๔	๓	๓	๑๑	—	—	๖๐	๘.๓๕	๔
วิธีที่ ๒	๑๐๐	๒๒	๔	—	๑	๖๕	๒๕.๒๔	๑	๒๓	๑๓	๔	—	—	๑๔๕	๒๕.๔๓	๒
วิธีที่ ๓	๓๒	๒๓	๑๑	๑	—	๔๔	๑๔.๓๖	๓	๔๒	๔	—	—	—	๒๔๖	๓๕.๘๖	๑
วิธีที่ ๔	๕	๑	๖	๒	—	๒๔	๑๐.๐๒	๕	๑	—	๑	—	—	๘	๑.๑๓	๕
วิธีที่ ๕	๓๔	๔๐	๓๓	๓	๑	๖๐	๒๔.๕๘	๒	๑๑	๒๕	๖	๒	—	๑๓๓	๒๕.๘๐	๓
รวม	๒๔๔	๑๔๔	๑๓๓	๑๒	๒	๒๔๖๕	๑๐๐		๔๐	๕๔	๒๒	๒	—	๖๔๖	๑๐๐	

จากตาราง ๒๐ แสดงว่า สำหรับพฤติกรรมสุ่มสุ่ม ครูประจำชั้นใช้วิธีการชี้แจงให้เห็น
ผิดถูกมากเป็นอันดับที่ ๑ ใช้วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้มากเป็นอันดับที่ ๒ ใช้วิธีการค้นหาสาเหตุมาก
เป็นอันดับที่ ๓ ส่วนครูแนะแนวใช้วิธีการค้นหาสาเหตุมากเป็นอันดับ ๑ ใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก
บ้างเป็นอันดับที่ ๒ ใช้วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้มากเป็นอันดับที่ ๓ สำหรับอันดับที่ ๔ และ ๕
ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้วิธีการแก้เหมือนกัน

๒.๑๓ การวิเคราะห์ความถี่ในเชิงเปรียบเทียบ ระหว่างวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ของครูประจำชั้น และครูแนะแนวในพฤติกรรมลักษณะใด ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังตาราง ๒๑

ตาราง ๒๑ การย้อยละ และอันดับที่ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีแก้ พฤติกรรม ที่เป็นปัญหา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น								วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว							
	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่
	๑	๒	๓	๔	๕				๑	๒	๓	๔	๕			
	f	f	f	f	f				f	f	f	f	f			
วิธีที่ ๑	๔๐	๖๐	๒๓	—	—	๕๑๑	๒๒.๔๐	๓	๖	๔	๑๕	๓	—	๑๑๓	๑๕.๖๒	๓
วิธีที่ ๒	๑๑๐	๖๐	—	—	—	๓๕๐	๓๕.๒๕	๑	๓๒	๓๒	—	—	—	๒๔๔	๓๘.๔๕	๑
วิธีที่ ๓	๑๒๐	๓๐	๑๕	—	—	๓๖๕	๓๕.๑๕	๒	๓๔	๑๘	๕	—	—	๒๔๗	๓๗.๖๕	๒
วิธีที่ ๔	—	—	๔	๑	—	๑๕	๐.๖๒	๕	—	—	—	—	—	—	—	—
วิธีที่ ๕	๓	๑๓	๑๖	๕	—	๑๖๑	๓.๔๘	๔	๑	๒	๑๕	๒	—	๖๒	๘.๒๘	๔
รวม	๒๓๓	๑๖๓	๖๒	๖	—	๒๒๔๑	๑๐๐		๓๕	๖๑	๓๕	๕	—	๓๕๕	๑๐๐	

จากตาราง ๒๑ สำหรับพฤติกรรมลักษณะใด ครูประจำชั้น และครูแนะแนวเรียงอันดับ
การใช้วิธีการแก้เหมือนกัน กล่าวคือ ใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก วิธีการค้นหาสาเหตุ
วิธีการลงโทษ และวิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ ตามลำดับ สำหรับอันดับที่ ๕ ครูประจำชั้นใช้
วิธีการให้รางวัล แต่ครูแนะแนวไม่ใช้วิธีนี้

๒.๑๘ การวิเคราะห์ความถี่ใบเชิงเปรียบเทียบระหว่าง วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ของครูประจำชั้น และครูแนะแนวในพฤติกรรม ลองก็กับครู ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏ
ดังตาราง ๒๒

ตาราง ๒๒ ค่าร้อยละ และอันดับของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีแก้ พฤติกรรม เป็นปัญหา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น							วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว								
	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่
	๑	๓	๔	๕	๑				๒	๓	๔	๕				
	f	f	f	f				f	f	f	f	f				
วิธีที่ ๑	๖๕	๔๓	๔๔	๔	—	๖๔๓	๒๒.๒๑	๓	๑๐	๔	๑๘	—	—	๑๔๐	๑๘.๘๒	๓
วิธีที่ ๒	๓๖	๓๘	๔	—	—	๗๐	๒๔.๔๔	๒	๒๓	๒๓	๔	—	—	๒๑๕	๒๔.๔๔	๒
วิธีที่ ๓	๑๓๖	๒๔	๓	—	—	๑๖๓	๓๓.๓๓	๑	๔๒	๑๕	๓	—	—	๒๔๑	๓๓.๓๓	๑
วิธีที่ ๔	—	๒	๔	๔	—	๓๐	๑.๒๒	๕	—	๒	๒	๒	—	๑๘	๒.๔๒	๕
วิธีที่ ๕	๑๘	๒๕	๑๖	๑๐	๕	๒๖๓	๑๐.๓๓	๔	๑	๑๐	๓	๕	๑	๓๖	๑๐.๓๓	๔
รวม	๒๔๕	๑๔๑	๗๕	๑๔	๕	๒๔๕๓	๑๐๐		๗๖	๕๕	๓๘	๗	๑	๓๔๔	๑๐๐	

จากตาราง ๒๒ แสดงว่า พฤติกรรมลองก็กับครูนั้นครูประจำชั้นและครูแนะแนวเรียงอันดับ
การใช้วิธีการแก้เหมือนกัน กล่าวคือ ใช้วิธีการค้นหาสาเหตุ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก วิธีการลงโทษ
วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ และวิธีการให้รางวัล ตามลำดับ

๖.๑๕ การวิเคราะห์ความถี่ในเชิงเปรียบเทียบ ระหว่างวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ของครูประจำชั้น และครูแนะแนวในพฤติกรรมเข้ากับเพื่อนไม่ได้ ผลการวิเคราะห์ ข้อมูลปรากฏดัง
ตาราง ๒๓

ตาราง ๒๓ การร้อยละและอันดับที่ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีแก้ พฤติกรรม ที่เป็นปัญหา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น								วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว							
	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	
	๑	๒	๓	๔	๕				๑	๒	๓	๔	๕			
	f	f	f	f	f				f	f	f	f	f			
วิธีที่ ๑	๑๘	๒	๘	—	—	๑๒๒	๖.๑๘	๔	—	—	๒	—	—	๒	๑.๐๓	
วิธีที่ ๒	๒๔	๓๓	๑	—	—	๒๔๖	๑๒.๔๓	๓	๔	๔	—	—	—	๕๖	๔.๖๖	
วิธีที่ ๓	๒๒๓	๔	๑	—	—	๑๑๓๔	๕๔.๕๐	๑	๗๒	๔	—	—	—	๓๗๖	๒๔.๘๓	
วิธีที่ ๔	๓	๑๐	๓	—	—	๘๔	๔.๒๖	๕	๑	๓	—	—	—	๑๓	๒.๕๓	
วิธีที่ ๕	๓๓	๒๖	๖	—	—	๓๔๓	๑๗.๕๔	๒	๒๕	—	—	—	—	๑๒๕	๒๑.๕๕	
รวม	๔๘๘	๑๒๐	๑๘	—	—	๑๔๓๓	๑๐๐		๑๐๒	๑๖	๒	—	—	๕๘๐	๑๐๐	

จากตาราง ๒๓ แสดงว่า สำหรับพฤติกรรมเข้ากับเพื่อนไม่ได้ ครูประจำชั้นใช้วิธีการ
ค้นหาสาเหตุมากเป็นอันดับที่ ๑ วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้มากเป็นอันดับที่ ๒ วิธีการชี้แจงให้เห็น
ผิดถูกมากเป็นอันดับที่ ๓ วิธีการลงโทษมากเป็นอันดับที่ ๔ และวิธีการให้รางวัลมากเป็นอันดับที่ ๕
ส่วนครูแนะแนวใช้วิธีการค้นหาสาเหตุมากเป็นอันดับที่ ๑ วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้มากเป็นอันดับที่ ๒
วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากเป็นอันดับที่ ๓ วิธีการให้รางวัลมากเป็นอันดับที่ ๔ และวิธีการลงโทษ
มากเป็นอันดับที่ ๕

๒.๒๐ การวิเคราะห์ความถี่ในเชิงเปรียบเทียบ ระหว่างวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ของครูประจำชั้น และครูแนะแนวในพฤติกรรม พบว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏดังตาราง ๒๔

ตาราง ๒๔ ค่าร้อยละ และอันดับที่ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีแก้ พฤติกรรม ที่เป็นปัญหา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น							วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว							อ ก ที่	
	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่	อันดับที่					คะแนน รวม		ร้อยละ
	๑	๒	๓	๔	๕				๑	๒	๓	๔	๕			
	f	f	f	f	f				f	f	f	f	f			
วิธีที่ ๑	๓๓	๕๐	๘	—	—	๓๙๑	๑๙.๕๒	๓	๔	๓	—	—	—	๔๘	๘.๘๐	
วิธีที่ ๒	๑๒๓	๔๕	๕	—	—	๘๑๐	๔๐.๕๑	๑	๓๔	๑๘	—	—	—	๒๔๒	๔๔.๕๐	
วิธีที่ ๓	๑๐๖	๓๐	๕	—	—	๖๖๕	๓๓.๐๔	๒	๓๓	๘	—	—	—	๒๑๓	๓๙.๕๑	
วิธีที่ ๔	๔	—	—	—	—	๒๐	๐.๙๙	๕	—	—	๑	—	—	๓	๐.๕๐	๕
วิธีที่ ๕	๕	๑๓	๑๐	—	—	๑๖๓	๖.๓๑	๔	๒	๒	๕	—	—	๓๓	๖.๐๐	๔
รวม	๒๕๕	๑๓๘	๒๘	—	—	๒๐๑๓	๑๐๐	—	๙๓	๓๕	๖	—	—	๕๔๖	๑๐๐	

จากตาราง ๒๔ แสดงว่า สำหรับพฤติกรรมพบก ครูประจำชั้น และครูแนะแนว
เรียงอันดับวิธีการแก้เหมือนกัน กล่าวคือ ใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก วิธีการค้นหาสาเหตุ
วิธีการลงโทษ วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ และวิธีการให้รางวัล ตามลำดับ

๒.๒๑ การวิเคราะห์ความถี่ในเชิงเปรียบเทียบ ระหว่างวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ของครูประจำชั้น และครูแนะแนวในพฤติกรรม พุทธาหยาบคาย ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏ
ดังตาราง ๒๕

ตาราง ๒๕ ค่าร้อยละ และอันดับที่ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีแก้ พฤติกรรม ที่เป็นปัญหา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น								วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว							
	อันดับที่					รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่	อันดับที่					รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่
	๑	๒	๓	๔	๕				๑	๒	๓	๔	๕			
	f	f	f	f	f				f	f	f	f	f			
วิธีที่ ๑	๓๓	๖๑	๒๑	๑	—	๔๔๔	๒๒.๐๒	๓	๑๑	๖	๘	—	—	๑๐๓	๑๕.๐๖	๓
วิธีที่ ๒	๑๓๓	๕๓	๙	—	—	๘๔๘	๔๐.๐๔	๑	๔๑	๒๑	๑	—	—	๒๔๒	๔๒.๖๘	๑
วิธีที่ ๓	๘๘	๔๓	๑๑	—	—	๖๕๐	๒๘.๘๘	๒	๒๘	๒๐	๔	—	—	๒๓๓	๓๔.๖๕	๒
วิธีที่ ๔	๓	๒	๖	๒	—	๔๕	๒.๐๑	๕	๑	—	๔	—	—	๑๓	๒.๔๔	๕
วิธีที่ ๕	๑๒	๑๒	๑๓	๓	๓	๑๕๖	๖.๘๕	๔	๑	๓	๖	—	—	๓๕	๕.๑๒	๔
รวม	๒๓๔	๑๓๑	๕๘	๖	๓	๒๔๔๓	๑๐๐		๘๓	๕๐	๒๓	—	—	๖๔๘	๑๐๐	

จากตาราง ๒๕ แสดงว่า สำหรับพฤติกรรม พุทธาหยาบคาย ครูประจำชั้นและ
ครูแนะแนวเรียงอันดับวิธีการแก้เหมือนกัน กล่าวคือ ใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก วิธีการค้นหาเหตุ
วิธีการลงโทษ วิธีการส่งปัญหาให้ผู้อื่นแก้ และวิธีการให้รางวัล ตามลำดับ

๒.๒๒ การวิเคราะห์ความถี่ในเชิงเปรียบเทียบ ระหว่างวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ของครูประจำชั้น และครูแนะแนวในพฤติกรรมประพฤตินในทำนองชู้สาว ผลการวิเคราะห์หาค่า
ปรากฏดังตาราง ๒๖

ตาราง ๒๖ ค่าร้อยละ และอันดับที่ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีแก้ พฤติกรรม ที่เป็นปัญหา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น								วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว							
	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่
	๑	๒	๓	๔	๕				๑	๒	๓	๔	๕			
	f	f	f	f	f				f	f	f	f	f			
วิธีที่ ๑	๑๐	๓๔	๑๔	—	—	๒๒๘	๑๐.๖๓	๔	—	๕	๕	—	—	๓๕	๕.๒๔	๔
วิธีที่ ๒	๑๓๖	๔๐	๒	—	๓	๑๐๑	๔๓.๕๕	๑	๔๐	๒๒	—	—	—	๒๘๘	๔๓.๕๕	๑
วิธีที่ ๓	๙๔	๔๖	๕	—	—	๕๓	๒๒.๘๖	๒	๓๕	๒๓	—	—	—	๒๕๓	๓๘.๙๖	๒
วิธีที่ ๔	๕	๔	๒	๑	—	๔๔	๒.๒๔	๕	๑	—	—	—	—	๕	๐.๗๕	๕
วิธีที่ ๕	๑๓	๓๒	๒๔	๒	—	๒๖๔	๑๒.๕๔	๓	๔	๘	๘	๑	—	๙๔	๑๑.๙๖	๓
รวม	๒๓๓	๑๕๖	๔๗	๓	๑	๒๑๓๓	๑๐๐		๘๐	๕๔	๑๓	๑	—	๖๖๓	๑๐๐	

จากตาราง ๒๖ แสดงว่า พฤติกรรมประพฤตินในทำนองชู้สาว ครูประจำชั้นและ
ครูแนะแนวเรียงอันดับวิธีการแก้เหมือนกัน กล่าวคือ ใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก วิธีการค้นหา
สาเหตุ วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ วิธีการลงโทษ และวิธีการให้รางวัล เป็นต้น

๒.๒๓ การวิเคราะห์ความถี่ในเชิงเปรียบเทียบ ระหว่างวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ของครูประจำชั้น และครูแนะแนวในพฤติกรรมซ้ำๆ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังตาราง ๒๓

ตาราง ๒๓ ค่าร้อยละ และอันดับที่ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีแก้ พฤติกรรม เป็นปัญหา	วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น								วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว							
	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่
	๑	๒	๓	๔	๕				๑	๒	๓	๔	๕			
	f	f	f	f	f				f	f	f	f	f			
๑	๔	๕	๓	—	—	๓๓	๓.๘๓	๕	—	—	—	—	—	—	—	—
๒	๓๑	๓๓	๔	๑	๑	๓๐๒	๑๕.๔๑	๒	๕	๑๔	—	—	—	๔๑	๑๓.๔๓	๓
๓	๑๘๓	๑๕	๕	—	—	๑๐๖๐	๕๔.๐๘	๑	๕๘	๖	—	—	—	๓๑๔	๕๒.๐๓	๑
๔	๒๕	๓๔	๕	—	—	๒๓๖	๑๔.๐๘	๓	๑๔	๑๖	๒	—	—	๑๓๐	๒๑.๕๖	๒
๕	๑๐	๔๒	๔	—	—	๒๔๕	๑๒.๕๐	๔	๔	๑๑	๔	๑	—	๓๖	๑๒.๕๔	๔
รวม	๒๒๓	๑๓๓	๓๐	๑	๑	๑๘๖๐	๑๐๐		๘๑	๔๓	๖	๑	—		๑๐๐	

จากตาราง ๒๓ แสดงว่า สำหรับพฤติกรรมซ้ำๆ ครูประจำชั้นใช้วิธีการค้นหาสาเหตุมากเป็นอันดับที่ ๑
วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากเป็นอันดับที่ ๒ วิธีการให้รางวัลมากเป็นอันดับที่ ๑ วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้
มากเป็นอันดับที่ ๔ และวิธีการลงโทษมากเป็นอันดับที่ ๕ ส่วนครูแนะแนวใช้วิธีการค้นหาสาเหตุมากเป็นอันดับที่ ๑
วิธีการให้รางวัลมากเป็นอันดับที่ ๒ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากเป็นอันดับที่ ๓ และวิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้
มากเป็นอันดับที่ ๔ ส่วนวิธีการลงโทษนั้นครูแนะแนวไม่เลือกใช้เลย

๒.๒๔ การวิเคราะห์ความถี่ในเชิงเปรียบเทียบ ระหว่างวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ของครูประจำชั้น และครูแนะแนวในพฤติกรรม ชิม นิ่งเหมอลอย ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏดัง

ตาราง ๒๒

ตาราง ๒๒ ค่าร้อยละ และอันดับที่ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีแก้ พฤติกรรม ที่เป็นปัญหา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น								วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว							
	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่	อันดับที่					คะแนน รวม	ร้อยละ	อันดับ ที่
	๑	๒	๓	๔	๕				๑	๒	๓	๔	๕			
	f	f	f	f	f				f	f	f	f	f			
อันดับที่ ๑	๑๑	๑๒	๔	—	—	๑๑๕	๕.๕๐	๔	—	—	—	—	—	—	—	—
อันดับที่ ๒	๒๔	๔๐	๓	—	—	๓๐๘	๑๕.๕๑	๓	๓	๑๑	๒	—	—	๖๕	๑๐.๖๔	๔
อันดับที่ ๓	๒๒๒๒	๑๑๓	๒	—	—	๑๑๒๔	๕๕.๘๖	๑	๖๓	๔	—	—	—	๓๕๑	๕๗.๕๕	๑
อันดับที่ ๔	๕	๑๕	๑	—	—	๑๐๓	๕.๘๔	๕	๓	๑๒	๒	—	—	๖๘	๑๑.๒๘	๓
อันดับที่ ๕	๑๔	๓๑	๒๐	—	—	๕๓๔	๒๐.๓๘	๒	๔	๑๓	๖	—	—	๑๒๖	๒๐.๖๒	๒
รวม	๒๔๔	๑๕๑	๓๕	—	—	๒๑๒๘	๑๐๐		๔๑	๔๔	๑๐	—	—	๖๑๑	๑๐๐	

จากตาราง ๒๒ แสดงว่าสำหรับพฤติกรรม ชิม นิ่งเหมอลอย ครูประจำชั้นใช้วิธีการค้นหาสาเหตุ
มากเป็นอันดับที่ ๑ วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้มากเป็นอันดับที่ ๒ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากเป็นอันดับที่ ๓
และใช้วิธีการลงโทษ และให้รางวัลมากเป็นอันดับที่ ๔ และ ๕ ส่วนครูแนะแนวใช้วิธีการค้นหาสาเหตุมาก
เป็นอันดับที่ ๑ ใช้วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้มากเป็นอันดับที่ ๒ และใช้วิธีให้รางวัลและชี้แจงมากเป็นอันดับที่ ๓
และ ๔ ตามลำดับ ส่วนวิธีการลงโทษนั้นครูแนะแนวไม่เลือกใช้เลย

๒.๒๕ การวิเคราะห์ความถี่ในเชิงเปรียบเทียบ ระหว่างวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น และครูแนะแนวในพฤติกรรมวิวาทชกต่อยกับคนอื่น ๆ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังตาราง ๒๕

ตาราง ๒๕ ค่าร้อยละ และอันดับที่ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีแก้ พฤติกรรม ที่เป็นปัญหา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น					วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว				
	อันดับที่		คะแนน	ร้อยละ	อันดับที่	อันดับที่		คะแนน	ร้อยละ	อันดับที่
	๑	๒	๔	๕	รวม	๑	๓	๔	๕	รวม
			f	f	ละ	f	f	f	ละ	ที่

๓. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของวิธีการที่ครูประจำชั้น และครูแนะแนว
ใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

ตาราง ๓๐ ค่า χ^2 ของวิธีการที่ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้ในการแก้พฤติกรรม
ที่เป็นปัญหา

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	ประเภทของครู	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					χ^2
			วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
✓ ๑	ไม่สนใจเรียน	ครูประจำชั้น ครูแนะแนว	๑๓๔ ๓๑	๒๕๔ ๕๓	๑๐๑ ๔๕	๑๐ ๓	๕ ๔	๑๕.๑๓๑๔**
✓ ๒	หนีเรียน	ครูประจำชั้น ครูแนะแนว	๑๒๑ ๒๖	๑๔๖ ๕๘	๑๖๓ ๕๖	๕ ๑	๓๓ ๖	๕.๑๐๔๓
✓ ๓	ไม่ส่งการบ้าน	ครูประจำชั้น ครูแนะแนว	๒๐๑ ๔๕	๑๒๒ ๓๓	๑๒๔ ๕๒	๒๐ ๓	๒๒ ๓	๔.๕๔๐๓
✓ ๔	หลับในห้องเรียน	ครูประจำชั้น ครูแนะแนว	๓๕ ๘	๕๔ ๒๔	๒๑๓ ๓๐	๑๘ ๑๓	๓๓ ๑๒	๑๕.๐๖๐๖**
๕	ขาดอุปกรณ์การเรียน	ครูประจำชั้น ครูแนะแนว	๕๓ ๕	๑๐๑ ๔๑	๑๖๖ ๕๕	๒๓ ๓	๓๑ ๘	๑๖.๕๘๒๓**

ตาราง ๓๐ (ต่อ)

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	ประเภทของครู	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					2 X
			วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
๖	ขาดเรียนบ่อย ๆ	ครูประจำชั้น	๖๒	๘๓	๒๒๖	๒๖	๘๒	๕.๐๘๒๘
		ครูแนะแนว	๘	๒๘	๖๖	๕	๒๒	
๗	ทุจริตเวลาสอบ	ครูประจำชั้น	๒๒๘	๑๔๑	๒๐	๕	๒๕	๕.๘๖๔๐
		ครูแนะแนว	๔๔	๕๑	๖	๑	๕	
๘	เล่นการพนัน	ครูประจำชั้น	๒๑๔	๑๒๑	๓๑	๓	๕๓	๑๕.๘๔๓๒ **
		ครูแนะแนว	๔๔	๕๓	๑๘	—	๑๕	
๙	ติดยาเสพติด	ครูประจำชั้น	๔๔	๑๒๒	๑๐๘	๖	๒๐๖	๑๐.๑๑๓๒ *
		ครูแนะแนว	๕	๔๔	๕๐	๒	๖๑	
๑๐	ลอกงานคนอื่นมาส่ง	ครูประจำชั้น	๑๕๕	๑๘๕	๘๘	๒๓	๑๑	๕.๔๑๐๖
		ครูแนะแนว	๓๘	๖๓	๓๘	๑๒	๕	
๑๑	รบกวนชั้นขณะกำลังสอน	ครูประจำชั้น	๑๒๖	๑๖๑	๓๐	๓	๒๖	๒.๘๓๑๘
		ครูแนะแนว	๕๓	๕๓	๓๓	๒	๘	
๑๒	ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับโรงเรียน	ครูประจำชั้น	๑๕๓	๑๘๓	๘๒	๓	๖๘	๑๐.๖๖๘๑ *
		ครูแนะแนว	๒๘	๖๒	๓๓	๑	๒๓	

ตาราง ๓๐ (ต่อ)

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	ประเภทของครู	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					χ^2
			วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
๑๓ /	มาเรียนสาย	ครูประจำชั้น ครูแนะแนว	๑๒๑ ๒๒	๑๔๑ ๔๑	๒๒๐ ๓๒	๖ ๖	๔๓ ๑๘	๑๑.๕๔๒๐ *
๑๔ /	เกียจคร้าน	ครูประจำชั้น ครูแนะแนว	๑๒๒ ๒๑	๑๓๕ ๓๓	๑๘๓ ๓๖	๒๖ ๑๒	๔๔ ๒๑	๑๘.๐๐๘๖ **
๑๕	ทำลายทรัพย์สิน ของโรงเรียน	ครูประจำชั้น ครูแนะแนว	๑๘๓ ๔๐	๑๘๖ ๖๐	๘๓ ๔๔	๒ ๔	๒๖ ๑๖	๒๑.๒๐๕๔ *
๑๖ /	สูบบุหรี่	ครูประจำชั้น ครูแนะแนว	๑๐๑ ๑๓	๑๕๒ ๔๔	๑๐๓ ๕๑	๑๔ ๒	๑๔๘ ๑๕๘	๑๓.๕๓๓๓ **
๑๗	ลักขโมย	ครูประจำชั้น ครูแนะแนว	๑๒๓ ๓๓	๑๓๑ ๖๔	๑๖๕ ๖๒	๕ -	๔๕ ๒๐	๑๑.๘๒๓๓ *
๑๘ /	ลองก๊ากับครู	ครูประจำชั้น ครูแนะแนว	๑๕๖ ๓๓	๑๕๘ ๕๐	๑๓๒ ๖๔	๑๑ ๖	๓๔ ๒๔	๔.๘๑๖๘
๑๙	เข้ากับเพื่อนไม่ได้	ครูประจำชั้น ครูแนะแนว	๒๘ ๒	๕๘ ๑๓	๒๓๓ ๓๖	๒๐ ๔	๘๕ ๒๕	๖.๖๑๕๕

ตาราง ๓๐ (ต่อ)

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	ประเภทของครู	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					χ^2
			วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
๒๐	พูดปด	ครูประจำชั้น	๔๒		๑๔๑	๔	๓๒	๘.๓๖๓๖
		ครูแนะแนว	๑๑		๔๕	๑	๔	
๒๑		ครูประจำชั้น	๑๒๐		๑๔๓	๑๓	๔๓	๕.๕๓๓๖
		ครูแนะแนว	๒๕		๕๓	๕	๑๐	
๒๒	ประพฤติกตในทำนอง ซื่อสัตย์	ครูประจำชั้น			๑๒๖	๑๒	๓๑	๑๑.๑๕๓๔ *
		ครูแนะแนว			๕๔	๑	๒๑	
๒๓	ขี้ขลาด	ครูประจำชั้น	๒๐			๖๔	๖๑	๑๑.๕๕๖๐ *
		ครูแนะแนว	—			๓๒	๒๐	
๒๔	ขี้มั่งหมิ่น	ครูประจำชั้น		๓๑	๒๓๓	๒๖	๑๐๔	๑๕.๕๔๒๖ **
		ครูแนะแนว		๑๖	๓๑	๑๓	๓๑	
๒๕	วิวาทชกต่อยกับคนอื่น	ครูประจำชั้น	๑๔๐	๑๓๔	๑๓๐	๔	๕๑	๒.๔๓๓๒
		ครูแนะแนว	๔๔	๕๔	๔๔	๓	๒๑	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๓๐ วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาในแต่ละพฤติกรรมของครูประจำชั้น และครูแนะแนว ปรากฏผลดังนี้

วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาค้นไม่สนใจเรียน หลับในห้องเรียน ขาดอุปกรณ์การเรียน เล่นการพนัน เกียจคร้าน ทำลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน สูบบุหรี่ และดื่ม นิ่งเหม่อลอย จู้จู้ อยู่กับประเภทของครู ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๑ นั่นคือครูประจำชั้นและครูแนะแนว ใช้วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

วิธีแก้พฤติกรรม ดิถยาสลอบคิด ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน มาเรียนสาย ลักขโมย ประพฤติตนในทำนองชั่วสาว ซื่อาย ขึ้นอยู่กับประเภทของครู ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๕ นั่นคือ ครูประจำชั้นและครูแนะแนว ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

วิธีแก้พฤติกรรม หนีเรียน ไม่ส่งการบ้าน ขาดเรียนบ่อย ๆ ทุกวันเวลาสอบ ลองงานคนอื่นมาส่ง ระบายชั้นขณะกำลังสอน ลองดีกับครู เข้ากับเพื่อนไม่ได้ พูทปก พูทจา หยวนคาย วิวาทชกตอยกับคนอื่น ๆ ไม่ขึ้นอยู่กับประเภทของครู นั่นคือ ครูประจำชั้นและครูแนะแนว ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ -

ตาราง ๓๑ ค่า χ^2 ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น
ที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	วุฒิทางการศึกษา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					χ^2
			วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
๑	ไม่สนใจเรียน	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๖๐ ๑๑๔	๗๗ ๑๗๗	๓๓ ๖๘	๔ ๖	๕ ๔	๓.๓๑๑๘
๒	หนีเรียน	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๒๓ ๔๘	๖๐ ๑๒๖	๕๕ ๑๐๔	๔ ๕	๑๐ ๒๓	๑๑.๑๓๗๐*
๓	ไม่ส่งการบ้าน	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๗๓ ๑๒๘	๓๗ ๘๕	๕๐ ๗๕	๗ ๑๓	๑๔ ๘	๑๐.๘๐๕๔*
๔	หลับในชั้นเรียน	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๒๕ ๔๖	๓๘ ๖๐	๗๑ ๑๔๖	๖ ๑๒	๑๔ ๒๓	๑.๑๔๔๑
๕	ขาดอุปกรณ์การเรียน	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๒๕ ๖๔	๓๑ ๗๖	๖๓ ๑๐๓	๕ ๑๔	๑๕ ๑๖	๔.๕๕๒๓
๖	ขาดเรียนบ่อย ๆ	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๒๘ ๓๔	๓๔ ๖๓	๗๐ ๑๕๖	๗ ๑๕	๒๔ ๕๘	๕.๖๕๖๕

ตาราง ๓๑ (ต่อ)

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	วุฒิทางการศึกษา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					X ²
			วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
๗	ทุจริตเวลาสอบ	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๖๔	๕๓	๑๒	๓	๑๒	๑๔.๐๓๐๑ **
			๑๖๔	๘๘	๘	๒	๑๓	
๘	เล่นการพนัน	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๓๕	๔๔	๑๔	๑	๑๕	๐.๕๕๕๒
			๑๓๕	๓๓	๑๓	๒	๓๔	
๙	ศึกษาเสพยาเสพติด เช่น ฝิ่น, กัญชา, เฮโรอีน	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๑๘	๔๕	๔๓	๓	๓๑	๑.๕๓๓๐
			๒๖	๓๓	๖๖	๓	๑๓๕	
๑๐	ลอกงานคนอื่นมาส่ง	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๖๐	๖๔	๓๔	๓	๖	๓.๓๖๕๑
			๔๕	๑๓๑	๖๕	๑๖	๕	
๑๑	รบกวนในชั้นขณะ กำลังสอน	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๕๑	๕๒	๓๐	๒	๑๖	๑๐.๐๕๓๔ *
			๓๕	๑๐๔	๔๐	๑	๑๐	
๑๒	ฝ่าฝืนระเบียบข้อ บังคับของโรงเรียน	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๕๖	๖๒	๒๕	๓	๒๑	๑.๒๔๖๓
			๑๐๑	๑๓๕	๖๓	๔	๔๓	
๑๓	มาเรียนสาย	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๔๑	๔๘	๓๕	๓	๑๓	๑.๑๖๑๓
			๘๐	๕๓	๑๔๕	๓	๒๖	

ตาราง ๓๑ (ต่อ)

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	วุฒิทางการศึกษา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					χ^2 X
			วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
๑๔	เกียจคร้าน	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๓๔ ๔๓	๓๕ ๕๖	๖๓ ๑๑๖	๑๓ ๑๓	๑๔ ๓๐	๕.๓๕๔๔
๑๕	ทำลายทรัพย์สินสมบัติ ของโรงเรียน	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๖๒ ๑๒๕	๕๓ ๑๒๕	๓๐ ๕๓	๑ ๑	๑๐ ๑๖	๑.๘๓๓๓
๑๖	สูบบุหรี่	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๒๓ ๓๔	๑๒ ๑๑๐	๕๕ ๖๒	๖ ๘	๕๐ ๑๐๕	๕.๕๓๖๑ *
๑๗	ลักขโมย	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๕๕ ๘๒	๖๐ ๑๑๑	๕๕ ๑๐๖	๒ ๓	๒๐ ๒๕	๑.๕๕๒๓
๑๘	ลองกั๊กกับครู	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๕๓ ๑๐๓	๕๒ ๑๐๖	๕๕ ๑๑๓	๕ ๓	๓๒ ๕๒	๓.๒๐๐๐
๑๙	เข้ากับเพื่อนไม่ได้	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๘ ๒๐	๒๐ ๓๕	๘๑ ๑๕๖	๕ ๑๑	๓๓ ๕๒	๒.๐๒๓๕
๒๐	พูดปด	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๒๔ ๖๔	๖๓ ๑๑๐	๕๕ ๘๖	๑ ๓	๑๒ ๒๐	๒.๐๕๔๔

ตาราง ๓๑ (ต่อ)

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	วุฒิทางการศึกษา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					
			วิธีที่๑	วิธีที่๒	วิธีที่๓	วิธีที่๔	วิธีที่๕	
			f	f	f	f	f	
๒๑	พุดจาหยาบคาย	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๓๔ ๓๖	๖๔ ๑๒๔	๕๒ ๔๑	๖ ๗	๒๓ ๒๐	๕.๕๒๕๓*
๒๒	ประพฤตินในทำนอง ซู้สาว	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๑๔ ๓๔	๗๑ ๑๔๒	๔๔ ๘๒	๕ ๗	๓๑ ๔๐	๒.๕๑๒๖
๒๓	ซื่ออาย	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๕ ๑๕	๒๔ ๔๖	๗๔ ๑๓๘	๒๓ ๔๑	๒๑ ๔๐	๑.๑๐๗๕
๒๔	ซึ่มมั่ง เหมอลอย	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๗ ๒๐	๒๖ ๔๕	๗๖ ๑๖๑	๔ ๑๗	๔๐ ๖๔	๑.๗๓๒๔
๒๕	วิวาทชกต่อยกับ คนอื่น ๆ	ต่ำกว่าปริญญาตรี ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป	๗๐ ๑๑๐	๕๔ ๑๒๐	๔๗ ๘๓	๔ ๔	๒๐ ๓๑	๓.๔๒๔๐

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๓๑ วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาในแต่ละพฤติกรรมของครูประจำชั้น ที่มีวิถีทางการศึกษาต่างกันปรากฏดังนี้

วิธีการแก้พฤติกรรมไม่ส่งการบ้าน ทุจริตเวลาสอบ ขึ้นอยู่กับวิถีทางการศึกษา ของครูประจำชั้น ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๑ นั่นคือครูประจำชั้นที่มีวิถีทางการศึกษาต่างกัน ใช้วิธีการ แก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

วิธีการแก้พฤติกรรมหนีเรียน รบกวนชั้นขณะกำลังสอน สุนัขเห่า พุดจาหยายคาย ขึ้นอยู่กับวิถีทางการศึกษาของครูประจำชั้นที่ระดับนัยสำคัญ .๐๕ นั่นคือครูประจำชั้นที่มีวิถีทางการศึกษา ต่างกันใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

วิธีการแก้พฤติกรรมไม่สนใจเรียน หลับในห้องเรียน ขาดอุปกรณ์การเรียน ขาดเรียนบ่อย ๆ เล่นการพนัน ดิถยาเสพยาเสพติด ลอกลงานคนอื่นมาส่ง ผ่าฝักระเบียบข้อบังคับ ของโรงเรียน มาเรียนสาย เกียจคร้าน ทาลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน ถูกลักขโมย ของติดกับครู เข้ากับเพื่อนไม่ได้ พุดจา หยาด ประพาศคนในทำนองชั่วสาว ชั่วยาย ชื่นนึ่งเหมอลอย วิวาทชกตอยกับคนอื่น ๆ ไม่ขึ้นอยู่กับวิถีทางการศึกษาของครูประจำชั้นซึ่งแสดงว่าครูประจำชั้น แต่ละครูจะแนว้ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง ๓๒ ค่า χ^2 ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น
ที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	ประสบการณ์ ในการทำงาน	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					χ^2
			วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
๑	ไม่สนใจเรียน	๑ - ๕ ปี	๘๕	๑๒๘	๕๐	๓	๓	๕.๑๓๘๘
		๖ - ๑๐ ปี	๔๕	๖๖	๒๖	๓	๒	
		๑๐ ปีขึ้นไป	๔๔	๕๘	๒๕	๔	๔	
๒	หนีเรียน	๑ - ๕ ปี	๕๖	๘๐	๓๐	๓	๑๖	๔.๐๑๕๓
		๖ - ๑๐ ปี	๓๓	๔๔	๕๒	๓	๑๐	
		๑๐ ปีขึ้นไป	๓๒	๕๒	๔๑	๓	๗	
๓	ไม่ส่งการบ้าน	๑ - ๕ ปี	๘๘	๖๐	๔๘	๑๐	๖	๑๐.๒๐๔๕
		๖ - ๑๐ ปี	๕๖	๓๐	๔๕	๔	๗	
		๑๐ ปีขึ้นไป	๔๖	๓๒	๓๕	๖	๘	
๔	หลับในห้องเรียน	๑ - ๕ ปี	๓๘	๔๔	๑๐๘	๗	๑๖	๘.๗๘๕๐
		๖ - ๑๐ ปี	๒๐	๒๕	๕๔	๕	๗	
		๑๐ ปีขึ้นไป	๑๖	๒๕	๕๔	๖	๑๔	
๕	ขาดอุปกรณ์การเรียน	๑ - ๕ ปี	๕๐	๕๑	๗๔	๗	๑๑	๑๓.๓๐๑๐
		๖ - ๑๐ ปี	๒๔	๒๓	๔๘	๔	๘	
		๑๐ ปีขึ้นไป	๑๘	๒๗	๔๓	๑๒	๑๑	

ตาราง ๓๒ (ต่อ)

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	ประสบการณ์ ในการทำงาน	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					χ^2
			วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
๖	ขาดเรียนบ่อย ๆ	๑ - ๕ ปี	๓๕	๔๘	๑๐๕	๑๑	๔๒	๕.๔๗๓๐
		๖ - ๑๐ ปี	๑๒	๒๔	๖๔	๑๐	๑๘	
		๑๐ ปีขึ้นไป	๑๕	๒๕	๕๗	๕	๒๒	
๗	ทุจริตเวลาสอบ	๑ - ๕ ปี	๑๑๓	๖๔	๗	๒	๑๐	๔.๔๓๖๖
		๖ - ๑๐ ปี	๖๑	๓๔	๕	๑	๖	
		๑๐ ปีขึ้นไป	๕๔	๔๑	๑	๒	๔	
๘	เล่นการพนัน	๑ - ๕ ปี	๔๘	๓๔	๗	๑	๒๗	๑๘.๖๒๖๗*
		๖ - ๑๐ ปี	๖๔	๔๐	๑๖	๑	๔	
		๑๐ ปีขึ้นไป	๕๒	๔๒	๘	๑	๑๗	
๙	ศึกษาเสพยาเสพติด เช่น ฝิ่น, กัญชา, เฮโรอีน	๑ - ๕ ปี	๒๓	๕๘	๔๗	๒	๑๐๐	๓.๖๕๓๕
		๖ - ๑๐ ปี	๑๐	๓๒	๓๔	๑	๕๔	
		๑๐ ปีขึ้นไป	๑๑	๓๒	๒๘	๓	๕๒	
๑๐	ลอกงานคนอื่นมาส่ง	๑ - ๕ ปี	๖๔	๔๗	๔๔	๑๒	๖	๖.๘๕๖๑
		๖ - ๑๐ ปี	๔๓	๔๔	๒๗	๗	—	
		๑๐ ปีขึ้นไป	๔๓	๔๔	๒๓	๔	๕	

ตาราง ๓๒ (ต่อ)

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	ประสบการณ์ ในการทำงาน	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					χ^2
			วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
๑๑	รบกวนชั้นขณะ กำลังสอน	๑ - ๕ ปี	๑๐๘	๗๕	๓๒	๒	๑๑	๓๓.๘๗๘๘**
		๖ - ๑๐ ปี	๖๓	๔๓	๑๔	-	๘	
		๑๐ ปีขึ้นไป	๕๕	๔๐	๑๔	๑	๗	
๑๒	ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับ ของโรงเรียน	๑ - ๕ ปี	๗๕	๔๖	๔๒	๒	๓๒	๕.๑๓๓๕
		๖ - ๑๐ ปี	๔๔	๕๒	๒๕	๑	๑๓	
		๑๐ ปีขึ้นไป	๓๕	๔๔	๒๕	๔	๔๔	
๑๓	มาเรียนสาย	๑ - ๕ ปี	๖๑	๖๕	๑๑๓	๔	๔๖	๔.๐๓๓๔
		๖ - ๑๐ ปี	๓๓	๓๐	๖๓	๑	๔๕	
		๑๐ ปีขึ้นไป	๒๗	๔๒	๔๔	๑	๔๖	
๑๔	เกียจคร้าน	๑ - ๕ ปี	๗๖	๖๔	๘๖	๑๐	๑๔	๖.๘๖๔๘
		๖ - ๑๐ ปี	๒๔	๓๗	๔๔	๑๐	๑๓	
		๑๐ ปีขึ้นไป	๒๔	๓๐	๔๔	๖	๑๖	
๑๕	ทำลายทรัพย์สินสมบัติ ของโรงเรียน	๑ - ๕ ปี	๔๕	๔๓	๓๔	๒	๘	๘.๖๔๒๑
		๖ - ๑๐ ปี	๕๓	๔๕	๒๔	-	๘	
		๑๐ ปีขึ้นไป	๓๔	๔๔	๒๔	-	๘	

ตาราง ๓๒ (ต่อ)

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	ประสบการณ์ ในการทำงาน	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					χ^2
			วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
๑๖	สูบบุหรี่	๑ - ๕ ปี ๖ - ๑๐ ปี ๑๐ ปีขึ้นไป	๕๓ ๒๕ ๒๓๓	๗๘ ๓๔ ๔๐	๔๔ ๒๔ ๒๔	๘ ๔ ๒	๒๓ ๔๒ ๔๔	๕.๖๐๓๔
๑๗	ลักขโมย	๑ - ๕ ปี ๖ - ๑๐ ปี ๑๐ ปีขึ้นไป	๖๔ ๓๘ ๒๕	๘๐ ๔๔ ๔๗	๘๑ ๔๖ ๔๔	๑ ๑ ๓	๑๘ ๑๓ ๑๔	๗.๕๕๔๓
๑๘	ลองก๊ากับครู	๑ - ๕ ปี ๖ - ๑๐ ปี ๑๐ ปีขึ้นไป	๗๕ ๔๒ ๓๔	๗๑ ๓๘ ๔๓	๘๕ ๔๒ ๔๕	๘ ๒ ๑	๓๐ ๑๔ ๒๕	๕.๗๒๕๒
๑๙	เข้ากับเพื่อนไม่ได้	๑ - ๕ ปี ๖ - ๑๐ ปี ๑๐ ปีขึ้นไป	๑๓ ๔ ๖	๓๒ ๑๔ ๑๓	๑๑๗ ๒๔ ๔๖	๘ ๔ ๘	๕๒ ๒๔ ๑๔	๔.๐๓๕๗
๒๐	พูดปด	๑ - ๕ ปี ๖ - ๑๐ ปี ๑๐ ปีขึ้นไป	๕๓ ๒๔ ๑๕	๘๑ ๔๕ ๔๗	๖๑ ๔๑ ๓๕	๒ — ๒	๑๔ ๔ ๔	๑๓.๕๗๕๕

ตาราง ๓๒ (ต่อ)

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	ประหลาดการณ์ ในการทำงาน	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					๒ X
			วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
๒๑	พูดจาหยาบค้าย	๑ - ๕ ปี ๖ - ๑๐ ปี ๑๐ ปีขึ้นไป	๖๗ ๓๕ ๑๘	๔๗ ๔๗ ๔๘	๖๗ ๓๘ ๓๘	๖ ๕ ๔	๑๑ ๑๔ ๑๘	๑๗.๕๘๖๒ *
๒๒	ประพฤติตนในทางของ ชู้สาว	๑ - ๕ ปี ๖ - ๑๐ ปี ๑๐ ปีขึ้นไป	๓๑ ๑๘ ๔	๑๐๔ ๕๐ ๕๔	๖๒ ๓๔ ๓๐	๓ ๔ ๕	๓๖ ๑๖ ๑๔	๖.๔๔๔๔
๒๓	ขี้อาย	๑ - ๕ ปี ๖ - ๑๐ ปี ๑๐ ปีขึ้นไป	๔ ๔ ๒	๓๓ ๑๕ ๒๒	๑๐๕ ๕๗ ๕๕	๓๔ ๑๒ ๑๓	๓๒ ๔ ๒๐	๑๓.๔๑๖๑
๒๔	ขี้มั่งนึ่งเหมอลอย	๑ - ๕ ปี ๖ - ๑๐ ปี ๑๐ ปีขึ้นไป	๑๔ ๑๐ ๓	๓๓ ๑๔ ๒๔	๑๗๕ ๖๔ ๕๕	๑๕ ๖ ๕	๕๔ ๑๑๔ ๓๐	๘.๖๔๔๘
๒๕	วิวาทชกต่อยกับ คนอื่น ๆ	๑ - ๕ ปี ๖ - ๑๐ ปี ๑๐ ปีขึ้นไป	๔๖ ๔๖ ๔๔	๘๓ ๔๓ ๔๔	๖๗ ๓๒ ๓๑	๔ ๓ ๑	๒๔ ๑๒ ๑๕	๘.๘๒๒๑

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๓๒ วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาในแต่ละพฤติกรรมของครูประจำชั้น ที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน ปรากฏผลดังนี้

วิธีการแก้พฤติกรรมด้านการรวมถวณชั้นขณะกำลังสอน ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในการทำงานของครูประจำชั้นที่ระดับนัยสำคัญ .๐๑ นั่นคือครูประจำชั้นที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

วิธีการแก้พฤติกรรมเล่นการพนัน พுகยาหยาบคาย ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในการทำงานของครูประจำชั้นที่ระดับนัยสำคัญ .๐๕ นั่นคือครูประจำชั้นที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

วิธีการแก้พฤติกรรม ไม่สนใจเรียน นอนเรียน ไม่ส่งการบ้าน หลับในห้องเรียน ขาดอุปกรณ์การเรียน ขาดเรียนบ่อย ๆ ทุจริตเวลาสอบ คึกยาเสพติด ลอกงานคนอื่นมาส่ง ผ่านระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน มาเรียนสาย เกียจคร้าน ทาลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน สูบบุหรี่ ลักขโมย ลองคิกกับครู เข้ากับเพื่อนไม่ได้ พุกปด ประพฤติคนในทานเองชั่วสาว ชู้สาว ซึม นิ่งเหม่อลอย วิวาทชกต่อยกับคนอื่น ๆ ไม่ขึ้นอยู่กับการทำงานของครูประจำชั้น แสดงว่าครูประจำชั้นที่มีประสบการณ์ในการทำงานแตกต่างกันใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง ๓๓ ค่า χ^2 ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนวที่มีวุฒิ
ทางการแนะแนวต่างกัน

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	วิธีการแนะแนว	วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					χ^2
			วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
๑	ไม่สนใจเรียน	ไม่ได้รับการศึกษา อบรมทางการ แนะแนว	๕	๖	๕	๑	—	๖.๕๕๑๘
		ได้รับผู้บิัตร ทางการแนะแนว	๑๑	๒๕	๒๐	๔	๒	
		ปริญญตรีหรือโท ทางการแนะแนว หรือจิตวิทยา	๑๑	๒๒	๑๖	๒	๒	
๒	หนีเรียน	ไม่ได้รับการศึกษา อบรมทางแนะแนว	๘	๑๒	๑๕	—	๑	๔.๓๖๓๕
		ได้รับผู้บิัตรทาง การแนะแนว	๑๒	๒๒	๒๓	๑	๓	
		ปริญญตรีหรือโท ทางการแนะแนว หรือจิตวิทยา	๖	๒๔	๑๘	—	๒	
๓	ไม่ส่งการบ้าน	ไม่ได้รับการศึกษา อบรมทางแนะแนว	๑๔	๑๐	๕	๑	—	๓.๑๓๔๖
		ได้รับผู้บิัตรทาง การแนะแนว	๒๐	๑๘	๒๒	๔	๕	
		ปริญญตรีหรือโท ทางการแนะแนว หรือจิตวิทยา	๑๕	๕	๒๑	๒	๒	

ตาราง ๓๓ (ต่อ)

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	วิถีทางการแนะแนว	วิถีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					X ²
			วิถีที่ ๑	วิถีที่ ๒	วิถีที่ ๓	วิถีที่ ๔	วิถีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
๔	หลับในห้องเรียน	ไม่ได้รับการศึกษา						๒๑.๑๔๔๕ **
		อบรมทางแนะแนว	๒	๔	๑๒	๑	๑	
		ได้รับวุฒิบัตรทางการแนะแนว	๑	๑๒	๒๔	๑๐	๒	
		ปริญญาตรีหรือโททางการแนะแนวหรือจิตวิทยา	๑	๗	๒๖	๒	๕	๖.๔๐๔๒
		ไม่ได้รับการศึกษา	๓	๑๐	๑๓	—	๔	
		อบรมทางแนะแนว	๕	๑๖	๒๕	๑	๒	
๕	ขาดอุปกรณ์การเรียน	ปริญญาตรีหรือโททางการแนะแนวหรือจิตวิทยา	๑	๑๕	๑๗	๒	๒	๔.๓๗๔๖
		ไม่ได้รับการศึกษา	๓	๘	๑๘	๓	๖	
		อบรมทาง	๒	๑๑	๒๓	๒	๗	
๖	ขาดเรียนบ่อย ๆ	ปริญญาตรีหรือโททางการแนะแนวหรือจิตวิทยา	๓	๑๐	๒๕	—	๔	
		ไม่ได้รับการศึกษา						
		อบรมทาง						

ตาราง ๓๓ (ต่อ)

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	วิธีการแก้ไข	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					χ^2
			วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
๓	ทุจริตเวลาสอบ	ไม่ได้รับการศึกษา อบรมทางแนะแนว ได้รับวุฒิบัตรทางการ แนะแนว ปริญญาศรีหรือโททาง การแนะแนว หรือ จิตวิทยา	๑๕	๑๐	๑	—	—	๓.๑๒๔๘
			๑๖	๒๒	๔	๑	๓	
			๑๘	๑๘	๑	—	๒	
๔	เล่นการพนัน	ไม่ได้รับการศึกษา อบรมทางแนะแนว ได้รับวุฒิบัตรทาง การแนะแนว ปริญญาศรีหรือโท ทางการแนะแนว หรือจิตวิทยา	๑๔	๑๓	๒	—	๓	๔.๖๖๓๒
			๒๐	๒๔	๑๑	—	๓	
			๑๔	๒๐	๕	—	๕	
๕	ติดยาเสพติด เช่น ฝิ่น, กัญชา, เฮโรอีน	ไม่ได้รับการศึกษา อบรมทางแนะแนว ได้รับวุฒิบัตร ทางการแนะแนว ปริญญาศรีหรือโท ทางการแนะแนว หรือจิตวิทยา	๔	๑๒	๑๓	๑	๑๑	๑๑.๘๗๔๗
			—	๒๐	๒๒	๑	๒๓	
			๑	๑๒	๑๕	—	๒๓	

ตาราง ๓๓ (ต่อ)

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	วิถีทางการแนะแนว	วิถีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					χ^2
			วิถีที่ ๑	วิถีที่ ๒	วิถีที่ ๓	วิถีที่ ๔	วิถีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
๑๐	ลอกงานคนอื่นมาส่ง	ไม่ได้รับการศึกษา อบรมทางแนะแนว ได้รับวุฒิบัตรทาง การแนะแนว ปริญญาตรีหรือโท ทางการแนะแนว หรือจิตวิทยา	๑๒ ๑๓ ๑๓	๑๓ ๓๐ ๒๐	๖ ๑๗ ๑๕	๑ ๗ ๔	— ๔ ๑	๘.๑๖๓๘
๑๑	รบกวนชั้นขณะ กำลังสอน	ไม่ได้รับการศึกษา อบรมทางแนะแนว ได้รับวุฒิบัตรทาง การแนะแนว ปริญญาตรีหรือโท ทางการแนะแนว หรือจิตวิทยา	๑๕ ๒๑ ๑๗	๑๐ ๒๓ ๒๐	๘ ๑๓ ๑๒	— ๒ —	๒ ๔ ๒	๔.๕๓๘๖
๑๒	ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับ ของโรงเรียน	ไม่ได้รับการศึกษา อบรมทางแนะแนว ได้รับวุฒิบัตรทาง การแนะแนว ปริญญาตรีหรือโท ทางการแนะแนว หรือจิตวิทยา	๑๓ ๑๔ ๒	๑๕ ๒๗ ๒๐	๕ ๑๕ ๑๗	— ๑ —	๔ ๑๐ ๑๓	๑๘.๔๒๒๕*

ตาราง ๓๓ (ต่อ)

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	วุฒิทางการแนะแนว	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					χ^2
			วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
๑๓	มาเรียนสาย	ไม่ได้รับการศึกษา อบรมทางแนะแนว ได้รับวุฒิบัตรทาง การแนะแนว ปริญญาตรีหรือโท ทางการแนะแนว หรือจิตวิทยา	๓ ๔ ๖	๔ ๒๐ ๑๒	๑๖ ๓๑ ๒๕	๑ ๓ ๒	๔ ๘ ๖	๑.๖๐๕๓
๑๔	เกียจคร้าน	ไม่ได้รับการศึกษา อบรมทางแนะแนว ได้รับวุฒิบัตรทาง การแนะแนว ปริญญาตรีหรือโท ทางการแนะแนว หรือจิตวิทยา	๑๐ ๖ ๕	๓ ๑๖ ๑๔	๑๔ ๓๐ ๒๖	๒ ๑๒ ๔	๓ ๓ ๓	๑๓.๓๘๒๘
๑๕	ทำลายทรัพย์สินสมบัติ ของโรงเรียน	ไม่ได้รับการศึกษา อบรมทางแนะแนว ได้รับวุฒิบัตรทาง การแนะแนว ปริญญาตรีหรือโท ทางการแนะแนว หรือจิตวิทยา	๑๓ ๑๕ ๑๒	๑๒ ๒๓ ๒๑	๖ ๑๔ ๑๔	๑ ๒ ๑	๓ ๘ ๕	๕.๕๒๘๓

ตาราง ๓๓ (ต่อ)

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	วุฒิทางการแนะแนว	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					X ²
			วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
๑๖	สูบบุหรี่	ไม่ได้รับการศึกษา อบรมทางแนะแนว ได้รับวุฒิบัตรทาง การแนะแนว ปริญญาตรีหรือโท ทางการแนะแนว หรือจิตวิทยา	๗ ๖ ๔	๑๒ ๒๑ ๑๑	๕ ๒๓ ๑๔	๑ ๑ —	๑๓ ๑๖ ๑๕	๖.๖๖๗๒
๑๗	ลักขโมย	ไม่ได้รับการศึกษา อบรมทางแนะแนว ได้รับวุฒิบัตรทาง การแนะแนว ปริญญาตรีหรือโท ทางการแนะแนว หรือจิตวิทยา	๑๑ ๑๐ ๑๒	๑๔ ๒๕ ๒๑	๑๔ ๒๓ ๒๑	— — —	๓ ๑๑ ๖	๔.๒๒๔๖
๑๘	ลองก๊ากับครู	ไม่ได้รับการศึกษา อบรมทางแนะแนว ได้รับวุฒิบัตรทาง การแนะแนว ปริญญาตรีหรือโท ทางการแนะแนว หรือจิตวิทยา	๕ ๑๕ ๑๓	๑๒ ๒๓ ๑๕	๑๖ ๒๖ ๒๒	๑ ๓ ๒	๖ ๑๑ ๗	๐.๔๔๒๖

ตาราง ๓๓ (ต่อ)

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	วิถีทางการแนะแนว	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					2 X
			วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
๑๘	เข้ากับเพื่อนไม่ได้	ไม่ได้รับการศึกษา อบรมทางแนะแนว ได้รับวุฒิบัตรทาง การแนะแนว ปริญญาตรีหรือโท ทางการแนะแนว หรือจิตวิทยา	๑ — ๑	๖ ๔ ๓	๑๘ ๓๑ ๒๖	๑ ๒ ๑	๓ ๑๓ ๕	๕.๓๕๒๘
๒๐	พูดปด	ไม่ได้รับการศึกษา อบรมทางแนะแนว ได้รับวุฒิบัตรทาง การแนะแนว ปริญญาตรีหรือโท ทางการแนะแนว หรือจิตวิทยา	๓ ๓ ๕	๑๔ ๒๔ ๑๔	๑๔ ๑๘ ๑๓	๑ — —	๒ ๔ ๓	๔.๖๐๗๕
๒๑	พูดจาหยาบคาย	ไม่ได้รับการศึกษา อบรมทางแนะแนว ได้รับวุฒิบัตรทาง การแนะแนว ปริญญาตรีหรือโท ทางการแนะแนว หรือจิตวิทยา	— ๘ ๘	๑๘ ๒๔ ๒๑	๑๓ ๒๔ ๑๖	๑ ๒ ๒	๑ ๔ ๕	๓.๑๓๖๐

ตาราง ๓๓ (ต่อ)

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	วิธีการทาง การแนะแนว	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					χ^2
			วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
๒๒	ประพฤติดนในทำนอง ซู่สาว	ไม่ได้รับการศึกษา ทางแนะแนว	๕	๑๓	๑๕	—	๕	๑๐.๐๕๗๗
		ได้รับวุฒิบัตรทาง การแนะแนว	๕	๓๐	๒๓	—	๕	
		ปริญญตรีหรือโท ทางการแนะแนว หรือจิตวิทยา	๒	๑๘	๒๐	๑	๗	
๒๓	ซู่ยาย	ไม่ได้รับการศึกษา อบรมทางแนะแนว	—	๖	๑๗	๕	๘	๔.๕๖๓๖
		ได้รับวุฒิบัตรทาง การแนะแนว	—	๗	๒๕	๑๕	๘	
		ปริญญตรีหรือโท ทางการแนะแนว หรือจิตวิทยา	—	๖	๑๘	๑๒	๔	
๒๔	ซึ้งนึ่งเหมอลอย	ไม่ได้รับการศึกษา อบรมทางแนะแนว	—	๖	๑๘	๑	๘	๕.๒๗๖๑
		ได้รับวุฒิบัตรทาง การแนะแนว	—	๖	๓๐	๘	๑๔	
		ปริญญตรีหรือโท ทางการแนะแนว หรือจิตวิทยา	—	๔	๒๓	๘	๘	

ตาราง ๓๓ (ต่อ)

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	วิถีทางการแนะแนว	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					χ^2
			วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
๒๕	วิวาทชกต่อยกับ คนอื่น ๆ	ไม่ได้รับการศึกษา อบรมทางแนะแนว	๑๕	๑๓	๑๐	—	๕	๔.๒๘๘๒
		ได้รับวุฒิบัตรทาง การแนะแนว	๑๕	๒๔	๑๕	๒	๘	
		ปริญญาตรีหรือโท ทางการแนะแนว หรือจิตวิทยา	๑๕	๑๘	๒๐	๑	๘	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๓๓ วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาในแต่ละพฤติกรรมของครูแนะแนว
ที่มีวิถีทางการแนะแนวต่างกัน ปรากฏผลดังนี้

วิธีการแก้พฤติกรรมของครูแนะแนวในค่าน หลับในห้องเรียน ขึ้นอยู่กับวิถีทาง
การแนะแนวที่ระดับนัยสำคัญ .๐๑ นั่นคือครูแนะแนวที่มีวิถีทางการแนะแนวต่างกันใช้วิธีการแก้
พฤติกรรมที่เป็นปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

วิธีการแก้พฤติกรรมผ่านระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนขึ้นอยู่กับวิถีทางการแนะแนว
ของครูแนะแนวที่ระดับนัยสำคัญ .๐๕ นั่นคือ ครูแนะแนวที่มีวิถีทางการแนะแนวต่างกันใช้วิธีการ
แก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

วิธีการแก้พฤติกรรมไม่สนใจเรียน หนีเรียน ไม่ส่งการบ้าน ขาดอุปกรณ์การเรียน
ขาดเรียนบ่อย ๆ หุจรีเวลาสอบ เล่นการพนัน ดิทยาเสพติด ลอกงานคนอื่นมาส่ง รบกวนชั้น
ขณะกำลังสอน มาเรียนสาย เกียจกร้าน ทำลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน สูบบุหรี่ ลักขโมย
ของก็กับครู เข้ากับเพื่อนไม่ได้ พูดยด พูดยาหยากาย ประพฤติตนในทำนองชั่วช้า ขี้อาย
ขี้มึน นิ่งเหม่อลอย วิวาทชกต่อยกับคนอื่น ๆ ไม่ขึ้นกับวิถีทางการแนะแนวของครูแนะแนว แสดงว่า
ครูแนะแนวที่มีวิถีทางการแนะแนวต่างกัน ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาแตกต่างกันอย่าง
ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง ๓๔ ค่า χ^2 ของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนวที่มี
ประสบการณ์ในการทำงานแนะแนว

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	ประสบการณ์ในการทำงานแนะแนว	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					χ^2
			วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
๑	ไม่สนใจเรียน	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	๒๐ ๑๑	๓๕ ๑๕	๒๕ ๑๓	๔ ๓	๔ -	๒.๘๓๘๒
๒	หนีเรียน	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	๑๓ ๕	๓๖ ๒๒	๓๖ ๒๐	- ๑	๕ ๑	๒.๘๖๐๑
๓	ไม่ส่งการบ้าน	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	๓๒ ๑๓	๒๔ ๑๓	๓๑ ๒๑	๔ ๓	๔ ๓	๐.๓๓๒๔
๔	หลับในห้องเรียน	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	๕ ๓	๑๕ ๑๓	๔๐ ๓๐	๖ ๓	๓ ๕	๒.๓๓๓๑
๕	ขาดอุปกรณ์การเรียน	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	๓ ๒	๒๕ ๒๑	๒๔ ๓๑	๒ ๑	๔ ๔	๑๘.๑๓๒๔ **
๖	ขาดเรียนบ่อย ๆ	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	๖ ๒	๒๐ ๕	๔๖ ๒๐	๓ ๒	๑๒ ๑๐	๒.๑๕๑๘
๗	ทุจริตเวลาสอบ	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	๔๐ ๕	๒๕ ๒๖	๑ ๕	๑ -	๓ ๒	๑๔.๓๕๕๒ **

ตาราง ๓๔ (ต่อ)

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	ประสบการณ์ในการ ทำงานแนะแนว	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					χ^2
			วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
๘	เล่นการพนัน	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	๓๕ ๑๓	๓๔ ๒๓	๕ ๕	- -	๘ ๗	๕.๑๔๗๕
๙	ติดยาเสพติด เช่น ฝิ่น, กัญชา, เฮโรอีน	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	๓ ๒	๒๔ ๑๖	๒๕ ๒๑	- ๒	๓๐ ๒๑	๓.๕๗๕๑
๑๐	ลอกงานคนอื่นมาส่ง	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	๒๕ ๑๓	๕๐ ๒๓	๒๒ ๑๖	๕ ๓	๕ ๒	๑.๓๑๑๖
๑๑	รบกวนชั้นขณะ กำลังสอน	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	๔๓ ๑๐	๓๔ ๑๕	๑๖ ๑๗	- ๒	๕ ๓	๓๓.๘๘๑๖ **
๑๒	ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับ ของโรงเรียน	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	๒๐ ๕	๓๔ ๒๕	๒๑ ๑๖	- ๑	๑๘ ๕	๒.๕๒๖๔
๑๓	มาเรียนสาย	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	๑๗ ๕	๒๐ ๑๒	๕๖ ๒๖	๖ -	๑๑ ๗	๕.๘๐๗๒
๑๔	เกียจคร้าน	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	๑๕ ๖	๒๖ ๑๑	๕๒ ๒๔	๑๒ ๖	๑๒ ๕	๒.๑๐๖๒

ตาราง ๓๔ (ต่อ)

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	ประสบการณ์ในการทำงานแนะแนว	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					χ ²
			วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
๑๕	ทาลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	๓๒ ๘	๓๒ ๒๘	๒๓ ๒๑	๒ ๒	๑๑ ๕	๕.๕๖๖๔*
๑๖	สูบบุหรี่	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	๑๑ ๖	๓๐ ๑๔	๒๕ ๒๒	๒ -	๒๕ ๑๕	๒.๖๕๗๓
๑๗	ลักขโมย	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	๒๒ ๑๑	๔๒ ๒๒	๓๗ ๒๕	- -	๑๓ ๑๗	๐.๖๗๖๗
๑๘	ลองก๊ากับครู	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	๒๕ ๘	๓๕ ๑๕	๓๘ ๒๖	๓ ๓	๑๓ ๑๑	๖.๑๕๕๗
๑๙	เข้ากับเพื่อนไม่ได้	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	- ๒	๕ ๘	๔๘ ๒๘	๓ ๑	๑๖ ๕	๖.๕๗๐๓
๒๐	พูดปด	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	๑๐ ๑	๓๕ ๑๗	๒๕ ๒๐	- ๑	๔ ๕	๘.๑๖๔๘
๒๑	พิกจายาบบาย	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	๑๕ ๖	๔๐ ๒๓	๓๑ ๒๒	๒ ๓	๖ ๔	๓.๔๔๖๕

ตาราง ๓๔ (ต่อ)

อันดับที่	พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	ประสมการณ์ในการ ทำงานแนะแนว	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					χ^2
			วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	
			f	f	f	f	f	
๒๒	ประพฤตินในตนเอง ซู่สาว	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	๘ ๒	๔๓ ๑๘	๓๖ ๒๒	๑ -	๑๓ ๘	๒.๒๕๒๘
๒๓	ซู่ชาย	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	- -	๑๑ ๘	๓๘ ๒๕	๒๑ ๑๑	๑๕ ๕	๑.๖๔๕๐
๒๔	ซิม นึ่งเหมอลอย	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	- -	๑๑ ๕	๔๕ ๒๖	๑๐ ๗	๑๓ ๑๘	๔.๘๘๔๑
๒๕	วิวาทชกตอย กับคนอื่น ๆ	ต่ำกว่า ๓ ปี ๓ - ๑๐ ปี	๓๓ ๑๖	๓๖ ๒๓	๓๐ ๑๘	- ๓	๑๖ ๕	๗.๒๖๗๕

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๓๔ จะเห็นว่าวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาในแต่ละพฤติกรรมของครูแนะแนวที่มีประสมการณ์ในการทำงานแนะแนวต่างกันปรากฏผลดังนี้

วิธีการแก้พฤติกรรม ขาคูปกรณ์การ เรียบน หุจริตเวลาสอบ รบกวบนั่นขณะกำลังสอน ซึ่นอยุ่กับประสมการณ์ในการทำงานของครูแนะแนว ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๑ นั่นคือ ครูแนะแนวที่มีประสมการณ์ในการทำงานต่างกันใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

วิธีการแก้พฤติกรรม ทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน ขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพ
ในการทำงานแนะแนวของครูแนะแนว ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๕ นั่นคือ ครูแนะแนวที่มีประสิทธิภาพ
ในการทำงานต่างกัน ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.๐๕

วิธีการแก้พฤติกรรม ไม่สนใจเรียน หนีเรียน ไม่ส่งการบ้าน หลับในห้องเรียน
ซุกตัวเรียนบ่อย ๆ เล่นการพนัน ดิถยาเสพติด ลอกงานคนอื่นมาส่ง ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของ
โรงเรียน มาเรียนสาย เกียจคร้าน สูบบุหรี่ ลักขโมย ลองผิดกับครู เข้ากับเพื่อนไม่ได้
พูดปด พูดวาหยาบคาย ประพฤติตนในทานองชั่วสาว ขี้อาย ซึม นิ่งเหม่อลอย วิวาทกตอย
กับคนอื่น ๆ ไม่ขึ้นอยู่กับการทำงานแนะแนวของครูแนะแนว แสดงว่า ครูแนะแนว
ที่มีประสิทธิภาพในการทำงานต่างกันใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ
ทางสถิติ.

- สรุปผล ยภิเษการผล และ ข้อเสนอแนะ

- ความมุ่งหมายในการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาวิธีการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ที่เป็นปัญหาที่ครูและครูแนะแนวใช้
๒. เพื่อศึกษาอันดับความสำคัญของวิธีการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ที่เป็นปัญหาที่ครูและครูแนะแนวใช้
๓. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบว่าครูและครูแนะแนวที่มีวุฒิและประสบการณ์ต่างกัน จะใช้วิธีการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ที่เป็นปัญหาแตกต่างกันหรือไม่

- กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

- การศึกษาครั้งนี้กระทำกับครูประจำชั้นและครูแนะแนวโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา ๒๕๑๔ จำนวน ๓๖๐ คน แยกเป็น
ครูประจำชั้น ๒๕๐ คน ครูแนะแนว ๔๐ คน

- เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถามพฤติกรรมที่เป็นปัญหา มีลักษณะเป็น
มาตราส่วนประมาณค่า ๕ ช่วง และแบบสอบถามพฤติกรรมที่เป็นปัญหาสร้างเป็นสถานการณ์
จำนวน ๒๕ พฤติกรรม เพื่อสอบถามเกี่ยวกับวิธีการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ที่เป็นปัญหาของครูและครูแนะแนว

- การวิเคราะห์ข้อมูล

- ในการจัดกระทำกับข้อมูลดำเนินการวิเคราะห์เรียงตามลำดับดังนี้
 ๑. วิเคราะห์ปริมาณพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่ครูประจำชั้นและครูแนะแนวพบ โดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ย

๒. หาคำร้อยละของความถี่ที่ได้จากการสำรวจ วิธีการที่กรุณาประจำชั้นและครูแนะแนว ใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

๓. ทดสอบความแตกต่างระหว่างวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของตัวแปรในกลุ่มต่าง ๆ โดยใช้ χ^2

✓ สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ปรากฏผลดังนี้คือ

๑. การวิเคราะห์ปริมาณพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ที่ครูประจำชั้นและครูแนะแนวพบ ปรากฏว่า

๑.๑ ปริมาณพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมเรียงตามลำดับ ปริมาณมากน้อย ดังนี้

๑.๑.๑ ลอกงานคนอื่นมาส่ง

๑.๑.๒ ไม่สนใจเรียน

๑.๑.๓ ไม่ส่งการบ้าน

✓ ๑.๑.๔ เกียจคร้าน

๑.๑.๕ ขาดอุปกรณ์การเรียน

๑.๑.๖ พุดจาหยาบคาย

๑.๑.๗ มาเรียนสาย

๑.๑.๘ ผ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน

๑.๑.๙ พุดปด

✓ ๑.๑.๑๐ รบกวนในชั้นขณะกำลังสอน

๑ ๑.๑๑ ขาดเรียนบ่อย ๆ

- ✓ ๑.๑.๑๒ หนังสือเรียน
- ๑.๑.๑๓ อุปกรณ์การเรียน
- ๑.๑.๑๔ หนังสือในห้องเรียน
- ✓ ๑.๑.๑๕ นิตยสาร
- ✓ ๑.๑.๑๖ ทีวี
- ๑.๑.๑๗ ซิม นิ่งเหมือนดอย
- ๑.๑.๑๘ ทำลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน
- ✓ ๑.๑.๑๙ วิวาทชกต่อยกับคนอื่น ๆ
- ๑.๑.๒๐ ส่องกล้องกับครู
- ๑.๑.๒๑ เข้ากับเพื่อนไม่ได้
- ๑.๑.๒๒ ประพฤติตนในทำนองชั่วสาว
- ๑.๑.๒๓ ดักขิม
- ๑.๑.๒๔ เล่นการพนัน
- ✓ ๑.๑.๒๕ ติดยาเสพติด เช่น ฝิ่น, กัญชา, เฮโรอีน

๑.๒ เมื่อพิจารณาเป็นส่วนตัวแล้ว ปริมาณพฤติกรรมที่เป็นปัญหาซึ่งครูประจำชั้นพบ
ก็สอดคล้องกับปริมาณพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่ครูแนะแนวพบ

๒. การสำรวจวิธีการที่ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้แก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยในเชิงเปรียบเทียบระหว่างวิธีการที่ครูประจำชั้นและ
ครูแนะแนวใช้แก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาในแต่ละพฤติกรรม ผู้วิจัยเลือกเฉพาะวิธีการที่เด่น
มา ๓ วิธีแรก พบว่า

๒.๑ พฤติกรรมไม่สนใจเรียน

✓ ครูประจำชั้นใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากที่สุด รองลงมาคือ วิธีการลงโทษ
และวิธีการค้นหาสาเหตุ ตามลำดับ ส่วนครูแนะแนวก็ใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากที่สุดเช่นกัน
รองลงมาคือ วิธีการค้นหาสาเหตุ และวิธีการลงโทษ ตามลำดับ

๒.๒ พฤติกรรมหนีโรงเรียน

ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้วิธีการแก้เหมือนกัน กล่าวคือ ใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากที่สุด รองลงมาคือ วิธีการค้นหาสาเหตุและวิธีการลงโทษ ตามลำดับ

๒.๓ พฤติกรรมไม่ส่งการบ้าน

ครูประจำชั้นใช้วิธีการลงโทษมากที่สุด รองลงมาคือวิธีการค้นหาสาเหตุและวิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก ตามลำดับ ส่วนครูแนะแนวใช้วิธีการค้นหาสาเหตุมากที่สุด รองลงมาคือวิธีการลงโทษ และวิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก ตามลำดับ

๒.๔ พฤติกรรมหลับในห้องเรียน

ครูประจำชั้นใช้วิธีการค้นหาสาเหตุมากที่สุด รองลงมาคือ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก และวิธีการลงโทษ ตามลำดับ ส่วนครูแนะแนวก็ใช้วิธีการค้นหาสาเหตุมากที่สุด รองลงมาคือ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก และวิธีการกระตุ้นเตือนให้เกิดความสนใจ ตามลำดับ

๒.๕ พฤติกรรมขาดอุปกรณ์การเรียน

ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้วิธีการแก้เหมือนกัน กล่าวคือ ใช้วิธีการค้นหาสาเหตุมากที่สุด รองลงมาคือ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก และวิธีการลงโทษ ตามลำดับ

๒.๖ พฤติกรรมขาดเรียนบ่อย ๆ

ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้วิธีการแก้เหมือนกัน กล่าวคือ ใช้วิธีการค้นหาสาเหตุมากที่สุด รองลงมาคือ ใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก และวิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ ตามลำดับ

๒.๗ พฤติกรรมทุจริตเวลาสอบ

ครูประจำชั้นใช้วิธีการลงโทษมากที่สุด รองลงมาคือ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก และวิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ ตามลำดับ ส่วนครูแนะแนวใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากที่สุด รองลงมาคือ วิธีการลงโทษ และวิธีการค้นหาสาเหตุ ตามลำดับ

๒.๘) พฤติกรรมเล่นการพนัน

ครูประจำชั้นใช้วิธีการลงโทษมากที่สุด รองลงมาคือวิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก และวิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ ตามลำดับ ส่วนครูแนะแนวใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากที่สุด รองลงมาคือวิธีการลงโทษ และวิธีการค้นหาสาเหตุ ตามลำดับ

๒.๙) พฤติกรรมติดยาเสพติด

ครูประจำชั้นใช้วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้มากที่สุด รองลงมาคือวิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก และวิธีการค้นหาสาเหตุ ตามลำดับ ส่วนครูแนะแนวก็ใช้วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้มากที่สุดเช่นกัน รองลงมาคือ วิธีการค้นหาสาเหตุ และวิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก ตามลำดับ

๒.๑๐) พฤติกรรมลอกงานคนอื่นมาส่ง

ครูประจำชั้นใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากที่สุด รองลงมาคือวิธีการลงโทษ และวิธีการค้นหาสาเหตุ ตามลำดับ ส่วนครูแนะแนวก็ใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากที่สุดเช่นกัน รองลงมาคือวิธีการค้นหาสาเหตุ และวิธีการลงโทษ ตามลำดับ

๒.๑๑) พฤติกรรมรบกวนชั้นขณะกำลังสอน

ครูประจำชั้นใช้วิธีการลงโทษมากที่สุด รองลงมาคือ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก และวิธีการค้นหาสาเหตุ ตามลำดับ ส่วนครูแนะแนวใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากที่สุด รองลงมาคือ วิธีการลงโทษ และวิธีการค้นหาสาเหตุ ตามลำดับ

๒.๑๒) พฤติกรรมฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน

ครูประจำชั้นใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากที่สุด รองลงมาคือวิธีการลงโทษ และวิธีการค้นหาสาเหตุตามลำดับ ส่วนครูแนะแนวก็ใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากที่สุดเช่นกัน รองลงมาคือ วิธีการค้นหาสาเหตุ และวิธีการลงโทษ ตามลำดับ

๒.๓๓ พุทธกิจ รมมาเรียนสาย

ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้วิธีการแก้เหมือนกัน กล่าวคือ ใช้วิธีการค้นหาสาเหตุมากที่สุด รองลงมาคือ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก และวิธีการลงโทษ ตามลำดับ

๒.๓๔ พุทธกิจ รม กิจจกร้าน

ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้วิธีการแก้เหมือนกัน กล่าวคือ ใช้วิธีการค้นหาสาเหตุมากที่สุด รองลงมาคือ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก และวิธีการลงโทษ ตามลำดับ

(๒.๓๕) พุทธกิจ รม ทำลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน

ครูประจำชั้นใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากที่สุด รองลงมาคือ วิธีการลงโทษ และวิธีการค้นหาสาเหตุ ตามลำดับ ส่วนครูแนะแนวใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากที่สุดเช่นกัน รองลงมาคือ วิธีการค้นหาสาเหตุ และวิธีการลงโทษ ตามลำดับ

(๒.๓๖) พุทธกิจ รม ลูบบุหรื

ครูประจำชั้นใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากที่สุด รองลงมาคือ วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ และวิธีการค้นหาสาเหตุ ตามลำดับ ส่วนครูแนะแนวใช้วิธีการค้นหาสาเหตุมากที่สุด รองลงมาคือ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก และวิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ ตามลำดับ

(๒.๓๗) พุทธกิจ รม ลักขโมย

ครูประจำชั้นใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากที่สุด รองลงมาคือ วิธีการค้นหาสาเหตุ และวิธีการลงโทษ ตามลำดับ ส่วนครูแนะแนวใช้วิธีการเรียงอันดับ เช่นเดียวกับครูประจำชั้น

✓ ๒.๓๘ พุทธกิจ รม ของที่กับครู

ครูประจำชั้นใช้วิธีการค้นหาสาเหตุมากที่สุด รองลงมาคือ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก และวิธีการลงโทษ ตามลำดับ ส่วนครูแนะแนวใช้วิธีการเรียงอันดับ เช่นเดียวกับครูประจำชั้น

๒.๑๘ พุทธกิจกรรมเข้ากับเพื่อนไม่ได้

ครูประจำชั้นใช้วิธีการค้นหาสาเหตุมากที่สุด รองลงมาคือ วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ และวิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก ตามลำดับ ส่วนครูแนะแนวก็ใช้วิธีการเรียงอันดับ เช่นเดียวกับครูประจำชั้น

๒.๒๐ พุทธกิจกรรมพบปะ

ครูประจำชั้นใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากที่สุด รองลงมาคือ วิธีการค้นหาสาเหตุ และวิธีการลงโทษ ตามลำดับ ส่วนครูแนะแนวก็ใช้วิธีการเรียงอันดับ เช่นเดียวกับครูประจำชั้น

๒.๒๑ พุทธกิจกรรมพุดจาหายามคาบ

ครูประจำชั้นใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากที่สุด รองลงมาคือ วิธีการค้นหาสาเหตุ และวิธีการลงโทษ ตามลำดับ ส่วนครูแนะแนวก็ใช้วิธีการเรียงอันดับ เช่นเดียวกับครูประจำชั้น

๒.๒๒ พุทธกิจกรรมประพาศิตนินทำนองชู้สาว

ครูประจำชั้นใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากที่สุด รองลงมาคือ วิธีการค้นหาสาเหตุ และวิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ ตามลำดับ ส่วนครูแนะแนวก็ใช้วิธีการเรียงอันดับ เช่นเดียวกับครูประจำชั้น

✓ ๒.๒๓ พุทธกรรมช้อย

ครูประจำชั้นใช้วิธีการค้นหาสาเหตุมากที่สุด รองลงมาคือ วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก และวิธีการให้รางวัลตามลำดับ ส่วนครูแนะแนวก็ใช้วิธีการค้นหาสาเหตุมากที่สุด เช่นกัน รองลงมาคือ วิธีการให้รางวัล และวิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก ตามลำดับ

๒.๒๔ พุทธกรรมซิม นังเนบองย

ครูประจำชั้นใช้วิธีการค้นหาสาเหตุมากที่สุด รองลงมาคือ วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ และวิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก ตามลำดับ ส่วนครูแนะแนวก็ใช้วิธีการค้นหาสาเหตุมากที่สุด เช่นกัน รองลงมาคือ วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ และวิธีการให้รางวัล ตามลำดับ

✓ ๒.๒๕) พฤติกรรมวิวาทชกต่อยกับคนอื่น ๆ

ครูประจำชั้นใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากที่สุด รองลงมาคือ วิธีการลงโทษ และวิธีการค้นหาสาเหตุ ตามลำดับ ส่วนครูแนะแนวก็ใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูกมากที่สุดเช่นกัน รองลงมาคือ วิธีการค้นหาสาเหตุ และวิธีการลงโทษ ตามลำดับ ✓

๕) ๓. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา ของครูประจำชั้นและครูแนะแนว พบว่า

๓.๑ ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้วิธีการแก้พฤติกรรม ไม่สนใจเรียน หลังในห้องเรียน ขาดอุปกรณ์การเรียน เล่นการพนัน เกียจคร้าน ทำลายทรัพย์สินสมบัติของ โรงเรียน สูบบุหรี่ และดื่ม น้ิงเหมื่อดอย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๓.๒ ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้วิธีการแก้พฤติกรรม ตักยอกเสพยาเสพติด ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน มาเรียนสาย ลักขโมย ประพฤติคนในทำนองชั่วสาว และชื้อขาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

✓ ๓.๓ ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้วิธีการแก้พฤติกรรมหนีเรียน ไม่ส่งการบ้าน ขาดเรียนบ่อย ๆ ทุจริตเวลาสอบ ลอกงานคนอื่นมาส่ง รบกวนชั้นขณะกำลังสอน ดองก๊ากับครู เข้ากับเพื่อนไม่ได้ พุกปด พุกจาหยาบคาย วิวาทชกต่อยกับคนอื่น ๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ✓

✓ ๓.๔ ครูประจำชั้นที่มีวุฒิการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมไม่ส่งการบ้าน และทุจริตเวลาสอบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ✓

๓.๕ ครูประจำชั้นที่มีวุฒิการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมหนีเรียน รบกวนชั้นขณะกำลังสอน สูบบุหรี่ และพุกจาหยาบคาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

✓ ๓.๖ ครูประจำชั้นที่มีวุฒิการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมไม่สนใจเรียน หลับในห้องเรียน ขาดอุปกรณ์การเรียน ขาดเรียนบ่อย ๆ เล่นการพนัน ตีดยาเสพติด เช่น ผิ่น กัญชา เฮโรอีน ลอกงานคนอื่นมาส่ง ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน มาเรียนสาย เกียจคร้าน ทำลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน ลักขโมย ลองคิกับครู เข้ากับเพื่อนไม่ได้ พุกบด ประพฤติตนในทางอนาจาร ชู้สาว ซื่อๆ นิ่งเหม่อลอย วิวาทชกต่อยกับคนอื่น ๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ✓

✓ ๓.๗ ครูประจำชั้นที่มีประสบการณ์ในการทำงาน ๑ - ๕ ปี ประสบการณ์ในการทำงาน ๖ - ๑๐ ปี และ ๑๐ ปีขึ้นไป ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมรบกวนชั้นขณะกำลังสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ✓

๓.๘ ครูประจำชั้นที่มีประสบการณ์ในการทำงาน ๑ - ๕ ปี ประสบการณ์ในการทำงาน ๖ - ๑๐ ปี และ ๑๐ ปีขึ้นไป ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมเล่นการพนัน พุกจาหยายคาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

✓ ๓.๙ ครูประจำชั้นที่มีประสบการณ์ในการทำงาน ๑ - ๕ ปี ประสบการณ์ในการทำงาน ๖ - ๑๐ ปี และ ๑๐ ปีขึ้นไป ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมไม่สนใจเรียนหนีเรียน ไม่ส่งการบ้าน หลับในห้องเรียน ขาดอุปกรณ์การเรียน ขาดเรียนบ่อย ๆ ทุจริต เวกาสอบ ตีดยาเสพติด ลอกงานคนอื่นมาส่ง ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน มาเรียนสาย เกียจคร้าน ทำลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน สุมบุหรี่ ลักขโมย ลองคิกับครู เข้ากับเพื่อนไม่ได้ พุกบด ประพฤติตนในทางอนาจาร ชู้สาว ซื่อๆ นิ่งเหม่อลอย วิวาทชกต่อยกับคนอื่น ๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๓.๑๐ ครูแนะแนวที่ไม่ได้รับการศึกษาอบรมทางแนะแนว ครูแนะแนวที่ได้รับวุฒิบัตรทางแนะแนวและครูแนะแนวที่จบปริญญาตรีหรือโท ทางการแนะแนวหรือจิตวิทยา ใช้วิธีการแก้พฤติกรรม หลับในห้องเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

๓.๑๑ ครูแนะแนวที่ไม่ได้รับการศึกษาอบรมทางแนะแนว กับครูแนะแนวที่ได้รับวุฒิบัตรทางแนะแนว และครูแนะแนวที่จบปริญญาตรี หรือโททางการแนะแนวหรือจิตวิทยา ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

✓ ๓.๑๒ ครูแนะแนวที่ไม่ได้รับการศึกษาอบรมทางแนะแนว ครูแนะแนวที่ได้รับวุฒิบัตรทางแนะแนว และครูแนะแนวที่จบปริญญาตรี หรือโททางการแนะแนวหรือจิตวิทยา ใช้วิธีการแก้พฤติกรรม ไม่สนใจเรียน หนีเรียน ไม่ส่งการบ้าน ขาดอุปกรณ์การเรียน ขาดเรียนบ่อย ๆ ทุจริตเวลาสอบ เล่นการพนัน ดิถยาสเพลย์ดิก ลอกงานคนอื่นมาส่ง รบกวนชั้นขณะกำลังสอน มาเรียนสาย เกียจคร้าน ทำลายทรัพย์สินบัติของโรงเรียน สูบบุหรี่ ลักขโมย ลองคิกกับครู เข้ากับเพื่อนไม่ได้ พูคบด พูคจาหยาบคาย ประพฤตินในทานองซู้สาว ซ้อาย ชิม เหม่อลอย วิวาทชกต้อยกับคนอื่น ๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ✓

✓ ๓.๑๓ ครูแนะแนวที่มีประสบการณ์ในการทำงานแนะแนว ต่ำกว่า ๓ ปี และ ๓ - ๑๐ ปี ใช้วิธีการแก้พฤติกรรม ขาดอุปกรณ์การเรียน ทุจริตเวลาสอบ รบกวนชั้นขณะกำลังสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ✓

๓.๑๔ ครูแนะแนวที่มีประสบการณ์ในการทำงานแนะแนว ต่ำกว่า ๓ ปี และ ๓ - ๑๐ ปี ใช้วิธีการแก้พฤติกรรม ทำลายทรัพย์สินบัติของโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

✓ ๓.๑๕ ครูแนะแนวที่มีประสบการณ์ในการทำงานแนะแนว ต่ำกว่า ๓ ปี และ ๓ - ๑๐ ปี ใช้วิธีการแก้พฤติกรรม ไม่สนใจการเรียน หนีเรียน ไม่ส่งการบ้าน หลับในห้องเรียน ขาดเรียนบ่อย ๆ เล่นการพนัน ดิถยาสเพลย์ดิก ลอกงานคนอื่นมาส่ง ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน มาเรียนสาย เกียจคร้าน สูบบุหรี่ ลักขโมย ลองคิกกับครู เข้ากับเพื่อนไม่ได้ พูคบด พูคจาหยาบคาย ประพฤตินในทานองซู้สาว ซ้อาย ชิม นั้งเหม่อลอย วิวาทชกต้อยกับคนอื่น ๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ✓

— อภิปรายผล

๑. เกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ปรากฏว่า ทั้ง ๒๕ พฤติกรรม เป็นปัญหาเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ ๕๒ % เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับผู้อื่น ๓๒ % และปัญหาความประพฤติที่สังคมไม่พึงปรารถนาอีก ๑๖ % ส่วนการเรียนรู้อันสัมพันธ์กับปริมาณพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ปรากฏว่า ปัญหาการเรียนเป็นอันดับที่หนึ่ง รองลงมาคือปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับผู้อื่น และปัญหาเกี่ยวกับความประพฤติที่สังคมไม่พึงปรารถนา มีปริมาณน้อยที่สุด

๒. วิธีการที่ครูประจำชั้นเลือกใช้เป็นอันดับที่หนึ่งในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาทั้ง ๒๕ พฤติกรรม ปรากฏว่า มีผู้เลือกใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก ๔๔ % วิธีการค้นหาสาเหตุ ๓๖ % วิธีการลงโทษ ๑๖ % และวิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ ๔ % สำหรับวิธีการที่เลือกใช้เป็นอันดับที่สองปรากฏว่า เลือกใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก ๔๔ % วิธีการค้นหาสาเหตุ ๒๔ % วิธีการลงโทษ ๒๐ % และวิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ ๑๒ % ส่วนวิธีการที่ครูประจำชั้นเลือกใช้เป็นอันดับที่สาม ปรากฏว่า เลือกใช้วิธีการลงโทษ ๕๒ % วิธีการค้นหาสาเหตุ ๒๐ % วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก ๑๒ % วิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ ๑๒ % และวิธีการให้รางวัล ๔ % ส่วนครูแนะแนวนั้นมีวิธีการแตกต่างไปจากครูประจำชั้น กล่าวคือ ในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวทั้ง ๒๕ พฤติกรรมนั้น วิธีการแก้ปัญหาคือวิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก ๕๖ % วิธีการค้นหาสาเหตุ ๔๐ % และวิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ ๔ % วิธีการที่เลือกใช้เป็นอันดับที่สองนั้น ใช้วิธีการค้นหาสาเหตุ ๔๐ % วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก ๒๔ % วิธีการลงโทษ ๑๖ % วิธีการให้รางวัล ๔ % และวิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ ๔ % วิธีการที่ครูแนะแนวเลือกใช้เป็นอันดับที่สาม ปรากฏว่า เลือกใช้วิธีการลงโทษ ๔๐ % วิธีการค้นหาสาเหตุ ๒๐ % วิธีการชี้แจงให้เห็นผิดถูก ๑๖ % วิธีการให้รางวัล ๑๒ % และวิธีการส่งปัญหาไปให้ผู้อื่นแก้ ๑๒ %

✓ จะเห็นได้ว่าทั้งครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้วิธีการที่เข้มแข็งให้เห็นนิဂิตมากมายที่สุด ส่วนวิธีการลงโทษครูประจำชั้นให้ความสำคัญมากกว่าครูแนะแนว แต่ครูแนะแนวให้ความสำคัญของการใช้วิธีการแก้ตัววิธีการค้นหาสาเหตุมากกว่าครูประจำชั้น นอกจากนี้จะสังเกตเห็นได้ว่า ทั้งครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้วิธีการแก้ปัญหาด้วยวิธีการให้รางวัลน้อยมาก ซึ่งตามหลักการเรียนการสอน วิธีการเสริมแรงทางบวกนั้นเป็นวิธีการที่สำคัญที่สุด และเป็นวิธีการที่เด็กชอบมาก ในการที่จะแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นันทพรพย์ จันทร์หอม (๒๕๐๕ : ๕๕) พบว่า การชมเชย การสัญญาว่าจะให้รางวัล และการให้สิทธิพิเศษเป็นการให้รางวัลที่เด็กชอบมากที่สุด

✓ ๓. วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้นและครูแนะแนว

จากผลการวิจัยพบว่า ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้วิธีการแก้พฤติกรรมไม่สนใจเรียน หลับในห้องเรียน ขาดอุปกรณ์การเรียน เล่นการพนัน เกียจคร้าน ทำลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน สูบบุหรี่ ชื่น นิ่ง เหม่อลอย ดึกยาเสพติด ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน มาเรียนสาย ลักขโมย ประพฤติตนในทำนองชั่วช้า และซื้อขายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ผู้วิจัยได้วางไว้ ทั้งนี้อาจเป็นได้ว่าครูแนะแนวได้รับการฝึกฝนในด้านเทคนิคการแก้ปัญหามากกว่าครูได้เรียนรู้ในค่านิจวิทยา ความต้องการ ความสนใจของเด็กมากกว่าครู ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของ เวสต์โตน (Whetstone, 1965 : 886 - 890) พบว่า ครูแนะแนวแก้ปัญหาได้ดีกว่าครู

สำหรับวิธีการแก้พฤติกรรมหนีเรียน ไม่ส่งการบ้าน ขาดเรียนบ่อย ๆ หุจจริตเวลาสอบ จอกงานคนอื่นมาส่ง รบกวนชั้นขณะกำลังสอน ล่องคึกกับครู เข้ากับเพื่อนไม่ได้ พูดปด พูดจาเยาะคาย วิวาทชกค้อยกับคนอื่น ๆ ปรากฏว่า ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องมาจากกาผู้ตอบ คือความสถานการณ์ซึ่งอยู่ในแบบสอบถามไม่ตรงกับแนวทางที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ หรืออาจเป็นไปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างไม่ได้ตอบตรงตามสภาพความเป็นจริง เพราะเกรงว่าจะสะท้อนภาพพจน์ที่ไม่ดีเกี่ยวกับตนเอง จึงทำให้วิธีการแก้ที่ครูประจำชั้นและครูแนะแนวใช้แตกต่างกันไปมาก

๕. วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูประจำชั้น

วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาจำแนกตามตัวแปรวิธีทางการศึกษาและ
ประสิทธิภาพในการทำงาน ปรากฏว่า ครูประจำชั้นที่ต่างวิธีทางการศึกษาและประสิทธิภาพ
ในการทำงานส่วนมากจะใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาไม่แตกต่างกันมากนัก ซึ่งขัดแย้ง
กับสมมุติฐานที่วางไว้ อาจเป็นได้ว่า สถานการณ์ที่เป็นปัญหาที่ให้ไว้ในแบบสอบถามเป็นปัญหา
ขั้นมูลฐานที่ครูพบเห็นและแก้ไขด้วยวิธีการคล้ายคลึงกันอยู่เป็นประจำ หรืออาจเป็นเพราะว่า
ทางโรงเรียนวางแนวปฏิบัติให้ครูยึดถืออยู่แล้วจึงมีวิธีการคล้ายคลึงกันซึ่ง เป็นเหตุให้ครูที่มีวุฒิ
ทางการศึกษาและประสิทธิภาพในการทำงานต่างกัน ใช้วิธีการแก้ปัญหาคือแตกต่างกันน้อยมาก
และที่แตกต่างกันก็มีเพียงเล็กน้อย กล่าวคือ ครูประจำชั้นที่มีระดับการศึกษาต่างกันใช้วิธีการ
แก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่างกัน คือพฤติกรรมไม่ส่งการบ้าน พฤติเวลาสอบ ดินเรียน
รบกวนชั้นขณะกำลังสอน สับสนหวั่น และพูดจาหยาบคาย ส่วนครูประจำชั้นที่มีประสิทธิภาพ
ในการทำงานต่างกัน ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่ต่างกันคือ พฤติกรรมรบกวนชั้นขณะกำลังสอน
เล่นการพนัน และพูดจาหยาบคาย ✓

๕. วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูแนะแนว

วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาจำแนกตามตัวแปรวิธีทางการแนะแนว
และประสิทธิภาพในการทำงานแนะแนว ปรากฏว่า ครูแนะแนวที่มีวุฒิทางการแนะแนว
และประสิทธิภาพในการทำงานแนะแนวต่างกัน ส่วนมากจะใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา
ไม่แตกต่างกันมากนัก ซึ่งขัดแย้งกับสมมุติฐานที่วางไว้ อาจเป็นได้ว่าสถานการณ์ที่เป็นปัญหาคือต่าง ๆ
ที่ให้ไว้ในแบบสอบถามเป็นปัญหาธรรมชาติที่ครูพบเห็น และใช้วิธีการแก้ไขด้วยวิธีการคล้ายคลึงกัน
อยู่เป็นประจำ หรืออาจเป็นเพราะว่าทางโรงเรียนวางแนวปฏิบัติให้ครูยึดถือเป็นแนวปฏิบัติกันอยู่แล้ว
จึงมีวิธีการคล้ายคลึงกันเป็นเหตุให้ครูที่มีวุฒิทางการแนะแนวและประสิทธิภาพในการทำงานแนะแนว
ต่างกัน ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาแตกต่างกันน้อยมาก และที่แตกต่างกันก็มีเพียงเล็กน้อย ✓

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กาญจนา หาสิตะพันธ์ "วินัยในตนเอง" ชุมนุมวิชาการ กรมสามัญศึกษา โรงพิมพ์คุรุสภา
๒๕๑๐, ๓๐๖ หน้า.
- คณะอาจารย์วิชาการศึกษาวิทยาลัยครูสวนสุนันทา "การพัฒนาของเด็ก" เอกสารโรเนียว
๒๕๑๑, ๔๐ หน้า.
- ชม ภูมิภาค "การแก้ปัญห" จิตวิทยาการเรียนการสอน ไทยวัฒนาพานิช
๒๕๑๖, ๘๐ หน้า
- ชัยนาค นาคบุปผา โลกของวัยรุ่นกับการศึกษา โรงพิมพ์แสงศิลป์ ๒๕๑๕, ๓๒๕ หน้า.
- ซูวิฬ อ่อนโคกสูง ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว ความวิตกกังวล ความเชื่อมั่น
ในตนเอง กับคุณธรรมแห่งพลเบื่องที ปริญญาพันธ์ ก.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร ๒๕๑๖, ๑๐๔ หน้า.
- ช่างง บัวศรี หลักการศึกษา แพรววิทยา ๒๕๐๖, ๓๗๕ หน้า.
- นาฏเจลิยว สุมาวงศ์ "ลักษณะของเด็กในระดับมัธยมศึกษา" เอกสารแนะแนวการศึกษาและอาชีพ
ฉบับที่ ๖ โรงพิมพ์คุรุสภา, ๕๓ หน้า.
- นำทรัพย์ จันทรหอม ความมุ่งหวังของนักเรียนต่อการลงโทษและการให้รางวัล
ปริญญาพันธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๐๕, ๕๐ หน้า.
- น้ำทิพย์ สี่โรรส "เราจะช่วยเด็กที่มีสติปัญญาต่ำกว่าปกติได้อย่างไร" ประชาศึกษา
๒๕ : ๑๖ - ๒๐ ตุลาคม ๒๕๑๖.
- นิยม ศรีโสภา และคณะ ปัญหานักเรียนระดับมัธยมศึกษา รายงานประกอบการศึกษาเนื่อง
ในการอบรมเตรียมผู้บริหารในกรมวิสามัญศึกษา วันที่ ๑ ถึง ๒๕ สิงหาคม ๒๕๑๐.
- นิตยา นวลนัม "เทคนิคการบริหารงานแนะแนว" วารสารแนะแนว ๓๓ : ๑๖
มิถุนายน - กรกฎาคม ๒๕๑๗.

บุญกอบ เกตะวันที ทัศนคติของครูต่อนักเรียน ปรินิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร ๒๕๐๕, ๘๐ หน้า.

ประสาธ หลักกิลลา นิเวศสังคม โรงพิมพ์ก้าวหน้า ๒๕๐๘, ๓๐๕ หน้า.

ประสาร เมืองหมุก "เด็กที่ฉันพบมา" ศูนย์ศึกษา ๒๒ : พฤษภาคม ๒๕๑๓.

พนัส หันนาคินทร์ หลักการบริหารโรงเรียน ไทยวัฒนาพานิช ๒๕๑๓, ๒๗๒ หน้า.

เพ็ญแข ประจันปัจฉินิก "การลงโทษเด็กกดหรือเพิ่มปัญหาในแง่ของสังคม" จิตวิทยา :
๗๔ - ๗๗, ๒๕๑๕.

ไพศาล อันประเสริฐ การศึกษาพฤติกรรมของนิสิตระดับการศึกษาบัณฑิตสาขาประถมศึกษา
ที่ออกฝึกสอนต่อการแก้ปัญหาในชั้นเรียนและการสร้างแบบจำลอง (Simulation)
ของปัญหา เพื่อใช้ฝึกสอนนิสิตฝึกสอนในการคิดแก้ปัญหาที่ออกฝึกสอน
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๗, ๘๕ หน้า.

มัจฉิกา เกาวิจิตร หลักการควบคุมชั้น โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๐๖, ๖๑ หน้า.

มานะ วีรไพบูลย์ และคณะ เยาวชนเบิกาใจ หน้า ๓ พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานฌาปนกิจศพ
คุณแม่เจ้าเบร ชูสวัสดิ์ที่ ๓ เมษายน ๒๕๑๔.

ละเอียศ จันทรภักดีวัฒน์ การติดตามผลการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา
ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ - ๒๕๑๑ ในโรงเรียนประถมศึกษา ในภาคการศึกษา ๑ และ ๒
ปรินิพนธ์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๔, ๗๕ หน้า.

วชิรญา บัวศรี "แสงสว่างทางชีวิต" วิทยาสาร ๒๓ : ๑๒ - ๑๓ มกราคม ๒๕๑๕.

ศุภวดี ชูวงศ์ การศึกษาปัญหาทางวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดนครราชสีมา
ในทัศนะของครู ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
๒๕๑๕, ๘๖ หน้า.

สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก พฤติกรรมของเด็กไทยวัยรุ่นที่ติดกับสังคม
รายงานการวิจัย ฉบับที่ ๑๕ : ๒๕๑๖, ๑๑๕ หน้า.

- สมนึก บำรุง "ความเข้าใจเรื่องการแนะแนว" วารสารแนะแนว ฉบับที่ ๒๕ - ๓๐ :
กุมภาพันธ์ - มกราคม ๒๕๑๓, ๑ - ๑๐ หน้า.
- สวัสดิ์ ชัยโอภาส "บริการแนะแนวกับการแก้ปัญหาของโรงเรียนประถมศึกษา" วารสารแนะแนว
๔ : มกราคม - ธันวาคม ๒๕๑๓.
- สวัสดิ์ สุวรรณอักษร "ปัญหาเกี่ยวกับอารมณ์ของเด็กในห้องเรียน" ประถมศึกษา
๒ - ๖ พฤศจิกายน ๒๕๑๖
- สำเริง บุญเรืองรัตน์ "การศึกษาพฤติกรรมการสอนของครูในโรงเรียน" ศูนย์ศึกษา
๑๒ : ๑๑๒ - ๑๑๖ กุมภาพันธ์ - ธันวาคม ๒๕๑๕.
- สุชา จันทรเอน "การแนะแนวเด็กที่ผิดปกติ" วารสารแนะแนว ๑๐ : ๒๓ - ๒๗
กรกฎาคม - กันยายน ๒๕๑๒
- สุชา จันทรเอน จิตวิทยาเด็ก แพรววิทยา ๒๕๑๖, ๒๗๕ หน้า.
- สุชาดา ภิระวัฒน์ "ปรัชญาของโรงเรียน" วารสารแนะแนว ๔ : ๑๒ - ๑๕
มกราคม - ธันวาคม ๒๕๑๓.
- สุโท เจริญสุข "หลักปฏิบัติการแนะแนวในโรงเรียน" วารสารแนะแนว
๔ : ๑๔ - ๓๓ มกราคม - มีนาคม ๒๕๑๓.
- เสงี่ยม อินภิรมย์, ร.ท. การสำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๐๓, ๕๕ หน้า.
- เอนกกุล กริแสง - จิตวิทยาการศึกษา โรงพิมพ์พระเกษมไทย พิมพ์โลก ๒๕๑๓, ๒๔๔ หน้า.

- Allen, Dale A. "An Analysis of the Guidance Organization and Services in the Commissioned Intermediate School of Indiana" Doctor's Thesis Abstract Series, No. 7, 1957, pp. 15 - 21.
- Bedard, Joseph Donald, "Written Discipline in California High School" Dissertation Abstract 25 : 3338, October - December, 1964.
- Caladarcu, Arthur P., Educational Psychology, Dryden Press, Inc., New York, 1955, 374 pp.
- Cottle, WMC and Downie, N.M., Procedures and Preparation for Counseling, Prentice - Hall Inc., New Jersey, 1960, 330 pp.
- Eaton Merrill T., and others "Problems in School" The Journal of Educational Psychology 47 : 350 - 357, October, 1956.
- Edward, Allen A., Experimental Design in Psychological Research, Rinehart Company, Inc., New York, 1968, 446 pp.
- Garrison, Karl, "A Study of Student Disciplinary Practices in Two Georgia High School" The Journal of Educational Research, 53 : 153 - 156, December, 1959.
- Halliwel, Joseph W., "A Review of the Research Comparing the Teaching Effectiveness of Elementary School Prepared in Intensive Teacher Training Programs and in the Regular Undergraduate Programs" The Journal of Teacher Education 15 : 190 - 191, June, 1964.
- Hurlock, Elizabeth B., Adolescent Development, McGraw - Hill Book Company, New York, 1965, 345 pp.
- Innotech, Teacher Training in Critical Classroom Behaviors, Vol. 1 - 2, August, 1972, 137 pp.
- Jansen, David G., Robb, George P. and Bank, Edward, "Characteristics of High Rated and Low Rated Master's Degree Candidates in Counseling in Guidance" Counselor Education and Supervision 9 : 162 - 170 pp., Spring 1970.
- Jones, V., "Character Development in Children" An Objective Approach in Carmichael Manual of Child Psychology, John Wiley and Sons Inc., New York, 1954, 872 pp.
- Mc Daniel, Henry B., Guidance in the Modern School, Henry Holt and Company, New York, 1960, 524 pp.

- Mitchell, John C., "A Study of Teachers and Mental Hygienists Ratings of Certain Behavior Problems Children" Journal of Educational Research 36 : 292 - 307, December, 1942.
- Mussen, Paul H., Carmichael's Manual of Child Psychology, John Wiley and Sons, Inc., New York, 1970, 872 pp.
- Siegel, Sidney, Nonparametric Statistics for the Behavioral Sciences, McGraw - Hill Book Company, Inc., New York, 1956, 312 pp.
- Stanley, William Oliver, Social Foundation of Education, Dryden Press, Inc., New York, 1955, 274 pp.
- Symonds, P.M., "Personality of Teacher" The Journal of Education Research 40 : 253, May, 1947.
- Verville, Elinor, Behavior Problem of Children W.B. Saunders Company, 1968, 567 pp.
- Whetstone, Bobby D., "Personality Differences Between Selected Counselors and Effective Teacher" The Personnel and Guidance Journal 43 : 886 - 890, May, 1965.
- Wickman, E.K., Children's Behavior and Teachers Attitudes, Dryden Press, Inc., New York, 1950.
- Williamson, Edmund Griffith, "The Fusion of Discipline and Counseling" The Personnel and Guidance Journal 15 : 74 - 79, October, 1955.

ภาคผนวก

ภาควิชาการแนะแนว และจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร

วันที่ ๑๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๐

เรื่อง ขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

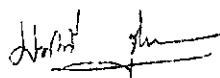
เรียน อาจารย์ ทุกท่าน

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา ของนักเรียน

เนื่องด้วยข้าพเจ้ากำลังทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "วิธีการที่ครู และครูแนะแนว ใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น" โดยขอความกรุณาจากท่าน ช่วยตอบแบบสอบถามตามรายการที่แนบมาพร้อมหนังสือนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดกรุณาให้ความอนุเคราะห์ ช่วยตอบแบบสอบถามที่แนบมาพร้อมหนังสือนี้จะเป็นพระคุณอย่างสูง และขอขอบพระคุณที่ท่านให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง.

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(นางสาวมาลินี จุฑาโพบมา)

นิสิตปริญญาโทสาขาการแนะแนว

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

แบบสอบถาม

คำชี้แจง

แบบสอบถามชุดนี้มี ๓ ตอน ขอให้ท่านพิจารณาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการตอบ และข้อตกลงให้เข้าใจก่อนตอบ และขอความกรุณาตอบให้ครบทุกข้อ เพื่อจะทำ ข้อมูลชุดนี้ มีความสมบูรณ์

ตอนที่ ๑ รายละเอียดบางประการเกี่ยวกับตัวท่าน

ขอให้ท่านใส่เครื่องหมาย ☒ ลงใน ☐ หากข้อตามภาพเป็นจริงของท่าน

๑. ระดับการศึกษา

☐ ต่ำกว่าปริญญาตรี

☐ ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป

๒. ประสบการณ์ในการทำงาน

☐ ๑ - ๕ ปี

☐ ๖ - ๑๐ ปี

☐ ตั้งแต่ ๑๐ ปี ขึ้นไป

ตอนที่ ๒ เป็นแบบสอบถามที่ต้องการทราบปัญหาน้อย ขาดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ของนักเรียนที่ท่านพบในโรงเรียน ขอให้ท่านใส่เครื่องหมาย ☒ ลงในช่องแสดง ปริมาณ มาก - น้อย ของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนตามที่ท่านพบจริง

ตัวอย่างการตอบแบบสอบถาม

พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เคยพบ
๐ ไม่สนใจเรียน	/			
๐๐ หนีเรียน			/	

จากตัวอย่าง ๐ แสดงว่า ผู้ตอบพบพฤติกรรมไม่สนใจเรียน มาก

จากตัวอย่าง ๐๐ แสดงว่า ผู้ตอบพบพฤติกรรม หนีเรียน น้อย

ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร

วันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๐

เรื่อง ขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

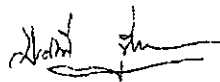
เรียน อาจารย์แนะแนวที่เคารพ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน

เนื่องด้วยข้าพเจ้ากำลังหาปริญาโท เรื่อง วิธีการที่ครูและครูแนะแนวใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยขอความกรุณาจากท่านช่วยตอบแบบสอบถามตามรายการที่แนบมาพร้อมหนังสือนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดกรุณาให้ความอนุเคราะห์ ช่วยตอบแบบสอบถามที่แนบมาพร้อมหนังสือนี้จะเป็นพระคุณอย่างสูงยิ่ง และขอขอบพระคุณที่ท่านให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง.

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(นางสาวมาลินี จุฑาปะมา)

นิสิตปริญญาโท สาขาการแนะแนว

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

แบบสอบถาม

คำชี้แจง

แบบสอบถามชุดนี้มี ๓ ตอน ขอให้ท่านพิจารณาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีกรตอบ และข้อตกลงให้เข้าใจก่อนตอบ และขอความกรุณาตอบให้ครบทุกข้อ เพื่อให้ข้อมูลชุดนี้ มีความสมบูรณ์

ตอนที่ ๑ รายละเอียดบางประการ เกี่ยวกับครูแนะแนว

ขอให้ท่านใส่เครื่องหมาย ☒ ลงใน ☐ หน้าข้อตามสภาพเป็นจริงของท่าน

๑. ระดับการศึกษา

☐ ไม่ได้รับการศึกษาอบรมด้านการแนะแนวโดยตรง

☐ ได้รับวุฒิบัตรทางการแนะแนว

☐ ปริญญาตรี หรือปริญญาโททางการแนะแนวหรือจิตวิทยา

๒. ประสบการณ์ในการทำงานแนะแนว

☐ ต่ำกว่า ๓ ปี

☐ ๓ - ๑๐ ปี

(ส่วนข้อคำถามอื่น ๆ เป็นชุดเดียวกันทั้งครูและครูแนะแนว)

พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เคยพบ
๑ ไม่สนใจเรียน				
๒ หนีเรียน				
๓ ไม่ส่งการบ้าน				
๔ หลับในห้องเรียน				
๕ ขาดอุปกรณ์การเรียน				
๖ ขาดเรียนบ่อย ๆ				
๗ พุทธิเวลาสอบ				
๘ เล่นการพนัน				
๙ ดิถยาศัพยคิก เช่น ฝิ่น, กัญชา, เฮโรอีน				
๑๐ ลอกงานคนอื่นมาส่ง				
๑ รบกวนชั้นขณะกำลังสอน				
๒ ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน				
๓ มาเรียนสาย				
๔ เกียจคร้าน				
๕ ทำลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน				
๖ สุนัขหรือ				
๗ ลักขโมย				
๘ ลองดีกับครู				
๙ เข้ากับเพื่อนไม่ได้				
๑๐ พุกปด				
๑ พุกจาหายาบคาย				
๒ ประพฤติดนในทำนองชั่วสาว				
๓ ข่อย				
๔ ฌิม หนึ่งเหมอลอย				
๕ วิวาทชกด้วยกับคนอื่น ๆ				

ตอนที่ ๓

คำชี้แจง

ต่อไปนี้เป็นสถานการณ์ของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนของท่าน ได้โปรดพิจารณาว่าท่านจะใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนแบบใด ถ้าท่านพบสถานการณ์ของพฤติกรรมเป็นปัญหาดังกล่าวเหล่านี้ โดยเรียงลำดับจากน้อย ของวิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่ท่านใช้ โดยเขียนตัวเลขแสดงอันดับความมากน้อยลงในช่องว่าง และท่านอาจตอบได้มากกว่า ๑ วิธี ดังตัวอย่างการตอบเหล่านี้

วิธีแก้ปัญหา

วิธีที่ ๑ ลงโทษ เช่น คุกกี้ ชูว่าจะรายงานครูใหญ่ หักคะแนน ถักบริเวณ ไล่ออกนอกชั้น
เพิ่มหรือลดงานที่มอบหมายให้ทำ เป็นต้น

วิธีที่ ๒ ชี้แจงให้เห็น ผิด ถูก

วิธีที่ ๓ ค้นหาสาเหตุว่าทำไมถึงประพฤติเช่นนั้น แล้วแก้ไขใหม่

วิธีที่ ๔ ให้รางวัล เช่น ยกย่อง ชมเชย หรือกระตุ้นเตือนให้เกิดความมานะ

วิธีที่ ๕ ส่งปัญหาต่อไปให้ผู้อื่นแก้ เช่น ส่งไปให้แพทย์ ครูใหญ่ ครูฝ่ายปกครอง
ครูฝ่ายแนะแนว

วิธีที่ ๖ อื่น ๆ (ถ้าท่านใช้วิธีการอื่นใด นอกจากที่กล่าวไปครบเต็มในช่องว่าง)

พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					
	วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	อื่น ๆ (โปรดระบุ)
ในระหว่างทำการสอบ ท่านสังเกตเห็นว่า สุขสันต์ เอาหนังสือการ์ตูนขึ้นมาอ่าน สมชาติ เป็นเด็กที่ไม่ชอบทำงานส่งตามกำหนด ไม่ตั้งใจฟังคำอธิบายขณะที่ครูสอน และไม่กระตือรือร้น ในการเรียนเลย	๒	๑		๑		(๒) ให้ทำกิจกรรม ที่เด็กชอบ

จากข้อ ๐ แสดงว่าท่านใช้วิธีการชี้แจงให้เห็นนิยามมากเป็นอันดับที่ ๑ และใช้วิธีการลงโทษ
มากเป็นอันดับที่ ๒

จากข้อ ๐๐ แสดงว่าท่านใช้วิธีการกระตุ้นเตือนให้เกิดความขานะมากเป็นอันดับที่ ๑
วิธีการอื่น ๆ มากเป็นอันดับที่ ๒ และวิธีการลงโทษมากเป็นอันดับที่ ๓

พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					
	วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	อื่น ๆ (โปรดระบุ)
๑ ในขณะที่ท่านสอนหนังสืออยู่หน้าชั้น ท่านสังเกตเห็นว่า ผู้สนใจเรียนมักชวนเพื่อนคุย เอาจานอื่นมาทา และไม่ค่อยหาแบบฝึกหัดมาส่ง						
๒ เมื่อท่านเช็คชื่อนักเรียนในชั้นแล้ว พบว่าสุรศักดิ์ ขาดเรียน แต่ท่านเห็นเขาเดินอยู่หน้าโรงเรียนใน ตอนเช้า เมื่อท่านถามเพื่อน ๆ ในห้องก็ได้ความว่า เล่นบอลอยู่โรงพละ						
๓ เมื่อท่านได้สั่งให้นักเรียนทุกคนทำการบ้านมาส่งใน วันรุ่งขึ้น แต่พบผลไม่ได้มาทำการบ้านมาส่ง พร้อมกับ แก้ตัวว่าลืมเอามา ซึ่งนกลทำพฤติกรรมเช่นนี้ หลายครั้งมาแล้ว						
๔ ในขณะที่ท่านกำลังสอน ท่านสังเกตเห็นว่าแสนสุข มักนั่งหลับในชั้นเรียนเป็นประจำ						
๕ มาเนมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจระดับ ปานกลาง แต่เมื่อถึงเวลาเรียนมักจะนำอุปกรณ์ การเรียนมาไม่ครบ มักหยิบยืมจากเพื่อนอยู่เป็นประจำ						

พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	อื่นๆ (โปรดระบุ)
-----------	-----------	-----------	-----------	-----------	------------------

ตลอดเวลาที่ท่านทำการสอนในภาคเรียนนี้ ท่านพบว่า
 นิสิตฯ เรียนน้อยมาก อาศัยยืมห้องจากเพื่อน
 อย่างน้อย ๒ วัน สอบถามจากเพื่อนในชั้นก็ไม่มี
 ใกรทราบ

ขณะที่ท่านกำลังคุมสอบ ท่านสังเกตเห็นอมรกำลัง
 ลอกสูตรจากมือของ เขาลงในกระดาษคำตอบ

ในช่วงเวลาพักกลางวัน ท่านเห็นนักเรียนกลุ่มหนึ่ง
 แอบเล่นไพ่อยู่ที่ต้นไม้หลังโรงเรียน ซึ่งท่านสืบทราบ
 มาว่าเคยแอบเล่นกันหลายครั้งมาแล้ว

ท่านสังเกตเห็นว่าวินัยหน้าซิก เขียวแสดงอาการ
 อ่อนเพลีย ท่านได้สืบทราบมาว่าวินัยติดเฮโรอีน
 และมักจะไปแอบสูบในห้องส้วม

เมื่อท่านตรวจสอบแบบฝึกหัดของ นักเรียนในชั้นแล้ว
 พบว่าสมพงษ์ลอกงานของเพื่อนมาส่ง ซึ่งท่านพบเขา
 ทำเช่นนี้หลายครั้งแล้ว

ในระหว่างที่ท่านทำการสอน คำร้องเข้าหาเพื่อน
 ช่าง ๆ เช่น เขกศีรษะบ้าง เดินไปโต๊ะอื่น ๆ บ้าง
 บางครั้งก็นำขนมมารับประทานในห้องโดยไม่เกรง
 ใจครู

พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					
	วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	อื่นๆ (โปรดระบุ)
๑๒ ในชั่วโมงที่ท่านทำการสอน ท่านสังเกตเห็นว่า ธรรมชาติร่างกายผิดปกติกระเบียบเสมอ เช่น ไขว่เมื่อย ใส่รองเท้ามีลวดลายบ้าง เสื้อกางเกงตักเข้า รูปทรงจนไม่น่าดู						
๑๓ ท่านเป็นครูประจำชั้น ม.ศ.๒ ก. ท่านเห็นว่าสุวดี มาโรงเรียนสายเป็นประจำ ส่วนมากจะมาหลังจาก ครูสอนไปแล้วประมาณครึ่งชั่วโมง และไม่เกยชี้แจง						
๑๔ สุพจน์เป็นเด็กที่ไม่ค่อยส่งการบ้าน ส่วนมากทำไม่เสร็จ เวลาเรียนก็นั่งวาดรูปเล่น ถามอะไรก็ตอบว่าไม่รู้ ไม่ทราบ						
๑๕ ชลิตเป็นเด็กในชั้นเรียนของท่าน ชอบนั่งโยกเก้าอี้ เล่น และเคาะโต๊ะ นอกจากนั้นยังชอบใช้ปากกา ขีดเขียนข้างฝาห้องและขูดโต๊ะเรียน โดยสลับข้อ และรูปลงบนโต๊ะบ่อยครั้ง						
๑๖ กุสิด เป็นเด็กที่คึกคัก เขามักจะเข้าห้องเรียน ไม่ตรงเวลา เพราะมักจะไปแอบสูบบุหรี่ในห้องน้ำ ท่านสังเกตเห็นว่ากุสิดหาเพื่อนบ่อยครั้ง และใน ตอนท้ายของทุกชั่วโมง เขามักแสดงอาการกระวน กระวาย						

พฤติกรรมที่เป็นปัญหา	วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					
	วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	อื่นๆ (ไปกระบุ)
๑๗ ขณะที่ท่านสั่งให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในห้องมีนักเรียนคนหนึ่งมาแจ้งให้ท่านทราบว่า ปากกาหมึกซึมหาย ท่านจึงถามทุกคนในห้อง และสั่งให้นักกระเป๋าของทุกคน ปรากฏว่าพบปากกาดังกล่าวอยู่ในกระเป๋าของสุภาพ						
๑๘ สลาพร เป็นเด็กในชั้นเรียนที่ท่านสอน เขามักแสดงท่าทางแข็งกระด้าง และดื้อเลินในเวลาสอน ครั้งหนึ่งขณะที่ท่านกำลังสอนเวลาจะโคโนออกมาว่า "ไม่อยากเรียนเลย" และลุกออกจากห้องโดยไม่ขออนุญาต						
๑๙ ท่านสังเกตเห็นว่า สายฝน เป็นนักเรียนที่เพื่อน ๆ ในชั้นไม่ชอบและไม่ยอมพูดคุยด้วย มักจะไปไหน ๆ คนเดียว และไม่ว่าเพื่อนจะเล่นอะไรกันอยู่ เมื่อสายฝนเข้าไปเล่นด้วย เพื่อน ๆ จะเลิกเล่นทันที						
๒๐ เมื่อท่านเข้าสอนและพบว่าแจกันบนโต๊ะครูแตก จึงถามว่าใครทำแตก เพื่อน ๆ ในชั้นตอบว่าสุภชัย เป็นผู้ทำ แต่สุภชัยปฏิเสธ แม้ว่าท่านจะเรียกมาถามอีกครั้งก็ตาม						
๒๑ เมื่อมีใครทำให้ระจวบไม่พอใจแล้ว เขาจะคำด้วยถ้อยคำหยาบคาย แสดงท่าทางอึดอัดและใบ้การพูดคุยกับเพื่อน เขามักจะใช้คำมรสุวาทเสมอ						

พฤติกรรมที่เป็นปัญหา		วิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา					
		วิธีที่ ๑	วิธีที่ ๒	วิธีที่ ๓	วิธีที่ ๔	วิธีที่ ๕	อื่นๆ (โปรดระบุ)
๒๒	ท่านสังเกตว่าสมาธินักเรียนชั้น ม.ศ.๓ ข. มักมีอาการเหม่อลอย ไม่สนใจการเรียน และท่านทราบมาว่าในตอนเย็นเวลาเลิกเรียนจะมีนักเรียนชายโรงเรียนใกล้กันมารอรับ และมีผู้มารายงานว่าเห็นสนใจไปเดินเที่ยวกับผู้ชายตามสวนสาธารณะในตอนเย็นบ่อย ๆ						๐
๒๓	ท่านสังเกตพฤติกรรมของสุเทพ เห็นว่าเป็นคนซื่อายมาก ถ้ามีคนกระช้ำเข้าหาเขา เขาจะหน้าแดง แม้ท่านจะถามคำถามง่าย ๆ ซึ่งคิดว่าเขาจะตอบได้ เขาก็ไม่ยอมตอบ ได้แก้มหน้าหนึ่ง และส่วนใหญ่ใช้เวลาอยู่ตามลำพังคนเดียว						
๒๔	ท่านสังเกตว่า สุมะวา ซึ่งเป็นเด็กในชั้นเรียนที่ท่านสอนมักจะนั่งเรียนด้วยท่าทางซึมเซาและเหม่อลอย ไม่คอยขยับเขยื้อนหรือหัวเราะกับใคร แต่ก็ไม่ได้แสดงกิริยาขึงคิง เวลาท่านเรียกให้ตอบคำถามมักจะสะดุ้ง และไม่รู้ว่าครูถามอะไร เป็นเช่นนี้บ่อยครั้ง						
๒๕	มหนู เป็นเด็กที่ชอบรังแกเพื่อน และหาเรื่องวิวาทชกต่อยกับเพื่อนในห้องเดียวกันเสมอ วันหนึ่งในเวลาพักระหว่างชั่วโมง มหนูขโมยกินสอของสุรพงศ์ แต่สุรพงศ์ไม่ไห้ เขาจึงใช้กำปั้นทุบหลัง และเกิดการทะเลาะวิวาทกันขึ้นในชั้นเรียน						